

Betina Kjærgaard Andersen

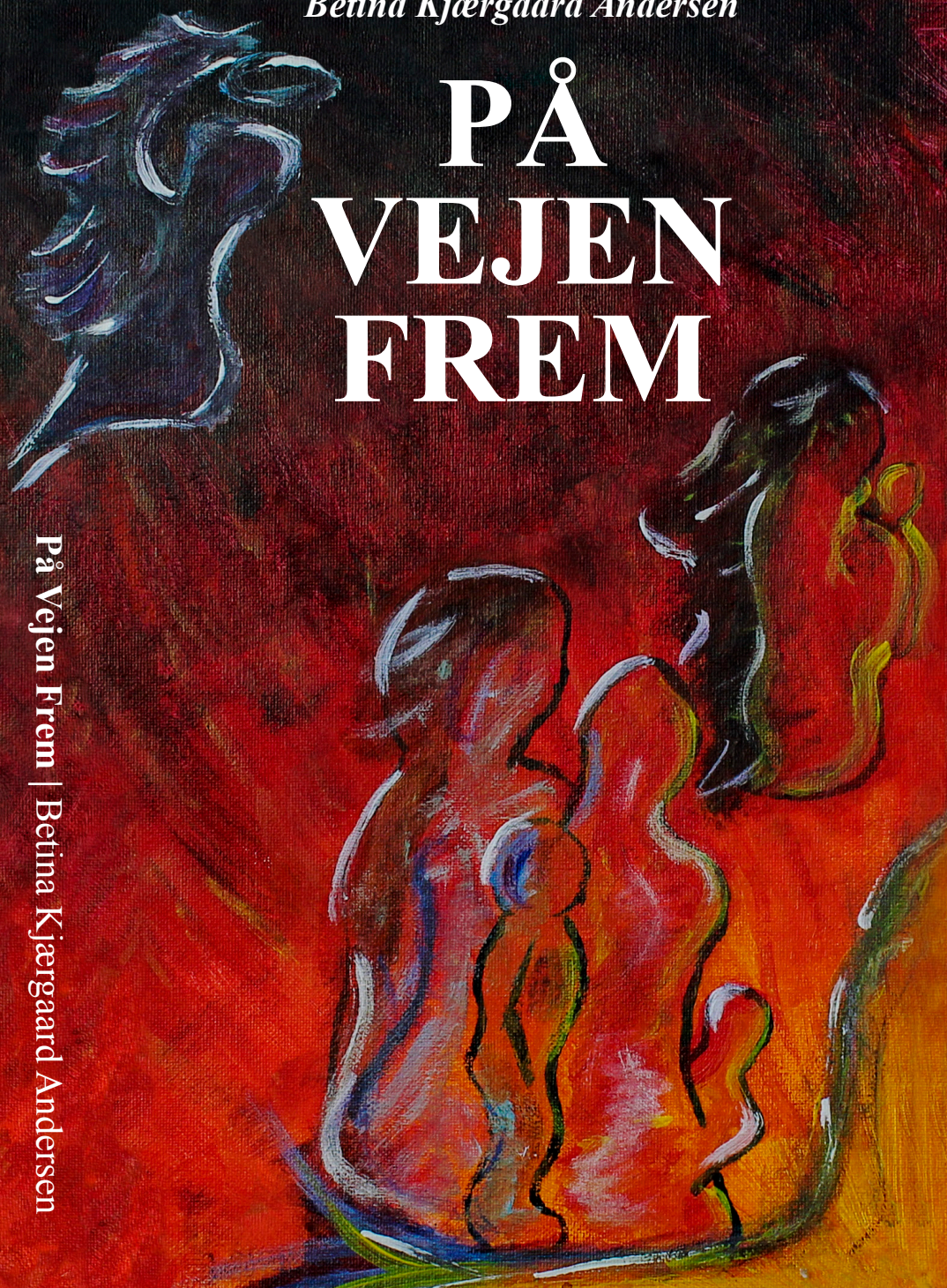
PÅ VEJEN FREM

*Jeg var en ganske almindelig
kvinde; gift, mor til tre – med alt
hvad det indebar, boede i eget
hus, havde hund og bil.*

*Jeg arbejdede nok lidt for mange
timer og sov måske for lidt?*

*Havde altid mange bolde i luften
og jeg kunne lide at være fysisk
aktiv. Mit liv lignede i bund og
grund så mange andres, sådan
troede jeg, at det ville være for
altid. Jeg havde ingen anelse
om, at der lige rundt om
hjørnet ventede mig en
stor livsomvæltning.*

På Vejen Frem | Betina Kjærgaard Andersen

PÅ VEJEN FREM

Skrevet af Betina Kjærgaard Andersen

Illustrationer lavet af

Betina Kjærgaard Andersen

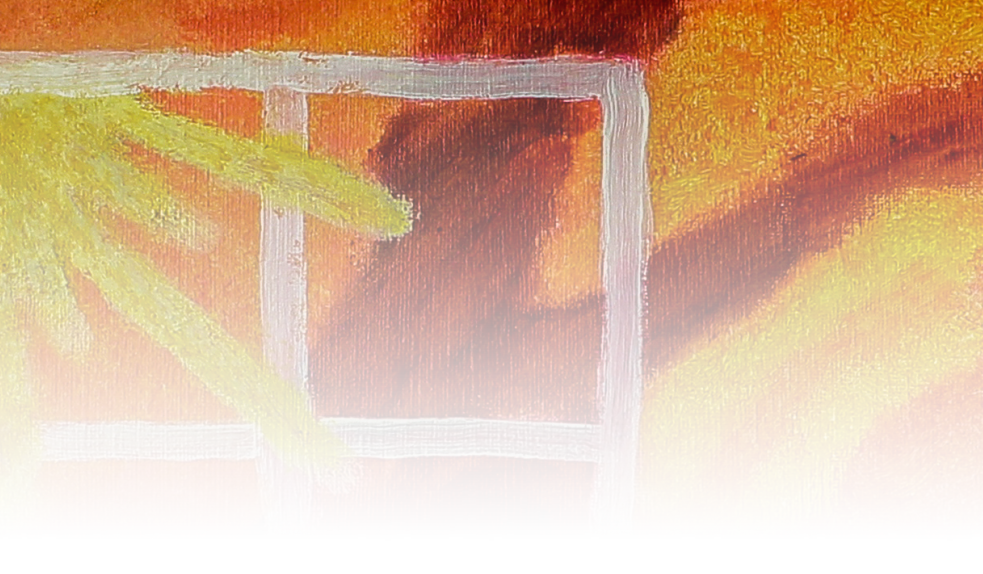
© Alle rettigheder er forbeholdt

Betina Kjærgaard Andersen

Læs mere på: www.bka-spirit.dk

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forhistorien	1
Ruinerne	9
Smertens Allé	27
En verden af dis og tåge	37
Ønskerummet	51
Drømmen	65
Drømmetydning	77
Den store by	89
Umulige Ulla og alle de andre	107
Mødet med indianeren	131
Meditation	153
Ved verdens ende	181
Jeg er ét med universet	213

FORHISTORIEN

Jeg var en ganske almindelig kvinde; gift, mor til tre – med alt hvad det indebar, boede i eget hus, havde hund og bil. Jeg arbejdede nok lidt for mange timer og sov måske for lidt? Havde altid mange bolde i luften og jeg kunne lide at være fysisk aktiv. Mit liv lignede i bund og grund så mange andres, sådan troede jeg, at det ville være for altid. Jeg havde ingen anelse om, at der lige rundt om hjørnet ventede mig en stor livsomvæltning.

Den 14. januar 2008 skulle vise sig at blive dagen, hvor alting forandrede sig i mit liv. Den dag faldt jeg på mit arbejde og slog mit hoved meget voldsomt. Derefter fulgte så halvandet års sygemelding og en pensionssag, der endte med, at jeg fik en førtidspension. Diagnosen: Postcommotio Syndrom – En blivende hjernerystelse.

Hvad betød det så i praksis? Jo, for mig betød det, at mine sanser hele tiden blev overstimulerede. Selv i almindeligt lys var jeg nødt til at bære specialbrille, en filterbrille der skærmede mit blik fra alt lys, en brille der for andre lignede en solbrille. Almindelige lyde blev til splintret glas, der gik ind i hjernen og skar sig vej til det center i hjernen, der skulle forholde sig til lyde. Jeg fik et slags høreværn, men selv med disse hjælpemidler, blev mine sanser overstimulerede og min hjerne udtrættedes utrolig hurtigt. Jeg havde stort set altid hovedpine. Koncentrationsevnen var voldsomt nedsat.

Hvis jeg forsøgte at se tv, fik jeg hurtigt kvalme og hovedpinen tog til, det samme hvis jeg ville læse en bog, eller høre musik. Hukommelsen ville ikke rigtigt, som jeg ville. Alt i alt fungerede jeg bare ikke rigtigt længere. Til sidst sad jeg faktisk bare inde på mit værelse for nedrullede gardiner i total stilhed.

Hovedtraumet havde desværre også den effekt, at jeg fik depressioner, noget jeg aldrig havde døjet med før. Jeg var meget hårdt ramt, depression efter depression ramte og nu kom, ellers velbearbejdede, barndomstraumer tilbage til mig, traumer, som jeg havde haft styr på i mange år.

Jeg havde arbejdet med mig selv i flere år både i terapi og herhjemme med visualiseringer, som jeg havde haft meget glæde af. Men nu kom alle traumerne tilbage. De ramte mig som flashbacks, korte filmklip eller lyde, der afspillede sig inde i mit hoved

om og om igen. Nogle af dem blev ved i flere dage, uger, ja op til måneder. Halvandet år efter min skade, kom vores yngste søn tilskade. Han var fjorten år da det skete, heller ikke han skulle komme sig efter sin skade.

Det føltes det, som om hele vores lille familie var i frit fald, det så ikke ud som om, der var noget, der kunne stoppe faldet. Jeg opgav livet, lukkede ned og lod mørket komme. For mig var der ingen vej tilbage, til det liv jeg engang havde levet og som jeg længtes så frygteligt efter. Her var kun mørket og stilheden, det var, hvad der var tilbage til mig.

Jeg sad i fysisk mørke og stilhed inde på mit værelse, her hvor intet lys eller lyd kunne nå mig. Dette var den eneste tilstand, mit hoved tillod mig at være i. Der sad jeg så, dag efter dag, måned efter måned og efter ca. tre år kan jeg huske, at jeg tænkte:

En dag må jeg blive sindssyg af det her, for sådan kan intet menneske leve. Men jeg blev ikke sindssyg, for noget kom og reddede mig. Pludselig en dag da jeg sad der i mørke og stilhed, nåede en stemme mig. Det var ikke en fysisk stemme udefra, nej - det var en indre stemme. Den ledte mig til en indre verden, en verden fuld af eventyr og historier.

Hver dag kom stemmen til mig, når jeg sad der i stilhed, den fortalte mig historier. Det hjalp mig på en eller anden måde, langsomt tilbage til livet. Mit liv skulle aldrig blive som før, men jeg havde fundet noget andet, en helt anden måde at leve på, en stille måde, et liv i tæt samarbejde med min egen indre verden. Et nærvær voksede frem og i samarbejde med det, gik jeg nu atter fremad i livet.

Det første møde med stemmen og dette ”noget” var en meget mærkelig oplevelse. Man skulle vel tro, at det ville være startet

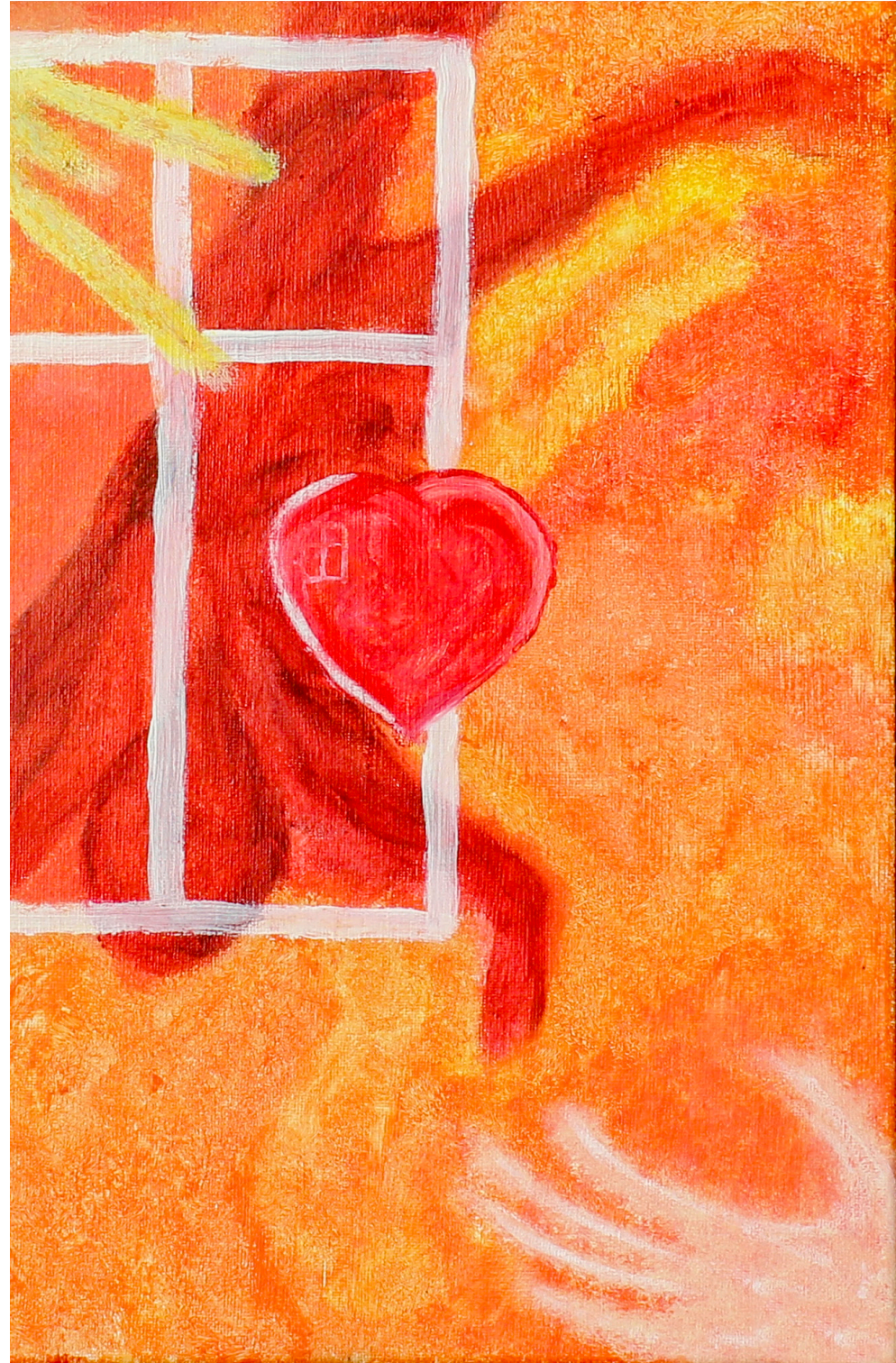
med en eller anden form for introduktion, men det gjorde det ikke. Det dukkede bare op en dag og gik straks i gang med historien: ”Jeg går rundt i ruinerne af det, der engang var, nu er det ikke mere.” Så en lille pause inden stemmen fortsatte, direkte henvendt til mig: ”Skriver du det her ned, Betina?” Mere som en formaning end et egentligt spørgsmål.

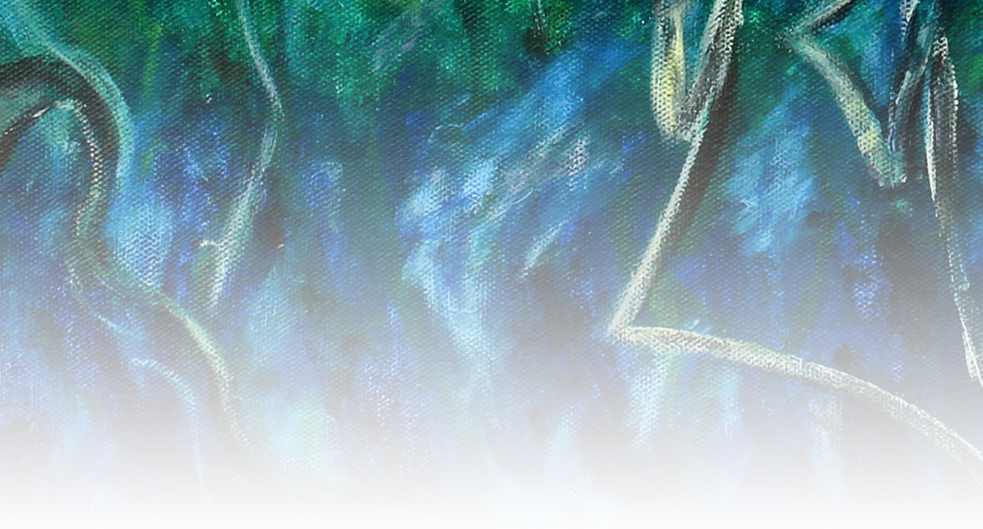
Jeg fløj op og greb det nærmeste papir og blyant, jeg kunne finde og så gik jeg i gang med at skrive det ned, som stemmen fortalte. Det skulle vise sig at være en historie om en verden parallel med vores fysiske verden. En verden fuld af forunderlige og spændende oplevelser, der hele tiden hjalp mig, udviklede mig og lod mig genopdage mig selv.

Der er nu ti år siden jeg faldt. Stemmen og den indre verden har aldrig forladt mig, selv den dag i dag fortæller den mig historier og

leder mig gennem livet. Jeg har med denne bog forsøgt at gengive, så nøjagtig som muligt, den første historie som stemmen fortalt mig. En historie fra en forunderlig verden fuld af magi og ånd.

God fornøjelse med bogen.

RUINERNE

Jeg gik rundt i ruinerne af det, der engang var, nu var det ikke mere. Dette sted var engang et visualiseringsværktøj, jeg havde til min rådighed, nu var det ikke mere. Jeg var trådt ind gennem hullet i muren, der hvor den store smukke egetræsdør engang var og gik videre ned ad gangen med de mange døre. Her var engang døre på begge sider, men nu var de enten faldet helt ud af deres rammer, eller også hang de blot der, skævt, i

et enkelt hængsel. Tagpladerne var for længst faldet ned eller blæst væk. Op ad væggene voksede der slyngplanter. Den smukke have, der engang var rammen om alt dette, voksede nu vildt og havde overtaget magten her i ruinerne: græs, buske og træer voksede op af det, der engang var gulvet.

Engang var det her, jeg gik hen for at søge efter svar, - efter mening med livet, her jeg mødte mennesker og dyr fra min fortid, her gav det uforståelige mening, det forvirrende blev enkelt, men nu var her stille og tomt; der var ingen mennesker, ingen dyr, ingen svar, ingen mening, ingenting at hente. Jeg vidste det, for jeg havde før været her i disse ruiner i håb om at finde det, der engang var, men som ikke længere var. Jeg tog en dyb indånding og gik så forsigtigt ned ad gangen forbi de gamle døre. Stille, stille gik jeg, som var jeg bange for at forstyrre stilheden. Jeg kunne mærke en sorg, der sneg sig ind på mig, langsomt men sikkert sev den ind i mit

sind. Jeg blev ked at det, det var så sørgeligt at gå her, hvor alting engang var. Dette var engang mit redskab til at klare verden og den dagligdag, der var min. Jeg kunne stadig komme her, men her var intet at hente, dette sted hjalp mig ikke mere, det fik mig kun til at mærke sorg.

Jeg gik videre og standsede så et øjeblik, da mit blik faldt på den store tomme dørkarm for enden af gangen, der var engang den bedste dør af dem alle, når jeg åbnede den kom jeg ind i det magiske rum. Der var en stjernehvirlvind der langsomt, nænsomt og forsigtigt bar mig op i luften, op til nattehimlen, der hvor alle mine elskede stjerner boede, de funkede og blinkede som besat, det var som de vinkede til mig og funkede endnu klarere, hver gang jeg kom. Som hilste de mig velkommen og jeg følte det, som om jeg var kommet hjem. Nu var her ikke mere, kun den tom ramme stod tilbage som et minde. End ikke rummets vægge bestod længere.

Gråden kravlede op gennem min hals, sorgen greb mit hjerte, det var alt for barsk at være her igen og blive mindet om alt det, jeg havde mistet. Nej, jeg ville ikke være her mere! Jeg vendte om og nærmest småløb for at komme ud og komme væk herfra.

Pludselig fangede mine øjne en bevægelse, jeg standsede brat op, lige dér ved den sidste dør til højre, i døråbningen sad en lille mus og spiste korn. Døren, der stadig hang på begge sine hængsler, var skubbet helt op, så man kunne se helt ind i rummet, men her var mørkt, for dette rum havde, modsat de andre, beholdt sine vægge og sit loft intakt. Jeg stod og betragtede den lille mus, fornemmede et lille håb spire, jeg havde jo før ledt efter liv, mennesker og dyr her i ruinerne og her plejede at være tomt, HELT TOMT! Håbet voksede, måske den kunne fortælle mig, hvad der var sket her, hjælpe mig, give mig nogle svar? Da fik den lille mus øje på mig, den blev bange og løb væk, ind i mørket hvor

den gemte sig. Jeg skyndte mig ind i rummet efter den, men jeg kunne ikke finde den. Jeg forsøgte at kalde på den, jeg ville fortælle den, at jeg ikke ville den noget ondt, bare snakke lidt med den. Jeg stod lidt og ventede, men ingenting skete. Den lille mus var væk og atter var her kun tomhed.

Sorgen ramte som en mur og det lille håb, der for et øjeblik siden spirede inde i mig, virkede nu kun som en hån mod mig og mine følelser. Jeg troede virkelig på det, lige i et kort øjeblik troede jeg faktisk, at denne gang ville være anderledes, at der denne gang kunne være noget at hente her i ruinerne. Jeg vendte mig om for at gå ud ad rummet igen, men standsede brat op da mine øjne fangede noget nyt - et svagt glimt af noget, der lignede et menneske. Mit hjerte sprang op i halsen på mig, jeg blev grebet af panik, ville ud, ville væk, men mine ben lystrede mig ikke og hele min krop stivnede. Jeg prøvede som en gal at få styr på mig selv. Men det var

svært, for jeg var bange for det jeg så, men måske endnu mere bange for, at jeg blot så syner og at skikkelsen ville forsvinde lige for øjnene af mig. Jeg var bange for at miste denne måske eneste chance, for igen at tale med nogen her.

Jeg stirrede på skikkelsen, som sad krummet helt sammen i den mørkeste og fjerneste krog. Hun sad på gulvet med benene trukket helt op til brystet og med armene slået sammen om dem, hendes hoved hvilede herpå. Hun havde bare arme og bare tæer, tøjet hun bar lignede gamle sækkerester, hun var ligbleg og udmagret at se på. Hun havde langt hår, det var fedtet, uredt og hang ned over det beskidte ansigt og løb videre ned over hendes smalle krop. Hun havde lagt det om sig som et skjold mod verden.

Jeg så på hende nogen tid. Jeg var ikke længere bange, følte nærmere en slags foragt for hende, væmmedes ved det, jeg så. Hun

havde for længst mistet sin selvrespekt og mine tanker om hende gik alle i en negativ retning. Langsomt løftede hun sit hoved op og håret gled til side. Jeg så lige ind i hendes øjne og hun ind i mine. Øjeblikkeligt ændredes alle mine negative tanker og jeg følte i stedet medfølelse og en dyb samhørighed med dette menneske, denne skabning. Jeg ville gerne sige noget til hende men vidste ikke rigtigt, hvordan jeg skulle få begyndt. Jeg fik sagt et forsigtigt:

”Hej!” Hun svarede ikke, blev blot ved med at kigge på mig. Jeg forsøgte mig endnu engang, denne gang med et spørgsmål:

”Ved du, hvad der er sket her? Jeg mener, engang var dette et smukt og dejligt sted at være, her var fyldt med mennesker og dyr?” Hun sad længe, inden hun svarede:

”Nej, det ved jeg ikke. Den ene dag var her smukt, trygt og godt, det var et dejligt sted at være, men over natten forvandlede det sig pludseligt og nu ser her sådan ud. Alle, de der var her, gik bare.

”Hvorfor gik du ikke med dem?”

Spurgte jeg. Hun svarede:

”Jeg blev ikke spurgt, de gik blot deres vej.” Jeg spurgte:

”Ville du være gået med dem, hvis de havde spurgt dig?” Hun svarede efter lidt tid:

”Det valg havde jeg ikke. Jeg er bundet til dette sted og det til mig.” Hun var blevet stille igen, sad bare der og kiggede ind i mørket. Jeg lod hende sidde lidt med sine egne tanker. Jeg ville gerne vide mere, men noget holdt mig tilbage, måske fordi hun så så ulykkelig ud. Hun syntes alligevel ikke at vide så meget mere, end jeg gjorde. Jeg ville gerne muntre hende op, være hendes ven, hun virkede så alene. Men hun syntes ikke at have synligt meget lyst til en ven, hendes tillid til andre var vist noget, der kunne ligge på et meget lille sted. Hendes oplevelse med stedet her syntes at ligne mine, men hun sagde, at hun var bundet til stedet her - men var hun nu også det? Hvad nu hvis jeg tilbød hende, at jeg drog med, så vi rejste sammen,

kunne vi det? Jeg vidste ikke, hvor alle de spørgsmål kom fra, de opstod ligesom bare helt af sig selv inde i mit hoved og idet de opstod, syntes jeg på magisk vis allerede at kende svarene på dem. Meget mærkeligt. Hun afbrød mine tanker, da hun sagde:

”Det er lige meget nu, det hele er lige meget nu.” Da hun igen talte, var hendes stemme pludselig fyldt med vrede og vreden var ikke kun mod dem, der forlod stedet her, nej, denne vrede var vendt mod hele verden. Jeg mærkede på mystisk vis hendes vrede inde i mig. Hun fortsatte:

”Selv hvis de kom tilbage til mig nu, dyrene og menneskene, så ville jeg ikke kendes ved dem, jeg ville råbe og skribe ad dem. Forsvind, forsvind og kom aldrig tilbage.” Hendes stemme var ekstrem hård, vreden væltede ud af hende og fyldte rummet med negativ energi, en slags mørkt stof lagde sig rundt om os, det skræmte mig. Jeg kunne ikke lide det, jeg mærkede. Ingen af os sagde noget. Langsomt ændrede energien

sig i rummet, pludseligt var her koldt, det var som om en klam hånd havde lagt sig over os. Her var isnende og helt stille. Hun sagde ikke noget, sad bare helt stille der i sit hjørne. Jeg kunne se, hendes spinkle krop begyndte at ryste og jeg hørte hende græde. Åh, hvor ville jeg dog ønske, at jeg kunne gøre noget, noget der kunne tage sorgen og hendes ensomhed væk. I samme øjeblik slog det mig, at det kunne jeg. Jeg kunne tage hendes hånd og bede hende vise mig sit liv. Jeg vidste godt, hvad der skulle til og det kunne måske bringe os begge tættere på, hvad der var sket her. Dog tøvede jeg - hvorfor? Jeg stod faktisk bare der og ønskede at alting ville ophøre, lige her, lige nu, at tid og sted ikke længere var til, at alt bare blev til INGENTING.

Pludselig ville jeg væk herfra, væk fra hende og væk fra det ansvar, som jeg følte, jeg måtte påtage mig. En vished, spørg mig ikke hvor den kom fra, nåede mig. Jeg var

jo hendes eneste chance for forandring, så hvorfor tøvede jeg? Var det fordi, jeg tvivlede på min egen formåen? Fordi jeg kendte til de frygtelige følger, det ville få for hende, hvis jeg ikke magtede at gennemføre det? Hvis det endte med, at også jeg forlod hende. Jeg var bange for at fejle. Sidste gang jeg havde gjort noget lignende, havde jeg jo en terapeut ved min side, som hjalp og guidede mig igennem hele forløbet. Kunne jeg gøre det alene?

Jeg tænkte tilbage på dengang, hvor jeg i terapi, blev bedt om at gå ind i mine tanker, skabe en lille pige. En pige der skulle forestille at være mig som barn. Det barn der trådte frem for mit indre blik var lille, grå og gennemsigtig. Jeg huskede, hvordan jeg også dengang blev bange, men også hvor hurtigt mine følelser blev vendt til medlidenhed og omsorg for det lille forsømte væsen. Jeg stod her og tænkte på, hvordan min terapeut bad mig tage den lille pige i hånden og bede

hende vise mig sit liv. Jeg rakte hende min hånd og lovede hende, at være der for hende altid. Jeg huskede, hvordan hun tog min hånd den dag, så mig i øjnene og sagde:

”Kom lad mig vise dig, hvordan jeg blev så trist, grå og spøgelsesagtig.” Jeg havde svaret med fuldstændig ro og optimisme i stemmen:

”Vis mig blot dit liv, din verden.” Havde jeg på det tidspunkt vidst, hvad det indebar, havde jeg nok ikke så villigt sagt ja til opgaven. Jeg huskede, hvordan vi stod sammen, hun og jeg, hånd i hånd for enden af en lang vej. Gaden hun havde ledt mig til hed:

”Barndommens gade.” Her var ingen legende børn, ingen cykler, intet legetøj eller noget der tydede på, at her boede børn. Her var blot en masse butikker, men disse butikker var ikke almindelige butikker. Vinduerne var ikke almindelige udstillingsvinduer. Nej, de viste hendes barndom. Hun viste mig dem alle, ved hvert

et vindue, kiggede vi ind i hendes fortid og hendes barndom. Hver gang tænkte jeg, at nu kunne det da ikke blive værre og hver gang tog jeg fejl. Jeg havde tit set tilbage og undret mig over, hvordan hun havde overlevet. Vi gik sammen, hånd i hånd i mange år. Jeg så hvordan hun med tiden, gik fra at være farveløs og trist, til at blive et glad og smilende barn fuld af glæde, power og farver.

En dag kom vi til enden af barndommens gade. Her var en legeplads med mange glade børn, der grinede, legede og sang. Den dag slap hun min hånd og uden at kigge tilbage, gik hun over til gyngerne og til de andre børn. Hun var ikke længere grå og gennemsigtig. Hun strålede nu i alle regnbuens farver og jeg smilede ved synet af hende. Jeg satte mig på en bænk tæt derved og ventede i tilfælde af, at hun lige ville sige hej, eller fik brug for mig på anden måde. Jeg ventede, men hun vendte aldrig tilbage

og en dag rejste jeg mig fra bænken og gik.

Jeg blev afbrudt i mine tanker og revet tilbage til ruinerne, tilbage til den sammenkrøllede kvinde i det halvmørke rum. Jeg havde stået alt for lang tid uden at sige noget og hun var begyndt at røre uroligt på sig. Jeg ville afbryde den ubehagelige stilhed, der var opstået mellem os, så jeg tog en hurtig beslutning. Jeg fortalte hende om terapimetoden, jeg engang havde prøvet og om hvordan det hjalp den lille triste og farveløse pige. Jeg havde en helt klar fornemmelse af, at metoden også kunne bruges her. Da jeg var færdig med at fortælle om metoden og den lille pige, sluttede jeg af med at række min hånd frem mod kvinden og sagde:

”Jeg kan gøre det samme for dig.”
Hvis jeg troede, at hun ville blive glad for tilbuddet, så tog jeg grueligt fejl. Hun sendte mig et blik fuldt af foragt og trak sig om muligt længere væk, idet hun svarede:

”Nej tak! Som om det ikke var nok, at alle de andre forlod mig, nu beder du mig så om at stole på dig, at lade dig blive min ven og så vil du forlade mig! NEJ TAK!! ”
Jeg var et stort spørgsmålstegn og spurgte hende helt forvirret:

”Hvad mener du?” Hun sagde forarget:

”Sidst du tilbød din hjælp og hvor du lovede at være der, gik det ud over den stakkels pige, som du endte med at forlade på en legeplads.”

”Nej,” svarede jeg stille og roligt og med stor sikkerhed i stemmen.

”Jeg forlod ikke HENDE, det var hende, der valgte at forlade mig. Ser du, hun fik det med tiden så godt med sig selv, at hun var klar til at stå på egne ben. Jeg var den, der havde ført hende trygt og sikkert ”hjem” så at sige. Jeg kan gøre det samme for dig.”

Af en eller anden grund besluttede jeg mig for at provokere hende lidt, så jeg afsluttede

min sætning med:

”Hvis du tør?” Hun stirrede længe på mig, rejste sig så pludseligt og stillede sig ved siden af mig, men inden hun tog min hånd, sagde hun:

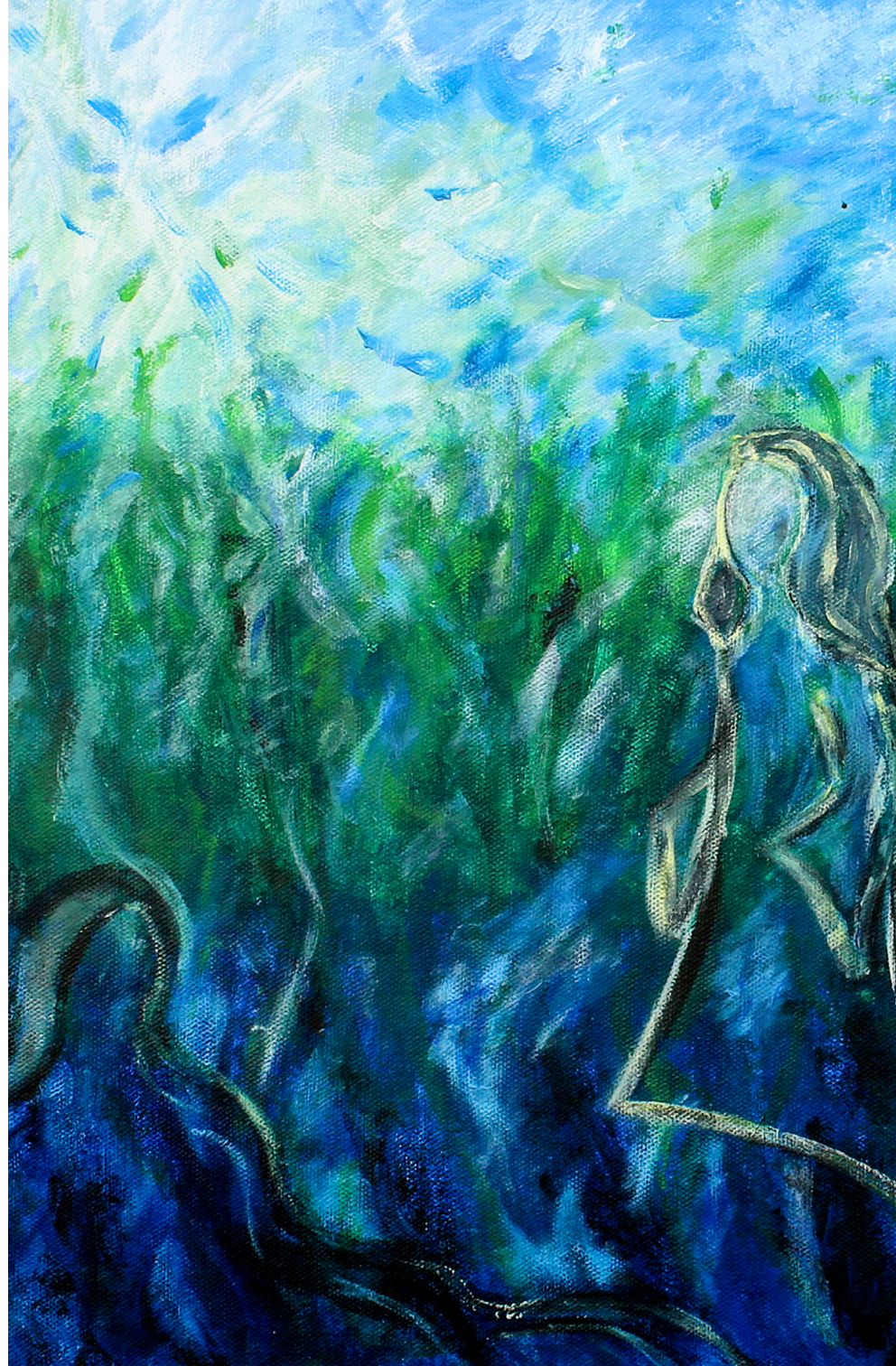
”Du skal bare vide, at jeg ikke stoler på dig. Du ender med at svigte mig, at forlade mig, som andre før dig.” Til sidst sagde hun stille, nok egentlig mest til sig selv:

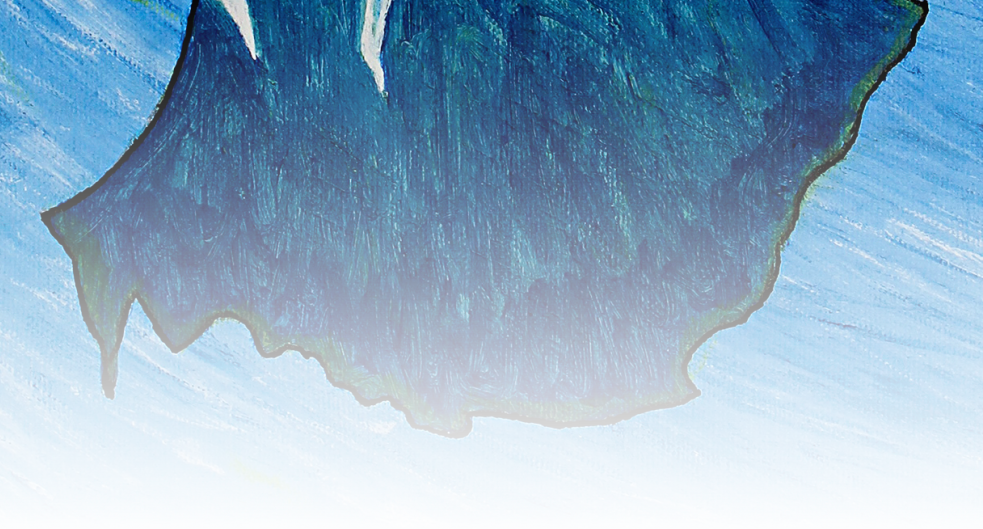
”Jeg kommer aldrig til at føle glæde og varme igen, jeg er død indeni, der er ikke andet end ensomhed og håbløshed og tomhed i mig.” Trods det tog hun alligevel min hånd.

Hvorfor følte hun sig død indeni, hvad var der dog hændt hende? I det øjeblik ønskede jeg at kende svarene på de spørgsmål. Nogle gange skal man være forsigtig med, hvad man ønsker sig, det kan ske at gå i opfyldelse. Det var nøjagtigt, hvad der skete her, men det vidste jeg jo ikke, jeg stod bare her helt uvidende og tænkte, om det overhovedet ville lykkes mig at få hende

med væk herfra? Jeg tænkte på hvor hårdt hun mon var bundet til stedet her? Ville det lykkes mig at hjælpe hende? Jeg prøvede at skjule min egen tvivl, ved at sende hende et smil, men jeg var bange for, at hun læste mig som en åben bog.

Hun så køligt på mig og jeg lukkede mine øjne et øjeblik og tog en dyb indånding. I samme nu mærkede jeg et sug i maven, som når man falder ud over en kant, i bare overraskelse slog jeg øjnene op, vi var ikke længere i ruinerne, vi var i en helt anden verden.

SMERTENS ALLÉ

Her stod vi så, side om side, på en eller anden fremmed gade. Foran os var der butikker, så langt øjet rakte. Der til venstre stod vejskiltet: Smertens Allé. Hun slap min hånd og jeg lod hende gøre det. Tænkte, at det i det mindste ikke var mig, der gav slip på hende. Jeg forsøgte at få øjenkontakt med hende, men hun kiggede blot ned i jorden og sagde:

“Her behøver vi ikke holde i hånd. Jeg er ikke bange for, at du forlader mig her og selv om du ville, tror jeg ikke, det er muligt.” Jeg stod lidt, kiggede ned ad gaden, prøvede på at finde modet til at starte på dette, tage et butiksvindue ad gangen og så stille og rolig bevæge os fremad. Pludselig fik jeg øje på et tomt og mørkt vindue. Aha, tænkte jeg, den er let, der starter jeg. Jeg gik hen og stillede mig foran det, tog et skridt frem, så jeg stod helt op ad ruden og forsøgte at se ind, men lyset udefra spejlede sig, så jeg ingenting kunne se. Derfor tog jeg mine hænder op til ansigtet for på den måde at skærme for lyset. Jeg kneb øjnene sammen, for bedre at kunne se igennem mørket.

Kvinden fra ruinerne stod bare helt stille ved min side, hun så på mig og ventede, som vidste hun, hvad der var derinde. Noget sagde mig, at hun havde været her før, at hun ikke altid havde levet i ruinerne.

Jeg ville vende mig om mod hende, men en bevægelse inde i mørket fangede min opmærksomhed. Det var altså ligesom om, der var noget derinde i mørket, allerbagerst i lokalet? Jo, der var noget! Jeg kunne se et svagt omrids af én - eller noget - og så lyden! Åh, den smukkeste sang nåede mit øre. Langsomt men sikkert trådte en skikkelse frem. Det lignede et spøgelse eller en ånd. Nu kunne jeg se det helt tydeligt, det var den smukkeste eventyrkvinde, jeg nogensinde havde set. Hun bar en smuk kjole, syet i flere lag tyndt stof. Kjolen flagede i takt med hendes smukke lyse hår, som om en let sommerbrise ramte hende. Jeg stod som tryllebundet, nød synet og lyden af hende. Hun svævede langsomt, men sikkert, mod mig.

Jeg var som lammet, kunne ikke bevæge mig. Jeg så kvinden fra ruinerne ved min side, så hendes ansigt, en voldsom angst havde ramt hende. Hun gik baglæns,

bakkede væk fra vinduet og løb sin vej. Hun var bange, men ikke jeg. Nej, jeg følte lykke og en form for ligegyldighed. Stod bare der, befriende ligeglad med alt omkring mig. Jeg var i en slags trance. Lykkelig - lykkelig var jeg. Dette smukke væsen svævede kun et par meter foran mig, så tæt på at jeg næsten kunne nå hende. Var det ikke for ruden, kunne jeg. Åh, hvor jeg dog ønskede at kunne røre hende. Jeg ønskede at bremse tiden, så hun og jeg kunne være sammen i en evighed. At bremse tiden lige her og bare lade alting gå i stå, ja det var, hvad jeg ønskede.

Da skete det!! Hendes smukke sang forvandlede til et skrig så frygteligt, ruden mellem os knustes og faldt til jorden med en lyd af tusind glas, der smadredes mod metal, en lyd som for altid ville blive inde i mit hoved. Den før så smukke kvinde forvandlede til et lig, en levende død, der var blevet tortureret i en evighed. Jeg selv

var skræmt fra vid og sans og ville bare væk derfra, men jeg kunne ikke bevæge mig, stod bare dér, som frosset fast til stedet, mens hun svævede helt hen til mit ansigt. Jeg kunne lugte det rådne kød, som hang på hendes skelet og jeg havde det, som om jeg skulle kaste op. Stanken kvalte mig næsten og angsten var forfærdelig. Jeg holdt det ikke ud! Med en lethed svævede hun lige igennem mig. Jeg blev ramt af en kulde og en tomhed, da hun passerede gennem mig og tømte mig for alt. Hun tog min tro på livet, al mit håb for fremtiden og alle mine lykkelige minder og dejlige drømme. Hun var Isdronningen. Alt tog hun med, da hun svævede igennem mig. Alt, hvad der var tilbage af mig, var min hud og mit hår. Jeg faldt til jorden, som var jeg en kedeldragt smidt og efterladt. Jeg var udslidt og udpint, jeg følte mig udbrændt, der var ikke mere i mig at give.

Følelser af sorg, tomhed og ensomhed tog over. Følelser, som jeg kendte og havde følt

før - men aldrig på denne måde. De plejede at blive udløst af en slags kedsomhed og at give et kort, svirp af ensomhed, måske bedst beskrevet som et lille stik i hjertet. Jeg fældede måske en enkelt tåre, men følelsen plejede at forsvinde igen, når jeg fandt på noget at lave, eller mine tanker ledte mig væk, eller hvis jeg tog kontakt til venner og familie. Ja, hvis jeg mødtes med mennesker, jeg holdt af.

Men disse nye følelser var så voldsomme, så stærke. Som kunne de rykke mig i tusind stykker. De var ikke blot følelser, **de var mig**. Jeg var sørgmodigheden. Jeg var tomheden og jeg var ensomheden. Forestil dig disse tre følelser, bland dem så sammen, så de bliver til en stor sammenfiltret følelse, gang dem så med hundrede. Stil dig foran et spejl, se på dig selv deri, mens du mærker denne følelse. Mærk den, føl den og vid at den bor dybt inde i dig, dens rødder går langt, langt tilbage. Den går ikke væk, fordi

du tænker på noget andet, eller fordi du omgiver dig med mennesker, tværtimod. Jo flere mennesker der er omkring dig, jo værre bliver den. Følelsen kan kun mindskes ved, at du opholder dig alene, helt og aldeles alene. Den spejlvendte ensomhed, det er hvad, jeg kalder den og skulle du falde for fristelsen at tale med nogen om, hvordan du har det, får den dig i stykker.

Jeg vidste ikke, hvor længe min huddragt havde ligget der på jorden, da en skeletkrop dukkede op. Den var svær at beskrive, som en slags robotkrop uden hud. Den var nærmest usynlig og alligevel ikke. Den flimrede nærmest og skiftede ligesom form hele tiden, som om den kunne tilpasse sig hvem som helst, alle og enhver, men det var mig, den havde fået øje på. Den kom over til det sted, jeg lå, samlede mig op, eller det der var tilbage af mig og påførte sig min huddragt, som et barn, der tager sin flyverdragt på. Det føltes voldsomt

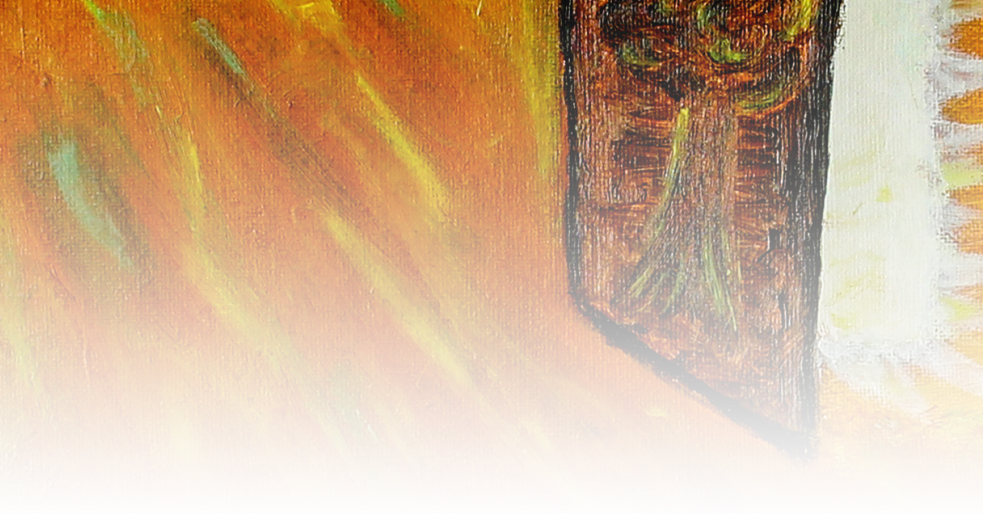
ubehageligt. Mit nye skelet var så stift, skrøbeligt og enormt smerteligt at bevæge mig i. Det føltes jernagtigt men på ingen måder stærkt. Dette fremmede legeme føltes helt forkert og alligevel var det som et nøje bearbejdet stativ, som havde nogen arbejdet ihærdigt på det i mange år, for at give den helt perfekte pasform, set udefra.

Ingen ville kunne se, hvad der var hændt mig, alle som så mig, ville tro, at alt var ved det gamle, at alt var som før. Men det var det langt fra, alt indeni mig skreg. Jeg stod der med en mærkelig følelse af, at dette på en eller anden måde var uundgåeligt, min egen skæbne havde ramt mig.

Jeg rettede min opmærksomhed mod mine ydre omgivelser: gaden og alle butikkerne var forsvundet. Jeg var indhyllet i en kold fugtig dis og så intet omkring mig, hørte intet. Her var kun den tætte tåge, som omklamrede mig. Jeg vidste ikke, hvor jeg

var og forstod ikke selv, hvad det var, der
var hændt mig, men én ting stod mig
stjerneklart: jeg var ikke længere mig!

EN VERDEN AF DIS OG TÅGE

Længe gik jeg rundt i disen uden at kunne se eller høre noget, prøvede bare på at bevæge mig i denne fremmede krop. Jeg blev mere og mere bevidst om, at jeg ikke længere var mig. Der var hændt mig noget helt forfærdeligt, min krop var ødelagt og smertede, hver gang jeg prøvede at bevæge mig. Jeg prøvede at få styr på tankerne: Hvad

var der sket med mig og hvor var jeg? Men hver gang jeg prøvede at samle tankerne, var det som om min hjerne lukkede ned, den virkede ikke længere efter hensigten. Jeg var forvirret og bange.

Jeg kneb øjnene sammen for bedre at kunne se gennem denne tåge. Et sted længere fremme skimtede jeg omridset af først et menneske og så flere, de gik mig i møde. Jeg kendte disse folk. Først blev jeg glad, men måtte hurtigt sande, at selvom de virkede så bekendte, så var der noget fremmet over dem. De talte til mig, men vi talte ikke længere samme sprog. Skuffelsen var stor og jeg blev utrolig ked af det. Forsøgte igen og igen, for jeg vidste, at de gerne ville være der for mig, vidste at de engang var mine allierede. Jeg kunne se dem og jeg kunne høre dem, men vi kunne ikke længere kommunikere. Jeg blev så ked af det og følelsen af ensomhed overvældede mig. Jeg var alene, dømt til at gå her i denne dis

omgivet af mennesker, mens jeg selv blot var et spøgelse. Jeg så andre, der kom og gik og jeg ville også væk herfra. Jeg ville ud af denne mærkelige og fremmede krop, men det lod sig ikke gøre, jeg var fanget i kroppen, i denne verden og i denne tilstand.

Jeg vidste ikke, hvor længe jeg havde været her, tiden var som forsvundet, ligesom *jeg* syntes at være forsvundet. Det eneste, der var tilbage af mig, var en svag skygge. Til sidst opgav jeg det hele. Jeg satte mig bare ned og mørket i mit sind fik lov til at tage over, jeg kunne ikke bekæmpe det længere. Jeg følte ikke længere noget. Mens der i mit indre var opstået et mørke som langsomt tog til i styrke, formørkedes også dette sted. Jeg fornemmede pludselig mure omkring mig. Jeg blev bange, skyndte mig at rejse mig og begyndte at gå igen, men jeg kom ikke langt, for jeg mødte endnu en mur. Jeg forsøgte mig med at skifte retning, men igen mødte jeg en mur. Jeg var lukket inde! Murene

bevægede sig, de rykkede tættere og tættere ind på mig. Jeg fik mindre og mindre plads at bevæge mig på, til sidst var jeg klemmt helt sammen, ude af stand til at bevæge mig. Jeg var fanget! Jeg forsøgte at skribe, men der kom ikke en lyd. Her var stilhed og kun stilhed. Den kom fra dybderne og ramte mig så voldsomt. Jeg var alene med mine tanker og uden mulighed for at flygte, det skræmte mig fra vid og sans.

Du sidder måske der og tænker: Hvad er hun så bange for, en smule stilhed har da aldrig gjort nogen noget? Og du har selvfølgelig ret, men jeg plejede altid at være sammen med mennesker, eller også så jeg tv, hørte musik, dyrkede sport og så havde jeg jo også mit arbejde. Alt det var væk, så nu var jeg alene med mine tanker, de førte mig længere og længere ned i mørket, hvor intet lys slap ind.

Jeg forsøgte at råbe dem op, dem på den

anden side af muren. Men ingen kom, her var kun stilheden og mørket. Følelsen af total håbløshed og tomhed ramte mig så hårdt, at jeg bare gled med ryggen ned ad muren og jeg gav slip på alt, jeg opgav det hele. Jeg hørte mig selv tale ud i luften. Jeg spurgte:

”Var det virkelig alt, hvad der var til mig i det her liv? Er jeg dømt til at leve som en levende død resten af min tid?” Men der kom intet svar. Til sidst råbte jeg i håbløshed og fortvivlelse ud til universet:

”Så svar mig dog!” Ikke en lyd, intet svar! Men på mystisk vis gik murene langsomt, men sikkert, i opløsning omkring mig. Jeg kunne igen bevæge mig rundt og det lysnede lidt, men her var stadig kun dis og tåge. Jeg gik igen blandt mennesker, som ikke længere talte mit sprog. Jeg var blot et spøgelse fra en fjern fortid. Pludselig overvældedes jeg af vrede og af had til alt og alle. Jeg hadede dem, som jeg hadede mig selv og jeg var bange for ikke at kunne styre denne voldsomme vrede, som syntes at stige

i styrke hele tiden. Jeg var bange og jeg var vred, men mest af alt var jeg bare dybt, dybt ulykkelig. Og et sted indeni mig vidste jeg, at ingen af dem fortjente, at vreden var rettet mod dem.

Men hvor retter man sin vrede hen, når alt på et splitsekund fratages én? Mit trygge liv og min kendte hverdag var væk og jeg var gået i tusinde stykker, hvor går man hen med vreden, hvor?

Det føltes ikke som om, jeg selv kunne gøre noget for at mindske vreden. Jeg håbede at tiden kunne gøre noget ved vreden, så jeg igen kunne føle kærlighed til dem alle. For de fortjente intet mindre. Tiden, ja tiden, den måtte blive min lindring, min redning, min vej tilbage.

Tiden gjorde da også noget. Langsomt. Meget, meget langsomt forvandlede menneskene her. Først holdt de op med at

tale, så holdt de op med at gå, så stoppede de med overhovedet at bevæge sig og hen over de næste par år forvandlede de sig til træer. Nogle blev til egetræer og nogle blev til bøgetræer, mens andre forvandlede til grantræer. De blev til en skov, hvor tågen lå tæt omkring dem, som en dyne.

Her var en underlig stilhed og jeg var igen helt alene. Jeg havde gået rundt blandt træerne i mange måneder, da pludselig en stemme nåede mig:

”Prøv igen at bede universet om hjælp, men råb det da ikke ud, som om det var noget, du forlangte, men mere som noget du inderligt ønskede dig.” Først blev jeg forundret, så blev jeg vred. Hvorfor skulle jeg spørge pænt? Hvorfor skulle jeg bede om det, når det stod alle så klart, hvor meget jeg havde brug for hjælp? Mig, der havde været så meget igennem? Jeg havde følt mig så ensom, helt alene. Jeg havde skullet klare så meget og skulle jeg så bede pænt? ***Ikke tale om!!!***

Pludselig nåede en tanke mig: måske var det godt, at jeg var helt alene. Her kunne jeg ikke skuffe nogen og de kunne ikke skuffe mig. Her kunne ingen nå mig! Den sidste sætning blev ligesom hængende i luften: Her kan ingen nå mig! En følelse af sorg dukkede op sammen med tanken: Hvis ingen kunne nå mig, så kunne deres kærligheden nok heller ikke. Så blev jeg ramt af fortvivelse. Jeg var alene, så ufattelig alene. En erkendelse nåede frem til mig, jeg måtte have hjælp, hvis dette eventyr skulle have bare den mindste chance for at ende godt. Selv om jeg ikke længere troede på en lykkelig slutning, eller på at nogen kunne hjælpe mig, så lukkede jeg alligevel mine øjne og sendte et ægte og brændende ønske ud i universet.

”Hjælp mig en eller anden. Be’ om, hjælp mig.” Jeg åbnede mine øjne igen og stod lidt tid, uden at noget synligt skete, men noget havde ændret sig, nu vidste jeg pludselig, at mit råb på hjælp, var blevet hørt. Spørg mig ikke, hvordan jeg vidste det, det gjorde jeg bare.

En vished var vågnet indeni mig. Jeg vidste også, at vejen tilbage til livet blev lang, men for første gang i meget lang tid, spirede et lille håb og jeg smilede. Hurra! Jeg smilede! Hvem skulle have troet, at det ville blive muligt. En lille tåre løb ned ad min kind, men det var en glædeståre. Et lille glimt af glæde, tænkte jeg og knap havde den tanke forladt mig, da der skete noget dér mellem træerne. Dér, lige foran mig, stod der en lille gnom. *En gnom?*

Jeg rynkede lidt på næsen. Det var ikke lige den slags hjælp, jeg havde tænkt mig. Jeg havde forestillet mig en smuk prins, der ville komme ridende gennem skoven på sin mægtige hvide ganger. Han ville, med en enkel bevægelse, få disen og tågen til at trække sig. Selv alle træerne måtte bøje sig for denne kongelige mand. Sådan så hjælpen ud inde i mit hoved, da ikke en gnom! Hans ankomst var langt fra storslået nok og her var ingen, der bøjede sig for ham. Han læste mine tanker og sagde:

”En prins på sin hvide hest og en storslået entre og alle, på nær dig, skal bøje sig for ham ... Hm, du har godt nok en noget speciel forestilling om, hvad hjælp er og hvordan den bør vise sig, for slet ikke at tale om hvilken effekt den skal have på din omverden. En prins med stor kongelig personlighed og ikke en gammel, foroverbøjet gnom, med en alt for stor næse, siger du. Hvorfor om jeg må spørge?” Jeg tænkte: Ja, det siger da sig selv! En ægte prins, mod en gnom. Det talte vel for sig selv, hvori forskellen lå, men det følte jeg ikke rigtigt, at jeg kunne tillade mig at sige til ham, vel? Nej, det skulle han ikke vide. Men det var allerede for sent, han havde igen læst mine tanker og sagde:

”En prins har større værdi end en Gnom, siger du. Måske du har lidt for travlt med at dømme værdi ud fra det ydre. Eller ved du slet ikke, at det er indeni, den virkelige værdi gemmer sig?”

Jeg var bange for at have fornærmet

ham og at han derfor ikke ville hjælpe mig, men med et smil på læben sagde han:

”Heldigvis for dig er jeg ikke så hurtig til at dømme dig, som du er til at dømme mig og jeg er ikke så let at fornærme, så jeg vil stadig gerne hjælpe dig. Du tvivler måske på mig, men jeg har fuld tiltro til dig. Derfor vil jeg hjælpe dig på vejen frem, se det er kærlighedens vej.” Jeg havde aldrig hørt om en kærlighedsvej før og spurgte:

”Hvad er det for en vej?” Gnom svarede:

”Det er den sande og eneste vej, universet kender. Her er ingen grimme, her bliver ingen dømt på deres ydre, her er alle unikke og alle kommet til verden med ét formål og med en plads at udfylde.” Det lød som dyb visdom og så rigtigt, at jeg blev helt flov over mig selv. Igen læste han mine tanker og sagde hurtigt:

”Lad det nu ligge og fortæl mig i stedet, hvad jeg kan gøre for dig?” Jeg åbnede munden, men lukkede den hurtigt igen, for

hvad var det egentligt, jeg ville have hjælp til? Til at blive lykkelig vel, eller hvad? Jeg vidste det faktisk ikke, så jeg svarede ærligt:

”Jeg ved det ikke.” Jeg havde jo mistet alt og selv om jeg på en måde bare gerne ville have det hele tilbage, føltes det alligevel forkert og med ét vidste jeg bare, at jeg aldrig kunne vende tilbage. Tingene kunne aldrig blive, som de var engang. Lige her stod jeg med en mulighed for en helt ny begyndelse, men jeg var så forvirret og så ufattelig træt.

”Jeg ved det ikke,” sagde jeg igen.

”Nå!” sagde den lille gnom,

”Så spørger jeg dig på en anden måde: Hvad drømmer du om?” Jeg slog blikket ned og sagde stille:

”Det ved jeg ikke.” Jeg var helt tom indeni, mærkede bare, hvordan tårerne pressede på.

”Pyt med det,” sagde den lille gnom smilende,

”Så spørger jeg i stedet: Hvis jeg var

ånden i lampen og du netop havde fremkaldt mig med tre ønsker til dig, hvad ville du så ønske dig?”

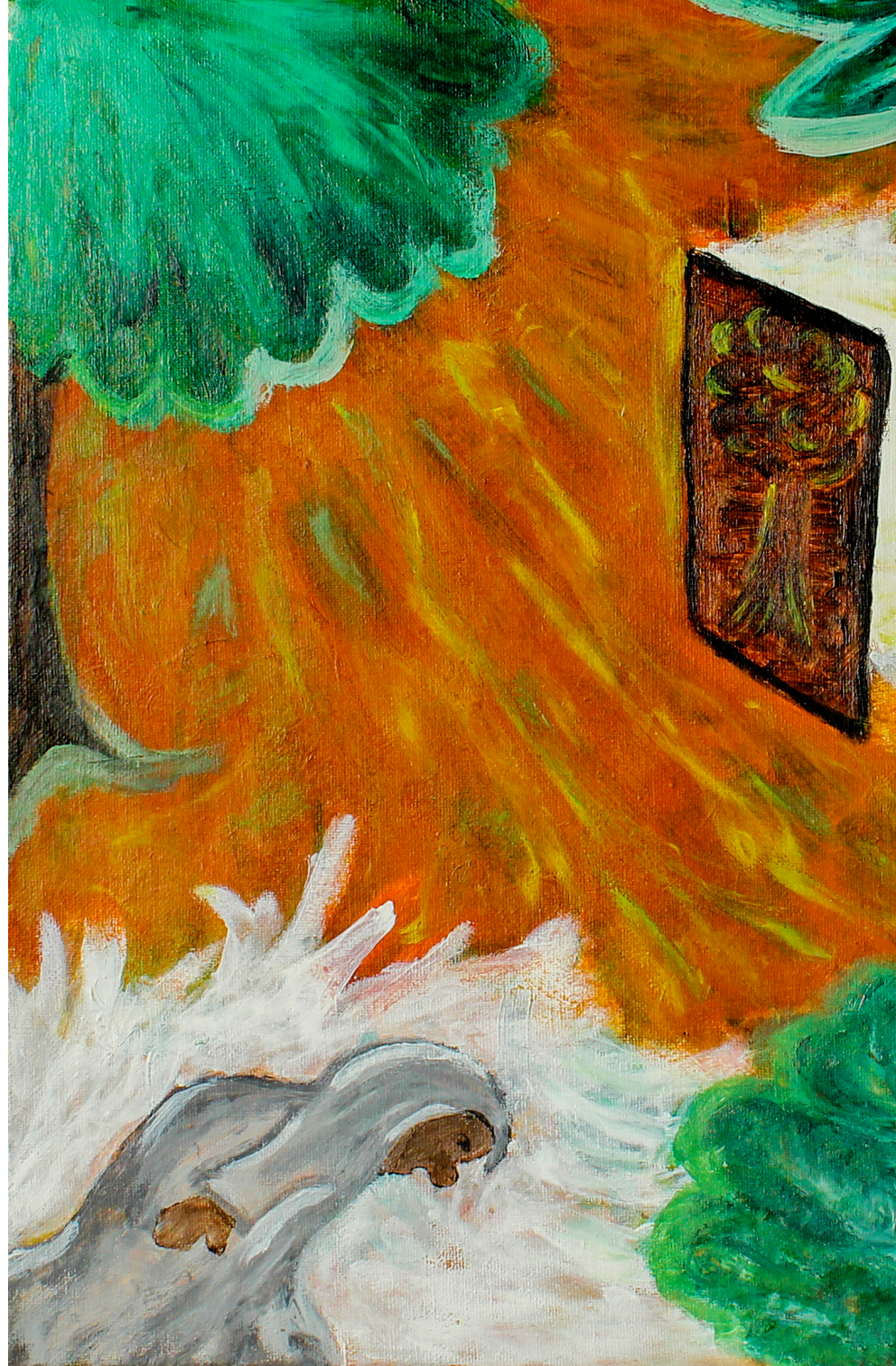
”Jeg ved det ikke! jeg ved det ikke!” En lille pause og så sagde jeg:

”Jeg ved det ikke, siger jeg jo!” Nu kunne jeg ikke længere holde tårerne tilbage, jeg græd, som blev jeg pisket.

”Hmm,” sagde den lille gnom,

”Du ved det ikke, siger du. Jamen, så ved jeg, lige hvad vi skal gøre med dig.” Og vupti! åbnede han en dør, her ude midt i skoven.

Døren opstod bare ud af ingenting, først var den der ikke og i næste nu, var den der.

ØNSKERUMMET

Døren stod vidt åben og jeg stak forsigtigt hovedet indenfor. Det var et stort hvidt værelse, med blød, dæmpet belysning, behageligt lyst og venligt, men fuldstændigt tomt, som i gabende tomt.

Jeg vendte mig om mod Gnom og sagde, halvt konstaterende og halvt spørgende:

“Der er jo ikke noget derinde?”

“Nej” svarede han.

“Du har ret! Gå derind, luk døren så der er kun dig og dette tomme rum... og så selvfølgelig, det du tager med dig derind.” Jeg var noget forvirret og forstod ikke, hvad han mente. Overvejede at spørge mere ind til det, men besluttede, efter kort tids overvejelse, bare at gå derind og se, hvad der skete. Jeg tog et par skridt mod døren og hørte Gnom sige:

“Jeg vil altid være der, du behøver blot at kalde på mig.” Og med disse ord gik jeg ind i det hvide rum og døren lukkede sig stille bagved mig.

Der stod jeg så helt alene og i total stilhed. Men denne stilhed var så anderledes end den i disen, for denne stilhed bragte ro med sig og selvom jeg var alene, føltes det på ingen måder ensomt, det føltes så rigtigt. Alt føltes rigtigt. Det var som at komme hjem på en eller anden måde. Jeg stod derinde i det lyse værelse og jeg smilede. Angsten, som havde været en tro følgesvend i det meste af mit

liv, syntes at være blevet ude i skoven. Mine tanker syntes at være forstummede, jeg var i ét med mig selv, dog kort - da en tanke slog ned i mig: Hvad mon det betød, det Gnom sagde om rummet her: Det der med, at der kun er dig og selvfølgelig det, du tager med dig derind?

Pludselig blev jeg bange og i det samme hørte jeg en stemme indeni mig sige:

“Hvis du er bange, må det være fordi, du har taget angsten med dig herind.” Jeg troede, at angsten var blevet udenfor, men havde jeg virkelig taget den med mig? Det var i hvert fald, hvad stemmen fortalte mig. Jeg faldt mærkeligt nok lidt til ro, da stemmen havde talt, men den ro, jeg havde fundet før, var væk og jeg gik rastløst rundt. Jeg kedede mig, her var jo ingenting at lave. Besluttede at kalde på Gnom. Denne gang ville jeg lyde mere ydmyg og venlig.

“Hr. Gnom, hvad skal jeg lave herinde?” Han dukkede op lige foran mig, uden jeg

kunne forklare hvordan. Det ene øjeblik var han der ikke og i det næste var han, nøjagtigt som med døren ude midt i skoven. Han så på mig og svarede:

“Det ved jeg ikke.”

“Hvad er det for et rum?” Spurgte jeg så.

“Man kan vel kalde det for et ønskerum.” Sagde han.

“Et ønskerum?” Gentog jeg,

“Det har jeg aldrig hørt om. Hvad bruger man det til?” Han svarede:

“Det er til mennesker som dig.

Mennesker, der har brug for tid til at genfinde sig selv efter mødet med Isdronningen. Hun tog alt, hvad der var dig. Dine håb, dine drømme og dine ønsker for en fremtid, som du troede, at du kendte. Hun tog alt, hvad du kendte som din identitet og efterlod dig med ikke andet end angst, ensomhed og tomhed.”

*Jeg blev mod min vilje ført tilbage i tiden.
Ikke af noget udenfor mig selv, nej, men af en
evne, der blev mig givet for mange år siden*

og som jeg helst var foruden. Jeg kunne ikke styre den og jeg syntes ikke at kunne slippe af med den. Den førte mig tilbage til øjeblikke, jeg helst ville lægge bag mig, men den lod mig ikke slippe. Den genspillede igen og igen små klip fra fortiden, traumer, der ikke ville slippe deres tag i mig. Flashbacks kaldte jeg dem, de bragte mig så meget sorg og lidelse. Det var så barskt og så opslidende for sindet. Det var, som om jeg hver gang blev retraumatiseret. Denne gang blev jeg ført tilbage til det øjeblik, hvor Isdronningen svævede ind igennem mig. Mærkede chokket i min krop og kulden hun efterlod i mig. Igen og igen mærkede jeg, hvordan hun tog mine håb, mine drømme, mine ønsker. Hvordan hun tog alt fra mig. Jeg krøllede mig sammen i smerte. Alt var lidelse, min krop, min hjerne og mit sind førte mig dybere og dybere ned i mørket. Jeg faldt. Lige så hurtig og ukontrolleret som jeg blev ført af dette flashback tilbage i tiden, blev jeg hevet frem til nuet.

Jeg hørte Gnoms stemme forsætte sin fortælling om rummet, som var jeg blot forsvundet i et kort øjeblik, eller slet ikke havde været væk overhovedet. Jeg stod helt forvirret og forstumlet, prøvede at ryste oplevelsen, kulden og alt ubehaget af mig, at vende tilbage til nuet, til samtalen og forståelsen af dette rum. Det lykkedes mig, efter lidt tid, at samle min koncentration om Gnoms ord. Jeg fattede altså ikke meget af det hele.

“Gnom, hvorfor siger du, at der kun er mig i dette rum og intet andet, når jeg helt tydeligt mærker og oplever så meget mere? Og hvad har alt det med ønskerummet at gøre?” Han sagde:

“Ønsk dig noget, bare et eller andet.”

“Jamen, jeg har jo sagt, at jeg ikke ved, hvad jeg ønsker mig.”

“Så find på et eller andet sjovt.” Jeg mærkede angsten få sit tag i mig igen. Nej, nej, jeg turde ikke drømme eller ønske mig noget. Jeg var som slået til jorden ved den

blotte tanke om igen at drømme om, eller ønske mig noget, i frygt for, hvor det ville bringe mig hen og hvilke oplevelser, der vil komme ud af disse. Jeg var så bange, mærkede angsten som manifesterede sig som mørke skygger, der krøb langs gulvet.

“Der ser du, hvad jeg mener,” sagde han og pegede på skyggerne.

“Disse skygger og denne angst er noget, du har taget med hertil.” Og han gentog:

“Her er kun dig og det, du har bragt med her til. Her var ingen angst, ingen lidelse, ingen sorg og ingen flashbacks, før du bragte dem med hertil, forstår du det nu?” Jeg nikkede. Jeg begyndte at forstå lidt af det. Han fortsatte:

“At dette er et ønskerum, betyder at, du her kan ønske dig ting eller situationer, som du ønsker at afprøve. Her er du helt og aldeles i sikkerhed, for du skal vide, at dette ikke er din ydre verden. Denne verden er ikke fysisk. Dog er den mindst lige så virkelig og dette rum er blot et af stederne,

du kan opleve. Her er sikkert at lege, at ønske og at drømme. Du kan bruge tiden her til at genfinde dig selv, eller se din angst og sorg i øjnene, eller lade være. Det er helt op til dig. Brug det til det du trænger til, det er hvad rummet her er skabt til.” Jeg var stadig forvirret, men nu på et nyt plan. Dette var ikke som min ydre verden. Hvad var dette sted? Gnom svarede mig, uden at jeg havde nået at stille ham mit spørgsmål. Han sagde:

“Dette er en del af din indre verden.”

“Min indre verden? Vil det sige, at det blot er min fantasi?” Han svarede med et modspørgsmål:

“Hvad fortæller dit hjerte dig om dette sted, er det blot en fantasi?” Svaret fra mig kom omgående og jeg var helt sikker i min sag.

“Mit hjerte fortæller mig, at denne verden er lige så virkelig som min ydre.” Det var, som om denne sandhed kom fra en kilde af visdom dybt, dybt inde i mig, men jeg kunne ikke finde ud af, om situationen lige var blevet bedre eller værre? Var jeg

glad for denne viden, eller var jeg bedre stillet før? Hvad betød denne nye sandhed for mig og var der nogen vej tilbage nu? Døren til skoven forsvandt jo i det øjeblik, jeg gik ind i det lyse rum. Jeg så mig endnu engang omkring i dette rum. Her var virkelig ingenting udover mine egne følelser, min angst og min helt egen private håbløshed.

Jeg sukkede og kunne med ét mærke, hvor træt jeg var. Som havde jeg måttet undvære søvn i mange måneder, måske endda meget længere. Pludselig kunne jeg ikke mere. Det var som om mine ben bare knækkede sammen under mig. Jeg blev grebet af en usynlig hånd og nåede lige at tænke: gid her var en dejlig blød seng. På magisk vis dannede der sig en seng under mig, den usynlige hånd lagde en pude ind under mit hoved og trak en dyne op omkring mig. Jeg faldt i søvn med denne vidunderlige tanke: måske er dette virkelig, måske er der håb for mig, måske... Og så sov jeg.

Jeg vidste ikke, hvor længe jeg havde sovet. Herinde forsvandt tid og sted, men jeg vidste én ting: her skulle jeg kun være mig og kun tænke på mig. Her sårede jeg ikke nogen, her svigtede jeg ikke nogen. Her var det okay at have et hoved, der ikke længere virkede. Her var det okay ikke at være den, jeg engang var. Jeg sov og sov og var kun vågen i ganske kort tid, før jeg igen faldt i søvn. Sådan var det i lang tid for mig. Min tid herinde bestod mest af at sove og når jeg var vågen, var det ganske kort tid og der blev jeg bare liggende og tænkte. Tænkte på alting og ingenting. Hvor var det bare fantastisk skønt. Som tiden gik, begyndte jeg langsomt at komme mig, som var jeg et sår, der langsomt helede og jeg lærte at leve i denne krop. Nu var jeg på vej tilbage til livet. Sådan var livet her i min indre verden.

Mens jeg i mit ydre liv begyndte at acceptere, at mit hoved aldrig vil komme sig efter det hovedtraume, jeg pådrog mig, at livet aldrig

blev det samme, gik det mere og mere op for mig, at min ydre og indre verden var forbundne. Når jeg begyndte at hele i det indre, gjorde jeg også i den ydre verden.

Sjældent så jeg den lille gnom. Han kom kun, når han blev kaldt, sådan havde det i hvert tilfælde været indtil nu, tænkte jeg og mærkede en pludselig angst komme snigende. Hvad nu hvis jeg er fanget her? Hvad nu hvis jeg kun troede alt var godt, men at jeg i virkeligheden var fanget her? Jeg var lige ved at gå i panik og en klaustrofobisk følelse var ved at overmande mig, da jeg tænkte på døren fra skoven, der lukkede sig bag mig. Da hørte jeg en stemme, der sagde:

“Når én dør lukkes, åbnes der altid en anden.” Jeg vidste ikke, hvem stemmen tilhørte, for det var ikke Gnoms. Men idét den talte til mig, tegnede der sig en dør på væggen til venstre for mig. Først var den nærmest usynlig, men langsomt blev den

tydeligere og tydeligere. Gnom dukkede op og sagde:

“Du er altid velkommen til at forlade dette rum. Du kan rejse dig op og gå herfra lige nu, hvis det er, hvad du ønsker.”

“Hvad vil møde mig, hvis jeg vælger at gå ud gennem døren der?” spurgte jeg og nikkede over mod den nyopståede dør.

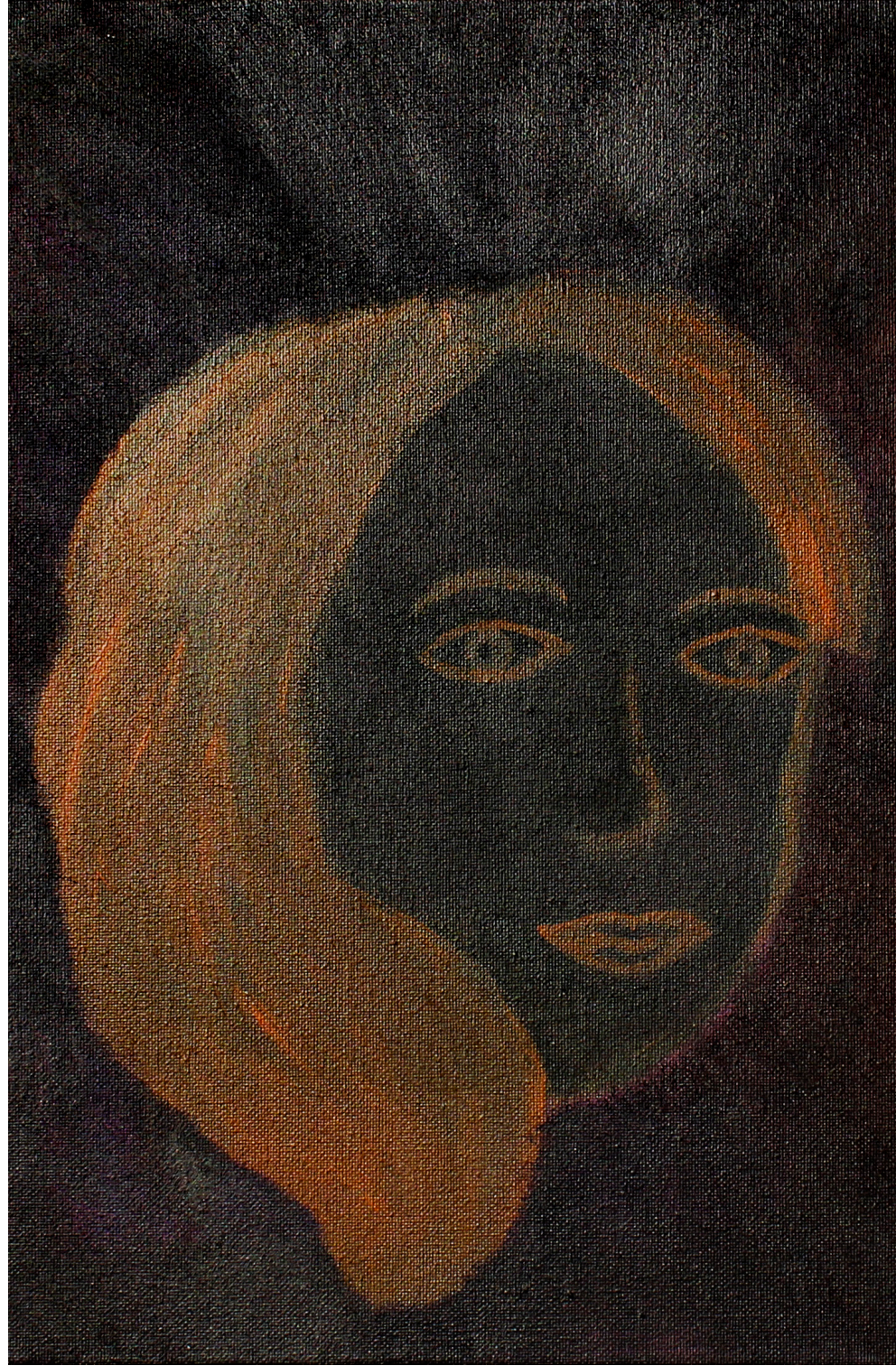
“Hmm, det ved jeg ikke med sikkerhed, for det er meget forskelligt fra person til person.”

“Går du med mig?” spurgte jeg Gnom.

“Nej. Men der vil være andre lysvæsener som mig og de vil lede og hjælpe dig, ligesom jeg har gjort.” Jeg så på ham og så for første gang det lysskær, der ligesom stod rundt om ham, det kom indefra ham selv og skinnede ud. Han stod der og så så smuk ud, syntes jeg pludselig. Tænk, at jeg slet ikke så al den skønhed, da jeg først mødte ham. Jeg lå stadig i den dejligste seng der i lysrummet. Trætheden var endnu engang ved at overtage mig. Min krop føltes stadig tung,

men ikke så ubehagelig tung som forhen,
mere en behagelig: jeg-glider-ned-i-den-
skønne-seng-og-sover-snart-tungt-følelse.

“Jeg er vist ikke helt klar til at gå videre
endnu,” sagde jeg, mens jeg puttede mig ned
under dynen og stille gled jeg ind i endnu en
søvn. Men denne søvn var anderledes, for
herinde plejede min søvn at være fritaget for
de sædvanlige natlige drømme, men noget
var forandret, for denne gang drømte jeg.

DRØMMEN

Jeg drømte en drøm: Jeg red af sted på den smukkeste sorte hest, jeg nogensinde havde set, gennem den smukkeste og dejligste skov. Her var lyst og varmt. Ved siden af mig red en mand, hans hest var hvid som sne. Jeg vidste ikke, hvem han var, men han føltes bekendt. Jeg kunne mærke, at vi på et eller andet plan kendte hinanden, vi hørte sammen. Han tog min hånd og stille red vi gennem skoven, ved siden af hinanden.

Vi sagde ikke noget, talte ikke sammen, men det var helt okay. Vi var forbundet på sjæleplan og her var ord helt unødvendige. Vi kiggede hinanden dybt i øjnene, han smilede til mig og jeg gengældte hans smil. Vi var kommet til en lille fin hvid bro, under den løb en lille å. Her var så stille og idyllisk, kun vandets klukken kunne høres.

Vi stod af hestene og bandt dem til et stort egetræ, tog hinandens hænder og gik sammen ud på den lille bro, for at se ned i vandet. Da vi havde stået lidt tid der midt på broen og nydt solen og naturen rundt om os, vendte vi os mod hinanden og netop da, skete der noget. Pludselig var det, som om broen voksede. Den blev til en kæmpe bro, bygget for at forbinde to lande med hinanden og den lille å var nu blevet en brusende flod. Skoven og den smukke gamle eg, hvortil vi havde bundet vores heste, var forsvundet. Broen rystede voldsomt under os og den ene ende af broen knækkede af inde ved land. Vi kunne

ikke komme tilbage den vej, hvorfra vi var kommet. Jeg slap hans hånd og begyndte at løbe over til den anden side af broen. Da jeg kun var et lille stykke fra land, faldt også denne side af broen sammen. Jeg kunne ikke komme i land. Jeg var fanget på broen. Der var ingen måder, hvorpå jeg kunne komme i land.

Tiden gik i stå, alt blev stille omkring mig. Der var kun mig og mine tanker. Jeg vidste, hvad jeg måtte gøre og jeg var helt rolig ved det, hvilket jeg fandt meget mærkeligt, for hvis der var en tid, hvor det var på sin plads at gå i panik, så ville det være det nu, tænkte jeg. Men helt rolig og fattet gik jeg hen til kanten af broen og sprang ud. Jeg faldt mod vandet, jeg var stadig tryk, selvom der var langt ned og vandet under mig var oprørt og mørkt. Jeg lod mig blot falde. Så fik jeg øje på resterne af broen, der lå som store stykker drivtømmer i vandet.

Angsten ramte, for der var intet jeg kunne gøre. Hvis jeg ramte en af dem, blev jeg voldsom skadet, i værste tilfælde døde jeg. Mere nåede jeg ikke at tænke, for da ramte jeg det kolde mørke vand. Jeg gik under og faldt længere og længere mod bunden. Jeg begyndte at svømme op mod overfladen. Det tog tid at nå helt op, men endelig var jeg oppe og tog en stor mundfuld luft og fyldte mine lunger, der var ved at sprænges.

Lettet over at jeg var i live og over, at jeg ikke ramte nogle af de store brostykker, der lå i vandet, gav jeg mig i kast med den brusende flod. Forbløffende nok, svømmede jeg med stor lethed og nåede hurtigt land på den anden side. Her kravlede jeg op på land og stillede mig med blikket mod broen. Jeg kom nu i tanke om manden, som havde været med mig. Hvad var der blevet af ham?

Han var sprunget ud fra broen kort efter mig og havde svømmet, lidt bag mig og netop

da kravlede han op af vandet og stod der på bredden ved siden af mig.

Jeg smilede lidt flovt og prøvende til ham. Han gengældte mit smil, så på mig og blinkede så med det ene øje til mig. Det var, som om han fortalte mig, at vi to var helt okay og at der intet dårligt var imellem os, selv om jeg bare havde sluppet hans hånd og var sprunget. Her stoppede drømmen.

Straks blev jeg kastet ud i en ny drøm. Denne gang var jeg alene og gik hen over en hede. Der var frisk lilla lyng overalt og jeg måtte løfte mine fødder højt, for at bevæge mig gennem dette landskab. Lyden af havet, som var tæt på, nåede mine ører. Jeg stod lidt og så frem, skyggede for solen med den ene hånd, imens jeg forsøgte at se længere frem, dér et lille stykke fremme stoppede lyngen og erstattedes af sand og stive lange græsstrå, som ved klitterne nær ved Vesterhavet.

Jeg tog mine sko af og lod mine bare fødder begrave sig i det dejlige varme sand. Vinden blæste mit hår væk fra ansigtet. Jeg stod stille, lukkede øjnene og lyttede til lyden af bølgerne, der brusede ind mod land. Jeg nød bare oplevelsen og nuet og den varme blæst, som smøg sig omkring min krop.

Da jeg igen åbnede mine øjne, havde landskabet forandret sig en del, lige dér få meter fremme stoppede sandoplevelsen brat og erstattedes af et lodret klippefald, der førte direkte ned til vandet. Igen vidste jeg, hvad jeg måtte gøre, jeg måtte springe ud herfra. Jeg var ikke bange, hvilket jeg burde have været, for sandsynligheden for at overleve et spring som dette, var nok lig nul, så meget mærkeligt, at jeg var helt rolig. Men en ny bevidsthed var vågnet i mig og fortalte mig, lige som sidst, at dette var det helt rigtige at gøre og at alt nok skulle gå godt.

Jeg lænede mig frem og lod mig falde ned mod havet, i fuld tryghed til livet og verden. Jeg faldt hurtigere og hurtigere og pludselig blev jeg grebet af et vindstød, der kastede mig helt ud af kursen, så i stedet for at have retning mod vandet, havde jeg nu kurs direkte ned mod stranden og et lille hus, der lå lidt til højre. Jeg nåede lige at tænke: Det her går da helt galt. Jeg ramte husets tag, faldt igennem og landede lige ned i en meget blød seng.

Her lå jeg så helt forvirret og med hjertet helt oppe i halsen, lå bare helt stille med store åbne øjne. Jeg turde nærmest ikke at blinke af skræk for, at det ville få min krop til at falde fra hinanden, for jeg var sikker på, at min krop var slået i tusind stykker. Men da jeg ikke mærkede nogen smerte, prøvede jeg forsigtig min krop igennem ved langsomt at bevæge en kropsdel ad gangen; først mine tæer, så mine fødder og ben, derefter mine hænder, fingre. Sådan fortsatte jeg,

indtil jeg var helt sikker på, at alt virkede og intet var brækket. Jeg måtte ret chokeret og meget glædeligt konstatere, at alt åbenbart virkede og at jeg var helt okay. Det var intet mindre end et mirakel. Jeg var landet i et lille halvmørkt rum, ved siden af sengen stod et ældre ægtepar. De så noget forbavsede og overraskede ud, hvilket ikke var spor mærkeligt, når man tog højde for dette højest uventede besøg. Jeg var flov og prøvede forsigtigt at sende dem et undskyldende smil. De smiler straks tilbage. Her sluttede så denne drøm.

Jeg vågnede op og konstaterede, at jeg igen var tilbage i det lyse rum, ønskerummet og ved siden af min seng, stod den lille gnom.

”Du kaldte på mig,” sagde han.

”Gjorde jeg? Det må have været i drømme.” Det måtte have været i angst, jeg havde kaldt på ham, sikkert dengang jeg troede, at jeg skulle knuses mod huset. Han så på mig med en pludselig fornyet interesse

og sagde:

”Ja så, du havde en drøm, siger du. Jeg kan måske tyde den for dig, hvis du har lyst?”

”Jeg drømte faktisk to drømme,” sagde jeg og tænkte i det øjeblik, hvor mærkelig det var, at begge drømme stod så tydeligt i min erindring. Normalt havde jeg svært ved at huske mine drømme.

Jeg så på Gnom og han på mig, så løftede han det ene øjenbryn, som om han fortalte mig, at han blot ventede på et svar fra mig. Ville jeg have mine drømme tydet eller ej? Jeg vidste det faktisk ikke helt, så jeg undlod at svare på det i første omgang. I stedet lod jeg mit blik glide rundt i ønskerummet. Her var næsten lige så tomt, som da jeg kom, for jeg havde ikke ønsket mig noget og dog havde jeg fået præcis alt det, jeg trængte til; masser af lys, positiv energi, en fantastisk seng og masser af tid til blot at sove og hele.

Mine tanker faldt tilbage til mine drømme. Indtil nu havde jeg jo sovet uden at drømme noget overhovedet, men denne søvn var anderledes. Hvorfor, hvad betyder det? Jeg spurgte Gnom:

”Hvorfor tror du, at jeg pludselig efter så lang tid herinde og efter så mange timers uforstyrret søvn, får disse to drømme?” Han svarede:

”Jeg vil tro, det er fordi, du nu er klar til næste skridt på vejen frem.” Jeg var ikke selv så sikker, men måske mine drømme kunne give mig et svar. Jeg havde altid troet at drømme betød noget, at mit ubeviste indre gav psyken besked når den mente, at tiden var moden. Min erfaring sagde mig, at drømme kunne være meget svære at tyde, alligevel troede jeg på, at disse to var meget vigtige og havde betydning for mig på en eller anden måde. Jeg følte mig ikke helt sikker på, om jeg var så klar, som min psyke åbenbart syntes.

Jeg valgte at stole på, at min psyke vidste,
hvad den gjorde - så jeg sagde til Gnom:

”Jeg vil gerne have, at du tyder mine
drømme for mig.”

DRØMME- TYDNING

Jeg fortalte Gnom om begge mine drømme og da jeg var færdig med at berette om alt det, der skete i dem, sagde han:

”Du fortæller mig, at den første drøm starter med, at du kommer ridende sammen med en mand. Det, at I kommer ridende og at det er i en skov, betyder at du finder stor glæde i naturen og ved at omgås dyr, nok

specielt heste har altid haft en særlig plads i dit hjerte.” Jeg nikkede.

”Din drøm fortæller mig, at skoven er et sted, hvor du holder meget af at komme og her føler du dig hjemme. Det er vigtigt for din psyke og i det hele taget dit velbefindende, at du så ofte som muligt tilbringer tid i naturen. Manden, du rider sammen med, står for den mandlige kvalitet, som du må finde i dit indre, så du har balance mellem det feminine og det maskuline. Man kan sige, at han er prinsen på den hvide hest, men du må bruge tid på at opdage ham, at genfinde ham.” Jeg spurgte, hvad det betød og Gnom svarede:

”Du må finde ham her i din indre verden og når du gør det, må du bruge tid sammen med ham, så I sammen kan finde ud af, hvad du har brug for, at han er for dig. Hvordan han bedst støtter og hjælper dig. Det, at din hest er sort og hans hvid betyder, at I er hinandens Yin og Yang. Hvor han er din prins, må du blive hans prinsesse.”

Jeg smilede indvendigt, men sagde ikke højt, hvad der fik mig til at smile.

Jeg så en lille prinsesse for mig, hun var mig og jeg var hende. Da jeg var lille, var jeg nemlig helt og aldeles overbevist om, at jeg var en prinsesse. Det var ikke bare noget, jeg gik og legede, nej! Jeg vidste det og var så sikker i min sag, at jeg ofte fortalte min familie, at en dag ville min rigtige far og mor, kongen og dronningen komme og hente mig. Sjovt, at det lige skulle dukke op nu. Jeg havde faktisk glemt alt om det.

Jeg vendte min opmærksomhed tilbage mod Gnom og hans tydning af mine drømme. Han fortalte:

”Det, at du rider sammen med en, tager hans hånd, nyder samværet, fortæller mig, at du kender til kærlighed, venskaber og at du kan lide at hygge med familie og venner. Da broen så vokser og alting er i forandring og vejen bliver farlig, vælger du alligevel at

slippe hans hånd. Du ser dig end ikke tilbage, du har prøvet dette før og du springer lige ud i det. Det fortæller mig, at du nok hygger med mennesker omkring dig, men bliver det farligt og din vej hård, siger al din erfaring dig, at du står bedst alene og stærkest hvis du ikke stoler på nogen. Du har ingen tillid til nogen omkring dig. Du føler dig i bund og grund altid alene, det skræmmer dig ikke, ej heller at stå i noget der er svært. Det der skræmmer dig er brostykkerne, de er et symbol på brudstykker fra din fortid og når du ser dem, bliver du bange. Frygt ej din fortid, for den er kun din fortid.” Jeg tænkte: det er da let for ham at stå der og sige, det er jo ikke ham, den forfølger, men jeg sagde ikke noget. Gnom fortsatte:

”Under alle omstændigheder undgår du brostykkerne. Vandet er mørkt og koldt, men det synes ikke at skræmme dig. Det er, som om du i alt dette faktisk kun ser brostykkerne som virkelig fare, alt det andet tackler du målrettet og uden den store angst. Så det er

din fortid du frygter, mere end noget andet. Hvis du overlever den, kan intet stoppe dig. Din fortid er på den måde både din styrke men også din største udfordring. Da du lander i det mørke vand, kommer du langt ned under overfladen, men du svømmer målrettet opad, er aldrig i tvivl om retningen, der er lang vej op og du må holde vejret længe. Ud fra det konkluderer jeg, at du før har måttet håndtere ret barske oplevelser i dit liv. Så snart du er oppe ved overfladen og får luft igen, svømmer du med lethed ind til land. Den brusende flod er ikke et problem for dig, du har mødt det, der var så meget værre. Da du er kommet sikkert på land, vender du dine tanker og opmærksomhed mod manden, hvis hånd du slap ude på broen. Du ser, at han er fulgt efter dig. Da du sprang, gjorde han det også. Han lod sig ikke skræmme af bryststykkerne i vandet eller noget af det andet. Han var hele tiden lige bag dig, også da du svømmede i de kolde mørke vand, fulgte han dig. Han er der for

dig, men du ser ham ikke, du tænker end ikke på ham, før alt igen ånder fred og ro. Det får mig til at tænke, ser du dem, Betina? Hvis nogen rent faktisk springer i efter dig, ser du dem så? Eller lukker du af for dem alle, i det øjeblik livet gør ondt?”

Det sidste, lød mere som en konstatering end et spørgsmål og jeg svarede ham ikke. I stedet søgte mit blik de tomme hvide vægge her i ønskerummet. Hvordan skulle jeg kunne fortælle ham eller andre, at i det øjeblik livet blev hårdt eller gjorde ondt, lukkede jeg ned i beskyttelse. For der var kun én ting, der kunne gøre alting sværere, end det allerede var. Det var hvis mennesker omkring mig vendte sig bort, når jeg havde allermest brug for dem.

Jeg valgte at stå alene, for kun på den måde var jeg sikker på at have nogen, at elske bagefter. Det var min erfaring, at jeg stod stærkest og havde de største chancer

for at overleve, hvis jeg klarede mine livsproblematikker alene. Græde, lide og sørge alene, på den måde var der ingen der blev såret. Når livet så igen blev let, ville der stadig være nogen til at hygge og grine med.

Gnom stod lidt og så på mig, men da jeg ikke sagde noget, spurgte han bare, om jeg havde nogle spørgsmål. Jeg rystede let på hovedet, for en pludselig tanke ramte mig og jeg prøvede at følge den. Gnom syntes at have registreret det, for han stod bare stille og sagde ikke noget.

Tanken voksede og jeg fik en følelse af, at være så tæt på noget og så alligevel så langt væk. Jeg gjorde hvad jeg kunne for at holde fast, for jeg ønskede at vide hvad tanken og følelsen ville fortælle. Pludselig gik det op for mig, at der var en lighed mellem denne drøm, mit liv og kvinden i ruinerne. Hendes verden var blevet ødelagt og livets trygge rammer forsvandt på et splitsekund.

Det der havde ramt hende, var så frygteligt og uforståeligt og i selvbeskyttelse lukkede hun ned. Der var ingen måde hvorpå hendes krop og psyke kunne rumme det. Hun faldt ned i mørket og der var ingen til at gribe hende. Hun var i frit fald. Med ét slog det mig, ***hun var mig og jeg var hende!***

Sandheden ramte mig så hårdt, at jeg kun lige nåede at læne mig ud over sengekanten, før min mave tømte sig. Jeg gispede efter vejret og jeg kravlede hulkende sammen. Jeg var som slået til jorden, men pludselig forstod jeg, at min indre og ydre verden var forbundne, på en måde jeg ikke troede var muligt.

Jeg forsøgte hulkende og grædende at fortælle det hele til Gnom. Han havde sat sig på min sengekant og havde lagt sin hånd på min arm. Erkendelsen af alt, hvad der var hændt, ramte mig. Min psyke syntes at have vurderet, at det var nu, jeg var klar til

at håndtere det. Min krop syntes ikke at være af helt samme mening. Den prøvede på at komme af med alt det frygtelige, der havde ramt mig. Det gjorde så psykisk ondt indeni, at jeg end ikke kunne forklare det. Hele mit system var i chok. Til sidst var jeg tømt for tårer og så udmattet, at jeg blot faldt i søvn og jeg fik aldrig tydet den anden drøm.

Jeg ved ikke, om tiden var gået i stå, eller dage stadig blev til uger og uger til måneder, jeg var også ret ligeglad. Gnom forlod aldrig min side og han lod det være op til mig, om der skulle siges noget. Jeg sov det meste af tiden og når jeg ikke gjorde, sad jeg bare i den karrygule gyngestol, Gnom havde skaffet til mig.

Jeg sad bare der og stirrede tomt ud i luften. Der var ikke mere at sige, der var ikke mere at gøre. Jeg lagde arm med livet og jeg tabte. I flere år sad jeg sådan - også i den ydre verden/den virkelige verden. Livet gik

videre for alle andre, imens jeg var ladet alene tilbage. Jeg mærkede ikke andet end dyb, dyb sorg, kunne ikke tale med nogen om det, da blot tanken, truede med at knuse mig. Med tiden følte jeg ikke længere som en del af menneskeheden og når folk talte til mig, var det, som om de levede i en anden verden, at de talte et andet sprog end jeg. Den ydre verden var ikke længere mit hjem. Men hvor var så mit hjem og hvem var jeg? Gnom syntes at læse mine tanker og svarede:

”Når du er klar til at få besvaret de spørgsmål, vil en dør åbne sig og du vil være klar til at rejse videre.” Jeg fornemmede, at min tid her i ønskerummet var ved at være forbi. Knap havde jeg tænkt tanken, før døren åbnede sig. Gnom smilede, jeg tøvede.

Var jeg virkelig klar?

”Du er klar,” sagde han, som svar på mine uudtalte ord. Jeg rynkede brynene lidt og spurgte:

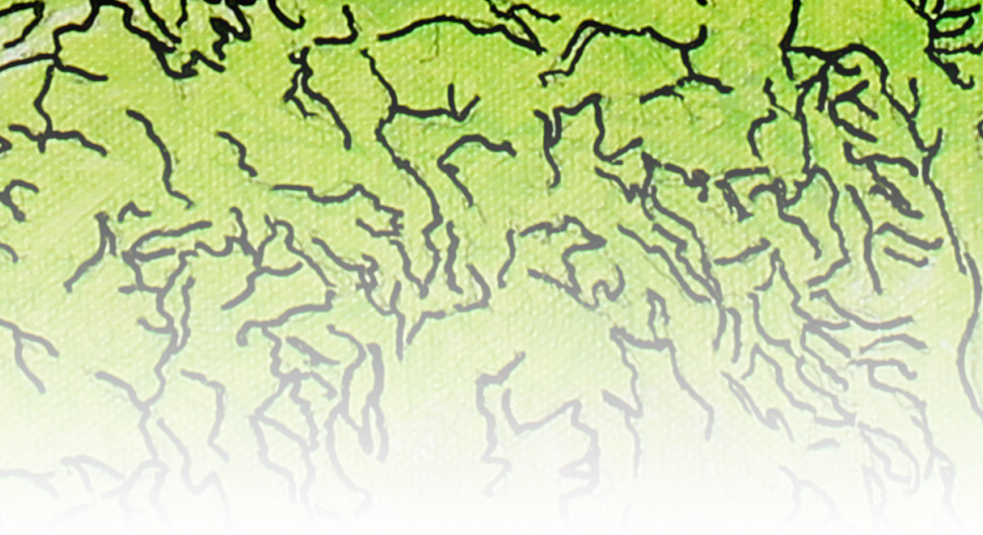
”Gnom, har du hele tiden kunne læse mine tanker?”

”Ja” sagde han

”Det er sådan noget, vi lysvæsner kan.

Vi er at finde overalt i denne verden. Der vil også være én i den næste verden og skulle du være i tvivl om, hvor du skal gå hen, så husk på at der altid går busser.” Med de ord skubbede han mig meget nænsomt, men bestemt, ud af døren og lukkede den. Døren forsvandt og jeg stod midt i en storby, med biler susende i alle retninger og jeg følte mig med ét ganske fortabt.

DEN STORE BY

Jeg befandt mig på gaden i en rigtig storby. Her var store bygninger overalt. De stod tæt, side om side og her lugtede af bilos, men det var ikke så mærkeligt, for her var biler overalt. Jeg så ned ad fortovet. Mange mennesker passerede mig, de havde alle meget travlt. De gik eller småløb om kap med tiden og jeg fik et særpræget syn, jeg fik lov til at se både det synlige og det usynlige. Mellem alle disse mennesker småløb en

usynlig partner. Det lignede en slags skygge, der forfulgte de fortravlede mennesker, hvor end de gik. Skyggen hed stress. Hvorfra vidste jeg det? Det undrede også mig, men måske fordi jeg selv engang, dog ganske ubevist, havde haft en af disse skygger med mig. Jeg fik øje på et par mennesker, som ikke havde en af disse skygger med sig. Omkring dem emmede nærmest en synlig ro i form af et rosa eller gyldent skær.

Den stressende stemning her i byen gjorde, at jeg følte mig klemmt inde og jeg fik følelsen af, at stressenergien ligesom gik ind i mig. Her var larm og ildelugtende benzin alle vegne og stærk lys kom fra bilernes lygter. Alle mine sanser syntes at blive bombarderet. Hvor var stilheden, det bløde, dæmpede lys og roen? Hvor var alt det, jeg trivedes så godt i? En ubehagelig tanke fandt vej til min bevidsthed: hvad nu, hvis jeg var fanget her? Hvad nu, hvis jeg for evigt var dømt til at gå her i storbyens larm

og os? For at dæmpe panikken, lod jeg mit blik vandre rundt, for at se om noget kunne dæmpe angsten, jeg pludselig følte. Mit blik landede på et rødt murstenshus, hvorpå der hang et skilt med et gadenavn. Skiltet henviste til en lille øde sidegade. Mit hjerte sprang et par slag over og pludselig havde jeg utroligt svært ved at trække vejret, da jeg læste gadens navn: Smertens Allé. Nu var jeg forvirret, var jeg vendt tilbage? Eller havde jeg hele tiden været her? Var den lille gnom og det hvide værelse bare en drøm? I hvert fald føltes ønskerummet langt væk og næsten som en drøm.

”Nej,” sagde jeg til mig selv,

”Det var ikke en drøm.” Jeg lukkede øjnene og tog en dyb indånding, da jeg pustede ud igen, kunne høre Gnoms stemme:

”Føler du dig forvirret og er du på vildspor, så husk at der altid går en bus.” Jeg åbnede mine øjne og forventede at se Gnom, men han var der ikke. Jeg blev lidt ked af det, for jeg ville sådan ønske, at han

var her for at hjælpe og lede mig. Jeg hørte hans stemme igen, men denne gang kom den indefra mit indre:

”Det har jeg lige gjort.”

”Hvad har du lige gjort?”

”Jeg har lige hjulpet og ledt dig.” Jeg grinede højt og sagde, henvendt til mig selv:

”Nå ja, led efter en bus. Tak Gnom.”

Jeg tog en beslutning. Denne gang ville jeg *ikke* gå ned af Smertens Allé, jeg troede ikke, der var mere for mig at hente der.

Desuden havde jeg ikke brug for, at møde Isdronningen igen. Jeg sagde til mig selv:

”Gå du bare stille og roligt forbi den gade.” Og selvom det lød som en god idé, syntes mine ben ikke at ville bevæge sig.

”Nu tager du dig sammen og så småløber du bare forbi.” Jeg tog en dyb indånding og satte af. Lige idet jeg passerede Smertens Allé, løb et menneske ud derfra og nærmest kastede sig om halsen på mig. Ordene bare væltede ud af munden på hende: ”Undskyld, undskyld, det var ikke

min mening, undskyld!” Jeg havde travlt med lige at rette på mit tøj, efter det lidt voldsomme sammenstød og sagde derfor uden at se op:

”Nej, det tror jeg da heller ikke, det var.” Hun undskyldte igen og sagde så:

”Er du ikke sur på mig?”

”Nej,” svarede jeg og var begyndt at se mig om efter en bus.

”Det var ikke min mening at forlade dig,” sagde hun. Hun havde nu min fulde opmærksomhed. Jeg så op og genkendte hende som kvinden fra ruinerne, dog så hun noget bedre ud, end sidst jeg så hende.

Jeg rystede lidt på hovedet af mig selv. Jeg måtte altså til at være lidt mere opmærksom på mine omgivelser. Her troede jeg, at det var en vildt fremmed, der var løbet ind i mig ved et uheld og derfor undskyldte. Det viste sig at være kvinden fra ruinerne, hende jeg rejste hertil med. Hun stod og lignede en stor undskyldning og jeg fik faktisk ret ondt

af hende. Jeg smilede derfor til hende og sagde:

”Det skal du ikke tænke på.” Hun svarede:

”Det kan jeg ikke lade være med, du var jo den, der tog mig med, da alle de andre havde forladt mig. Du var der for mig og så forlod jeg dig bare, men jeg blev så bange, da jeg så ind i det butiksvindue. Jeg ved ikke hvorfor, for Isdronningen var så smuk og hendes sang var som himmelske toner, men et eller andet i mit dyb, advarede mig og i ren angst, løb jeg min vej, undskyld, undskyld.” Jeg følte med hende og svarede:

”Nej, nu skal du altså lade være med at sige undskyld hele tiden. Det er helt okay, at du blev bange og forlod mig. Jeg forstår, det gør jeg virkelig. Tror du, at du kunne have bremset Isdronningen? Tror du, at du kunne have ændret, det der skete med mig? Nej, du kunne ikke have hjulpet mig. Det, der skete, måtte ske. Men, du kan hjælpe mig nu, jeg er helt lost i denne storby.” Hun tog

min hånd og smilede til mig og jeg undrede mig. Det var, som om hun ændrede sig lidt efter lidt, hun så bedre ud nu, end da vi lige var løbet sammen. Jeg lod tanken fare og vi begyndte at gå. Efter lidt tid sagde hun:

”Går vi efter noget bestemt, eller kigger vi os bare lidt omkring?”

”Vi leder efter en bus. Ved du, hvor vi kan finde sådan en?” Hun så lidt forvirret ud, jeg bestemte mig for at fortælle hende om Gnom, ønskerummet og hans sidste ord til mig. Derefter så hun på mig og til min store forbløffelse, sagde hun:

”Så ved jeg, hvilken bus vi skal med og den går om 5 minutter. Kom, skynd dig!” Hun halede mig over på den anden side af gaden og 5 minutter senere ankom vi til en lille park, netop som en gammel rusten gul bus holdt ind. Timingen var perfekt, men - det var bussen på ingen måde. Jeg håbede ikke, det var den vi skulle med. Men det var det selvfølgelig. Jeg ville gerne spørge kvinden ved min side, hvorfra hun kendte

denne bus. Men inden jeg nåede det, åbnede bussens døre sig og hun gik straks ind. Jeg så lidt skeptisk derind og så, at den var helt fyldt op med mennesker. Chaufføren smilede til os og sagde:

”Skal I begge to med?” Jeg havde virkelig ikke lyst til at komme med. Jeg vidste ikke hvorfor, men alt ved denne bus var mig imod, så at sige. Jeg ledte i mit hoved efter en måde at slippe udenom, da jeg hørte min tro følgesvend sige:

”Ja tak!” Og så rakte hun hånden frem mod mig og sagde med hovedet lidt på skrå:

”Kommer du?” Men det var ikke ment som et spørgsmål, mere som et: ”Kom nu! Vi venter alle sammen kun på dig.”

Jeg prøvede igen at slippe ud af denne situation, ved at påpege at der ikke rigtig var plads i bussen og sagde, at vi bare kunne tage den næste bus. Det fik chaufføren til at grine lidt og så sagde han:

”Kom I bare ind, der er lige plads til

jer to, men så er her også fyldt op og så er vi her alle sammen.” Jeg tror ikke helt, jeg forstod, hvad han sagde, eller også valgte jeg at overhøre det i første omgang. Jeg opgav at slippe uden om køreturen, men besluttede mig for, at det skulle blive en kort én af slagsen og gik så ind i bussen.

Straks lukkede dørene sig bag mig. Jeg blev i første omgang stående lige inden for døren og kiggede mig lidt omkring. Jeg følte mig virkelig ikke ret godt tilpas. Vidste ikke om det var fordi, at jeg jo generelt havde det svært med mange mennesker omkring mig, eller om det var personerne i netop denne bus, der gjorde, at jeg følte så stort ubehag. Der var også noget ved chaufføren, der irriterede mig. Faktisk kunne jeg konstatere, at de alle irriterede mig, på nær kvinden fra ruinerne. Hvad var der med dem? tænkte jeg irriteret. Jeg ville af hurtigst muligt og spurgte derfor chaufføren:

”Hvor går denne bus hen?” Han svarede:

”Alle steder og ingen steder.” Ja, det blev jeg så ikke så meget klogere af, irriterende mandsperson, tænkte jeg og så på ham. Han var gammel og så slidt ud. Det samme gjorde hans uniform, hvilket irriterede mig grusomt. Hvad var der galt med folkene i denne bus? Jeg havde måske nok mødt mennesker, jeg ikke brød mig om og som jeg syntes var dødirriterende, men da aldrig så mange af dem samlet på et sted.

Jeg var ved at blive lidt småsur nu og ville bare gerne af, eller om ikke andet have et ordentlig svar, så jeg prøvede igen:

”Hvor skal jeg stå af?” Chaufføren spurgte:

”Hvor vil du gerne stå af?” Åh, hvor var det her dog frustrerende, jeg snurrede af ham, da jeg sagde:

”Gnom sagde, at hvis jeg var forvirret og følte det, at jeg var faret vildt, skulle jeg bare tage bussen og nu er jeg her, så derfor spørger jeg dig:

”Hvor skal jeg af?” Hans øjne fik et skær af opblomstring og de nærmest smilede, da han sagde:

”Åh, du kommer lige fra Gnom og hans fantastiske ønskerum.” Jeg var ved at tabe både ører og mund af forbavselse. Kendte han Gnom? nåede jeg lige at tænke, da han svarede:

”Ja da, alle vi lysvæsner kender da hinanden -særdeles godt - hvis jeg selv skal sige det.” Alle I lysvæsner? Var han et lysvæsen? Åh, kunne han så også læse mine tanker? Havde han hørt alt det negative, jeg havde tænkt om ham og alle hans passagerer? Jeg blev flov. Jeg tøvede med at se op og se ham i øjnene. Da jeg gjorde det, så han faktisk en smule fornærmet ud, kort efter brød han ud i et latterbrøl: ” Ja, Gnom sagde godt nok, at du havde din helt egen specielle idé om, hvordan vi lysvæsner burde at se ud - noget i retningen af en smuk prins, ikke? Du mener også at vide bedst, hvordan vi skal tilbyde vores hjælp. I hvilken

form, så at sige. Åh jo, alt det har jeg hørt om. Alligevel må jeg sige, at det kommer lidt bag på mig. Jeg troede faktisk, du havde lært noget af episoden med Gnom.” Og jeg måtte indrømme, at jeg faktisk helt havde glemt, at jeg heller ikke brød mig om Gnom ved første øjekast. Og faktisk heller ikke kvinden i ruinerne, men de forandrede sig jo hen ad vejen og nu kunne jeg godt lide dem, de var jo mine venner. Chaufføren sagde:

”Du spurgte mig om, hvor bussen kører hen og hvor du skulle stå af. Det, jeg kan svare dig er, at det er uvæsentlige spørgsmål. Spørgsmålet er, hvornår du er klar til at stå af, hvor mange af disse personligheder her i bussen, som du har brug for at snakke med, før tingenes sammenhæng går op for dig?”

Nu lignede jeg nok mest af alt et stort spørgsmålstegn, han kunne lige så godt have snakket russisk, for jeg forstod ikke en meter af det, han sagde. Han fortsatte:

”Jeg kan se på dig, at du ikke forstår,

hvad jeg mener! Okay, vi skifter taktik og jeg begynder helt fra starten og du er velkommen til at stille spørgsmål. Er du med så langt?” Jeg nøjedes med at nikke forsigtigt.

”Godt,” sagde han.

”Kan du huske, da I to stod på bussen og jeg sagde, at der lige var plads til jer to og at nu var vi samlede?” Jeg nikkede igen.

”Jo altså, denne bus er dig.” Okay - time out! Tænkte jeg, denne bus er mig?

”Ja, man kan sige, at du har samlet dig en bus af mennesker, som du ikke bryder dig om. Du kender dem ikke, eller meget, meget lidt, men du har på forhånd bestemt, at du ikke kan lide os af den ene eller anden grund.” Jeg var mundlam og stod bare der, uden at have noget at sige til mit forsvar, dog dukkede et spørgsmål op i mit hoved:

”Hvorfor har jeg samlet jer alle i en bus og hvorfor i alverden er jeg her?” Han svarede:

”Jeg har ikke alle svarene til dig, men jeg tænker, at du, som så mange andre

mennesker, har levet dit liv udelukkende i det ydre liv, så at sige og når man gør det, opstår der i ens ubeviste indre en kobling til den ydre verden. Pludselig begynder du at dømme folk af forskellige årsager. Det kan være deres udseende, deres opførsel, deres holdninger og meninger der er anderledes end dine og de irriterer dig. Når det sker, går du ud i verden, leder efter mennesker, der synes det samme som dig. De bliver dine venner og allierede og I bekræfter hinanden i, at det selvfølgelig er jer, der har ret. Jeres holdninger og meninger er de mest rigtige, andres er forkerte, eller dumme som folkene bag dem. Uanset om det var din hensigt eller ej, bliver det til dom over andre mennesker, som blot er, eller tænker, anderledes end du. Men du skal vide, at når du gør det, skaber det begrænsninger i dig selv og din verden. Den bliver langsomt, men sikkert, mindre og mindre. Dette gælder både din indre og din ydre verden. Herinde har det, i dit tilfælde betydet, at du holder en masse

mennesker spærret inde i en bus. Du har sat grænser op mellem verdenerne herinde, som I mennesker gør det i jeres ydre verden. Du har så travlt med at sætte folk i bås og dele folk ind i grupper. Hvor ofte har du ikke set på noget, eller nogen og straks givet dig til at vurdere, om det er noget/nogen, du synes om, eller ej? Tænk lige engang over det.”

Jeg behøvede ikke lang tid til at tænke over det, for jeg vidste, at han havde ret. Jeg vurderede alt.

”Og på dit spørgsmål om, hvorfor du er her, tænker jeg, at noget dramatisk må være sket i din ydre verden og det har sendt dig ud på en rejse ind i dig selv og derfor er du her, bl.a. for, med egne øjne, at se, hvad dine begrænsninger har ført til. Jeg vil anbefale dig at tage en snak med én eller flere af bussens passagerer og se, hvor langt det fører dig.”

Jeg prøvede at rumme og forstå, alt det han havde sagt og besluttede mig for, at jeg i

hvert fald ville prøve at snakke med én af disse personligheder og så se, om jeg kunne blive lidt klogere på bussen her – ja og på mig selv. Men hvem skulle jeg vælge?

Chaufføren sagde som svar på mit udtalte spørgsmål:

”Jeg tror lige, jeg ved, hvem du skal starte med,” han så op i bakspejlet og fik øjenkontakt med en pige, som jeg i hvert fald ikke kunne lide. Hun var så provokerende, bare at se på men også hendes lade måde at bevæge sig på. Hun rejste sig og kom op til mig.

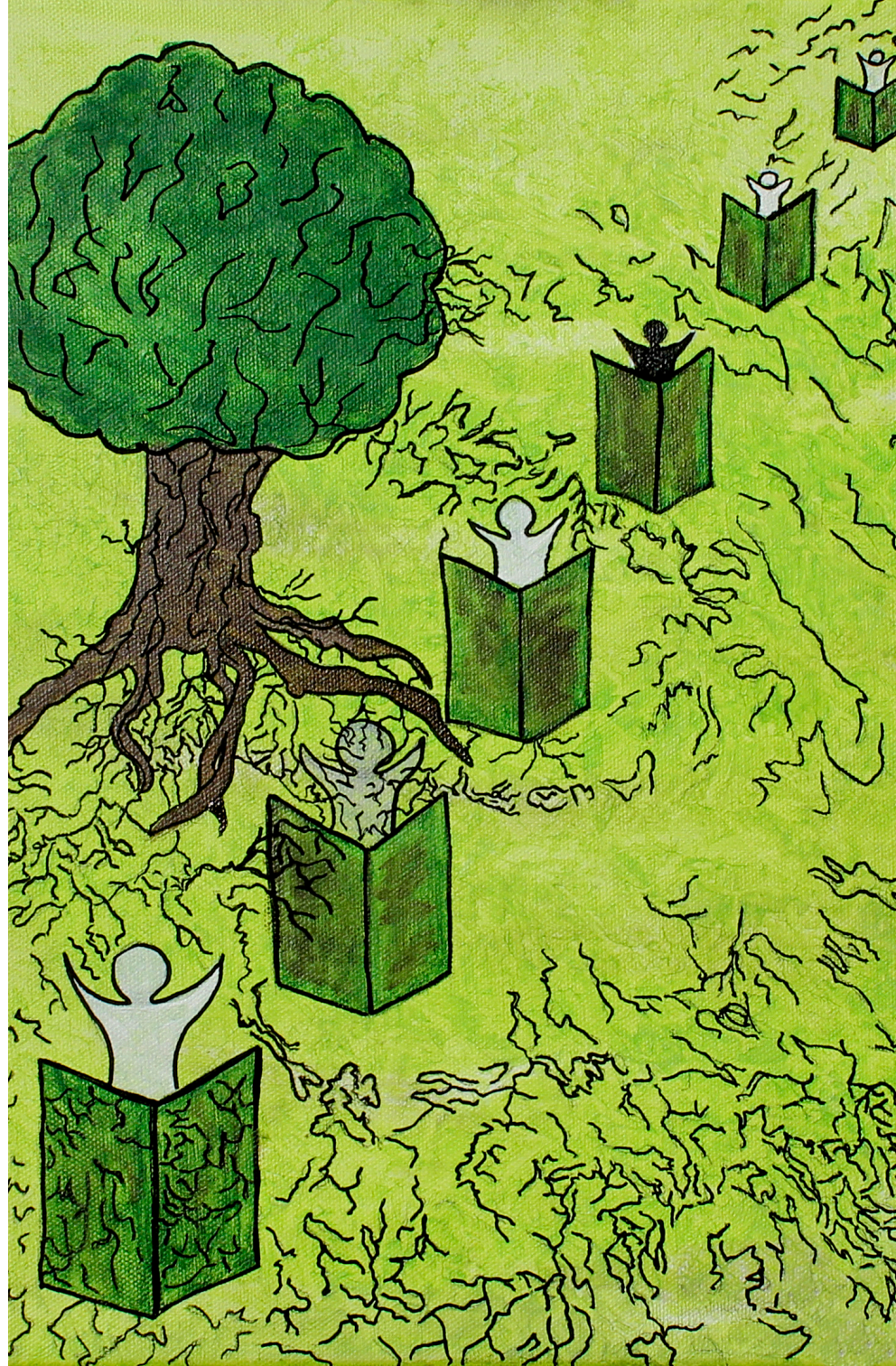
”Ville du noget?” spurgte hun, henvendt til mig.

”Øh!” var alt, hvad jeg fik sagt. Chaufføren sagde:

”Ulla, er du sød at gå med Betina en tur i parken og fortælle hende lidt om dig selv?” Bussen holdt, for første gang siden jeg stod på, samme sted, som jeg stod på, her ved den

lille park. Døren gik op og vi stod af. Straks lukkede døren sig igen og bussen kørte.

Der stod jeg så sammen med Ulla. Jeg så på hende og hun så på mig og helt uden at ville det, dannedes dette, nærmest som pr. automatik i mit hoved: Umulige Ulla.

UMULIGE ULLA OG ALLE DE ANDRE

Umulige Ulla var iført sort læderjakke og sorte bukser med store huller. Der hang en kæde fra baglommen, som førte om til en strop foran. Hendes hår var langt og farvet sort. Det samme var hendes negle. Hendes ansigt var dækket af den sorte makeup, som

kendetegner den type piger. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, hvordan hun mon så ud nedenunder alt den makeup. Hun havde huller i ører, næse og hvem ved, hvor ellers? Hun kiggede på mig og hendes blik vandrede ned ad mig, imens hun tog en cigaretpakke op af lommen og tændte en cigaret. Hun begyndte at gå ind mod parken. Jeg fulgte med, mens mine tanker kørte rundt i hovedet på mig. Det var let at finde ting ved denne person, som jeg ikke brød mig om. Hun var, på alle mulige måder, bare for meget.

Vi var kommet til en bæk i parken, her satte hun sig ned. Jeg gjorde det samme. Hun tog et ordentlig sug af cigaretten, holdt røgen inde et stykke tid og pustede så ud.

Hun så igen på mig og sagde så:

”Hvad vil du vide?” Som i bussen afvæbnede hun mig med sin meget direkte facon og igen kom jeg bare til at sige:

”Øh!”

”Ja, det har du sagt én gang,” tilføjede

hun med et glimt i øjet. Jeg kunne ikke lade være med at le, det kom lidt bag på mig og jeg fornemmede, at hun et kort øjeblik lod mig se bag facaden. Det fik mig til at tænke, at der var mere bagved denne person, end jeg så ved første øjekast. Jeg fik lidt mere styr på mig selv og mine tanker og sagde:

”Hvad kan du fortælle mig om dig selv?” Hendes svar kom meget bag på mig, for hun sagde:

”Kan du slet ikke genkende dig selv i mig?” Hun ventede ikke på, at jeg skulle svare, hun fortsatte bare:

”Jeg er den personlighed, der reddede dig fra selvmordstanker i dine unge år. Jeg var den, der tog alt det barske og alle slagene, som livet gav dig i din ungdom. Jeg tog over, da du opgav livet. Jeg var den, der kæmpede og jeg var den, der aldrig gav op.” Lige med ét vidste jeg, hvad det var, jeg havde set i hendes øjne, jeg havde genkendt mig selv.

Ulla var på ingen måder umulig, hun var stærk og hun var en rigtig fighter - og jeg skyldte hende mit liv. Jeg var hende og hun var mig! Og jeg var hende evigt taknemmelig. Jeg forstod slet ikke, hvordan jeg kunne undgå at se det. Jeg spurgte hende:

”Er du en slags fortrængning?”

Hun svarede:

”Ja, det kan man vist godt kalde mig, men jeg er også en af dine skyggesider.” Jeg vidste ikke, hvad hun mente med ordet skyggesider, men jeg spurgte ikke nærmere ind til det. I stedet skyndte jeg mig at sige hende tak, fordi hun tog sig tid til mig og undskyldte for ikke at have anerkendt hendes personlighed. Hun rejste sig, det samme gjorde jeg. Vi gik side om side i stilhed og i en tilstand af gensidig forståelse. Imens vi gik, kunne jeg ikke lade være med at se på hende og undrede mig over, hvorfor jeg følte mig så provokeret af hende i første omgang? Hvorfor forstod jeg ikke, at hendes udseende var hendes skjold mod en verden,

der var alt for hård, når man var sådan et følsomt væsen, som hun og jeg var. Ulla var den samme, som før vores snak. Hendes hår og negle var stadig sorte, men mit syn havde ændret sig, nu så jeg hende uden det slør, der syntes at have begrænset mig. Jeg så nu skønhed, en helhed. Hendes hår bølgede i takt med hendes bevægelser, det sorte tøj var sejt og kæden var jo lige det, der skulle til, for at fuldende dette mesterværk.

Først nu lagde jeg mærke til, hvor smukt det lille smykke i hendes næse var. Jeg gik og smilede lidt for mig selv, godt tilfreds med mig selv og mine fremskridt. Jeg gik i mine egne tanker og pludselig var vi tilbage ved indgangen til parken og busholdepladsen. Den gamle gule bus holdt ind, netop som vi kom ud af parken, som fulgte vi og den en usynlig busplan. Vi gik ind i bussen og Ulla gik ned og satte sig på sin plads. Døren lukkede sig atter bag mig og vi kørte igen. Chaufføren spurgte:

”Nå - fik du noget ud af din snak med Ulla?”

”Ja, det kan du tro.”

”Er du så klar til den næste?” Spurgte han. Jeg svarede stolt, at jeg nu havde lært, det jeg kom her for at lære og at det derfor var helt unødvendig at tale med flere.

Jeg skulle blive så meget klogere!

Chaufføren sagde:

”Jeg vil gerne have, at du lige tager en snak mere med en af de andre her fra bussen.” Jeg tøvede lidt. Jeg så ned i bussen og der var virkelig ikke nogen af dem, jeg havde lyst til at stifte nærmere bekendtskab med. Det syntes dog slet ikke at blive mit valg, for før jeg nåede at komme med indvendinger, rejste en pige sig og sagde:

”Jeg hedder Oda og jeg vil tro, at det er mig, du nu skal snakke med.”

Hun så så lille og svag ud og jeg var helt bekymret for, om hun kunne klare turen fra

sin plads og hen til mig - for slet ikke at tale om en tur i parken. Men mine bekymringer viste sig at være ganske unødvendige. Hun var hurtigt henne ved mig, døren til bussen gik op og vi stod af. Lige som sidst kørte bussen straks af sted igen, men jeg vidste, at når vi kom tilbage hertil, ville den gamle gule bus på magisk vis dukke op igen.

Mens vi bevægede os ind i parken, mod bænken fra før, gik jeg og så på denne pige. Der var også noget ved hende, som irriterede mig helt vildt. Hun virkede lille og svag. Ordet ”underdanig” dukkede op i mit hoved. Sådan én, der underkastede sig alle andre og som nærmest bad om at blive behandlet dårligt. Én man trådte på og forventede, at hun undskyldte. Faktisk måtte jeg indrømme, at jeg meget let kunne komme til at overse hende. Ikke for at være arrogant eller noget, men den type mennesker bad jo nærmest selv om det.

Vi var nået hen til bænken og denne gang var jeg lidt mere forberedt. Nu vidste jeg jo lidt om, hvad dette gik ud på, men jeg nåede slet ikke at stille noget spørgsmål, før hun sagde:

”Jeg er den, du længe har ledt efter.”
Jeg tænkte: det tror jeg nu ikke lige, du skal regne med, søster. Men det sagde jeg selvfølgelig ikke, man var vel godt opdraget, så i stedet sagde jeg:

”Én, jeg længe har ledt efter? Hm, nej - det siger mig ikke lige noget.” Hun svarede:

”Jeg er den, du for længe siden valgte at gemme væk.” Denne gang tænkte jeg: Ja, det tror jeg da på, for hvad i alverden skulle jeg dog bruge dig til? Jeg hånede hende faktisk temmelig meget i tankerne.

Nu sidder du nok derude og tænker: Bliver du aldrig klogere, Betina? Og til det kan jeg kun svare: forhåbentlig! Men der var desværre vist et stykke vej endnu, før jeg lærte det.

Hun sagde:

”Jeg er tit blevet kaldt for nærtagende, selv foretrækker jeg ordet – følsom.” Og så gjorde mine tanker igen det, at de nærmest helt automatisk fandt et øgenavn til hende: Overfølsomme Oda og uden at kunne bremse mig selv, tænkte jeg, at det da var et meget passende navn til hende. Vi sad lidt og hun kiggede meget intenst på mig. Så sagde hun:

”Du ved stadig ikke, hvem jeg er, gør du vel?”

”Nej,” svarede jeg og tænkte, at jeg nok også var ret ligeglad, hendes selskab var alligevel kedeligt. Jeg begyndte at frygte, at dette møde ville trække i langdrag, så jeg spurgte hende:

”Hvad er du for en personlighed?”

”Hvorfor tror du, at jeg er en personlighed?” Der fik hun da lige min opmærksomhed og jeg svarede:

”Jamen det må du da være, for er det ikke det, bussen går ud på, at jeg har samlet

mig nogle personligheder, som jeg ikke kan lide og du er en af dem? Ja, undskyld mig, men er det ikke sådan, det hænger sammen?” Hun så lidt opgivende ud, da hun så på mig. Så rystede hun lidt på hovedet og sagde:

”Jeg er dine følelser. Jeg er den, der gør, at du kan mærke dig selv. Da dine forældre opdragede dig, var der ikke plads til mig og senere valgte du mig selv fra. Jeg er alt det, du ikke ønsker at forholde dig til. Men uden mig og hele min farveskala, blev alt bare mørkt og du blev fanget i en følelsesløs tåge. Du fór vild og du råbte mod himlen for at få hjælp til at komme ud af tomheden, er det ikke sandt?”

”Jo,” svarede jeg stille og med sænket hoved.

”Har du ikke grædt over tabet af mig, har du ikke ledt efter mig?” fortsatte hun.

”Jo,” sagde jeg - igen stille,

”Men jeg viste jo ikke, at det var dig, jeg manglede. Jeg vidste det virkelig ikke

og undskyld at også jeg har overset dig, jokket på dig og hånet dig. Tusind tak fordi du kom til mig i bussen.” Jeg sagde ikke så meget mere, måske var der ikke så meget at sige, men meget at tænke over. Det var langsomt ved at gå op for mig, at alt det, jeg havde gjort mod hende, havde jeg gjort mod mig selv. Jeg følte mig lidt i chok og lidt forstenet, den her bustur var en barsk omgang, syntes jeg. Vi begyndte at gå tilbage mod bussen og jeg så forundret på hende, jeg troede, hun var svag, men jeg indså nu, hvor stærk hun var! Jeg havde altid gjort, hvad jeg kunne for at gemme denne svage side i mig selv væk. Først nu forstod jeg, at den var en del af mig. Jeg måtte rumme og acceptere alt jeg var, for ellers mistede jeg mig selv og hele farvespektret. Puha, der var meget at lære, syntes jeg.

Vi kom tilbage til bussen og vi gik ind. Denne gang var jeg meget stille. Efter lidt tid spurgte chaufføren:

”Er der noget, du gerne vil vide efter din tur i parken med Oda?” Jeg trak lidt på skulderne, stod lidt og tænkte, før jeg sagde:

”Det var en meget anderledes oplevelse end den med Ulla, synes jeg”

”Hvordan anderledes?”

”Med Ulla var det som at møde en person i min ydre verden. Hun præsenterede en personlighed. Oda var mere som en følelse, noget inde i mig, man kan vel sige. Hun er en del af mig og det forvirrer mig, for jeg troede, at bussen her var personligheder.” Chaufføren smilede til mig og sagde:

”Du har gjort en meget vigtig opdagelse og du har lært meget - men jeg vil alligevel bede dig gå ned gennem bussen og se, om der måske ét eller andet sted, gemmer sig noget vigtigt.” Jeg gjorde, som han sagde og gik langsomt ned gennem bussen imens jeg forsøgte at få øjenkontakt med én af dem. De havde alle meget travlt og var beskæftiget til anden side og ingen syntes

at ville tale med mig. Jeg var næsten nået igennem bussen og besluttede mig derfor at vende om og gå op til chaufføren igen, men netop da skete der to ting på én gang: alt blev mørkt omkring mig og en meget hård stemme talte pludseligt til mig:

”Så du ønsker at tale med dine skygger? Hvorfor pludselig denne nysgerrighed? Kom nu – vær ærlig, hvad vil du her? Hvad ønsker du at tage med herfra?” Jeg blev meget utryg ved hele situationen og jeg begyndte at sætte spørgsmålstejn ved mig selv og årsagen til, at jeg var her i den indre verden. Hvad nu, hvis det slet ikke var sundt at være her? Hvad hvis jeg i virkeligheden var ved at blive sindssyg? Hvad nu hvis stemmen her tilhørte en af de onde ånder? Da blev jeg bange!

Men mere nåede jeg ikke at tænke, før et eller andet indeni mig gjorde mig opmærksom på, at dette muligvis blot var en slags skygge. Jeg var nødt til at prøve

teorien af, stille den et spørgsmål. Jeg fornemmede, at der faldt lidt ro over mig og jeg fandt tilbage til sporet igen. Jeg spurgte:

”Er du en personlighed, der ønsker at snakke med mig?”

”Nej,” svarede den. Okay, jeg prøvede igen:

”Du sætter spørgsmålstejn ved, hvorfor jeg er her. Jeg fornemmer, at du tvivler på min hensigt med besøget i denne verden, er det rigtigt forstået?”

”Ja,” svarede stemmen.

”Okay, fair nok! Jeg er faktisk selv i tvivl om, hvorfor jeg er her og hvordan jeg kom hertil.” Der var et svagt lys omkring mig, men stemmen gemte sig i mørket og jeg fik pludselig en meget stor lyst til at se, hvem der gemte sig bag stemmen, så jeg spurgte:

”Vil du være så venlig at træde ind i lyset, så jeg kan se dig?”

”Nej,” sagde stemmen, men den lød slet ikke så hård mere. Den var mere lille

og usikker i sin fremtoning nu. Jeg kom vist ikke længere ad den vej, tænkte jeg, så jeg forsøgte mig med en anden taktik:

”Hvorfor tvivler du på min hensigt? Hvad gør, at du ikke har nogen tillid til mig?” Og svaret kom hurtigt:

”Fordi du er et menneske og mennesker er i bund og grund onde og beregnende. De er en slags mørke, der må og skal bekæmpes. Du hører ikke til her i lysets verden.”

”Okay,” sagde jeg.

”Er der mere, du ønsker at fortælle mig?” Jeg vidste ikke, hvor ordene og roen kom fra, men en meget gammel visdom var vokset frem i mig - meget mærkeligt, men yderst velkommen. Stemmen:

”Ja, jeg har mere at fortælle dig, hold du bare godt fast. Allerede fra du var barn, vidste de voksne, at du var et af de virkelig slemme mennesker. Du var fyldt med alt det forkerte; egoisme, misundelse og vrede. Kan du ikke huske det? Du blev opdraget meget

kraftig af alle de voksne omkring dig. De forsøgte at opdrage alt det grimme ud af dig. Derudover havde du et stort behov for altid at være i centrum. Det var altid dig, dig og dig. Du var grim indeni og du skabte dig. Sådan er du.”

Jeg svarede, utroligt meget i balance med mig selv:

”Så jeg er værre end andre mennesker?”

”Ja, helt bestemt,” svarede stemmen.

Den lød nærmest forundret. Forbavset over at jeg ikke allerede vidste disse ting om mig selv. Jeg spurgte igen:

”Vil du ikke nok træde ud i lyset til mig og lade mig se dig?” Jeg fornemmede nu helt klart det lille væsen foran mig, mørk og forkrøblet. Det sagde med en lille pigestemme:

”Nej, for jeg er grim.” Jeg sagde nu med den sødeste stemme og et lille smil på læben:

”Jeg vil alligevel gerne se dig.” Lyset blev lidt kraftigere og frem mod mig trådte

dette lille væsen. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal beskrive hende, men det, jeg følte for hende, var så kærligt og så stærkt og stemte slet ikke overens med det mit menneskelige øje så. Dette var det smukkeste sjælevæsen, jeg havde set - samtidig med at hendes ydre fremstod så misdannet og forkvaklet på en eller anden måde. Hun var kun et lille barn.

Jeg tog om hende for at give hende kærlighed og omsorg. Det var, som om min egen sjæl, gav sig til at fylde hende op med alt det gode, alt det lyse i tilværelsen, for hun syntes ikke at have fået meget af det. Hendes ord fyldte mig og pludselig forstod jeg hende og hendes mangel på tiltro til andre. Forstod, hvad der havde gjort hende grim, det havde andres ord om hende. Hun var blevet fortalt om og om igen, hvor grim hun var indeni, hvor forkert hun var og til sidst troede hun selv på alle deres ord. Og hun blev grim, det var den magt, voksnes ord har over et barn. Jeg sagde til hende:

”Tak, fordi du trådte ud i lyset til mig, så jeg kunne se, hvor smuk du er.” Hun så helt forskrækket på mig og rystede på hovedet.

”Jep,” sagde jeg.

”Det er lige, hvad du er: smuk - smuk - smuk med smuk på.” Hun lyste op i et kæmpe smil, rettede sig op og forvandlede sig lige dér foran mig. Nu var hendes ydre lige så smuk som hendes sjæl. Jeg tog hende i hånden og førte hende op til den sidste tomme plads der var i bussen, min plads.

Hun satte sig og smilede lidt genert. Jeg selv gik op til buschaufføren. Mine ben rystede lidt under mig. Hold da op en oplevelse! Jeg var lidt påvirket af det bagefter. Hvad var det lige, der skete der? Jeg spurgte ham: ”Hvad var det for en personlighed? Hun var meget anderledes at møde end Ulla og Oda.” Han svarede:

”Du har nu mødt tre forskellige personligheder, de er alle dine skygger. De kommer bare i forskellige udgaver: Ulla

kunne være en person, du mødte i dit ydre liv, et menneske, som dig selv, der af og til dukker op i bybilledet. Oda, er nogle følelser, som du har gemt væk. Hun gør dig opmærksom på det, du føler, eller mangler at føle. Hende kan du ikke se, men mærke. Så er der lillepigen, hun er en ren skygge. Hun dukker op fra dit ubeviste indre og den slags skygger vil altid fremstå, som noget du frygter eller har gemt langt, langt væk. Ubehagelige minder som skaber følelser du virkelig, virkelig ikke ønsker at mærke eller forholde dig til. Men den slags uforløste skygger har det med at stige op og skabe store problemer i dit liv, blandt andet depression og problemer i dit forhold til andre mennesker. Det er let at se, hvem af dem, der har haft den største virkning på dig, så måske du har fundet den måde, hvorpå du lettest forvandler skygger til lys. Jo flere skygger du får forvandlet i dig selv, jo lettere og bedre vil du få det. Du vil forstå og mærke, hvordan alle dine holdninger og

meninger i virkeligheden holder dig selv nede, holder dig fast og gør dig syg. En dag vil du være klar til at sætte dig selv fri.”

Jeg havde lige fået en meget stor og værdifuld indsigt, selv om jeg ikke helt kunne rumme og forstå det hele.

”Det vil komme med tiden og øvelsen,” sagde chaufføren, som læste han mine tanker, hvilket han sikkert også gjorde. Han fortsatte:

”Husk altid at tage hånd om dine skygger, når de dukker op og behandle dem med respekt, kærlighed og forståelse. Giv dem omsorg og vær taknemmelig for hver eneste af dem, der dukker op. De er her for at blive forløst, ikke for deres egen skyld, men for din. De er dine venner. Tag dig af dem, forhold dig til deres budskab og det vil skabe et af de største mirakler i dit liv.” Jeg svarede:

”Så jeg er dem og de er mig og de bærer alle et eller flere budskaber til mig -

som lillepigen, der gjorde mig opmærksom på, at jeg bar rundt på den gamle følelse af at være grim inden i?”

”Ja, lige bestemt. Og nu tror jeg, at din tid her i bussen er ved at være forbi, det er tid til at rejse videre.” Jeg var lige ved at gøre mig klar til at stå af bussen, da jeg kom i tanke om kvinden fra ruinerne, hende måtte jeg, for alt i verden, ikke glemme. Igen læste han mine tanker og sagde med et smil:

”Jeres veje må skilles her, for hun hører til her hos os i bussen.” Jeg måtte have set helt forvirret ud, for chaufføren grinede højlydt og sagde:

”Nå, hende har du ikke regnet ud endnu? Hun er også en af dine skygger. En fortrængning som var sendt til ruinerne for at bringe dig hertil. Ser du, vi er den flok, hun følte forlod hende, da hendes verden faldt i ruiner. Nu er hun kommet hjem.” Jeg spurgte forundret:

”Er ruinerne en del af min indre verden? Jeg troede, at det var mit tillærte

visualiseringsredskab.” Han smilede til mig og sagde:

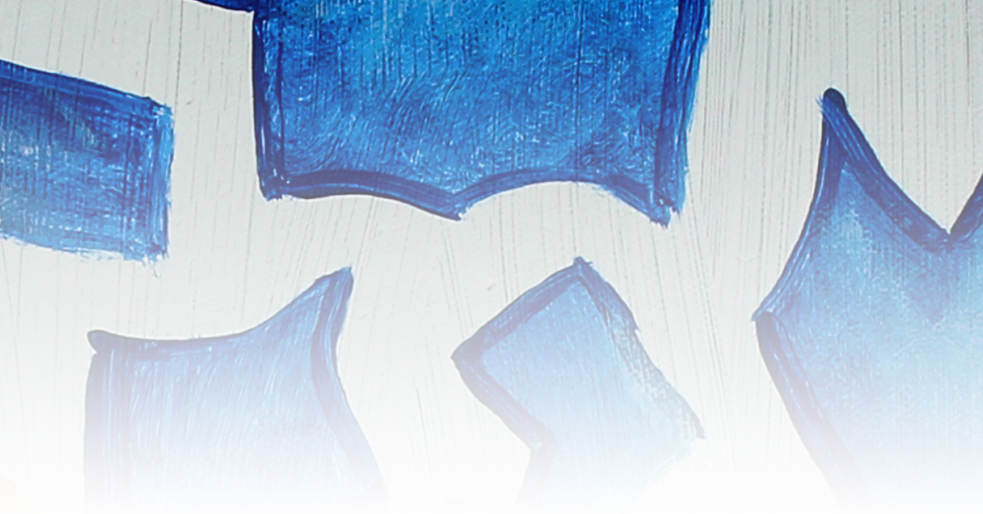
”Gangen, med de mange døre, var en visualisering, som du havde lært på et kursus, som du kunne bruge til at løse dagligdags problematikker. Men så skete der noget i din ydre verden, som ændrede alt. Du ledte efter gangen med dørene, men den metode kunne du ikke længere bruge. Det, der var sket i dit liv, var en alt for stor krise til at håndtere med så simpelt et redskab. Dette, kombineret med din barndoms uforløste traumer, væltede alt det, du kendte til - også dit visualiseringsredskab: gangen med de mange døre. Så var det, at du en dag i din eftersøgning fandt ruinerne, men du kunne ikke selv komme videre, derfor lod skaberen af dette sted dig hente af en af dine skygger, kvinden fra ruinerne. Ved at lade hende bo alene i ruinerne og glemme alt, hvad der var før, stod hun samme sted som dig og hun følte det samme som dig. Hun blev dig og du var hende. Nå, men lad

nu dette være de sidste ord fra mig i denne omgang.”

Jeg vendte mig om og vinkede til dem alle i bussen og derefter gik bussens dør op, men noget var anderledes. Denne gang var vi ikke ved parken og busdøren havde ændret sig. Dette var en dør til en et helt andet sted i denne fantastiske verden. Jeg stod af bussen og det hele forsvandt bag mig.

I horisonten kunne jeg se store bjerge og lige foran mig lå prærien.

MØDET MED INDIANEREN

Jeg stod og så ud over landskabet, tog en dyb indånding og nød udsigten, da en bevægelse i sandet fangede min opmærksomhed. Jeg gispede og sprang til siden, for lige foran mig på jorden snoede en slange sig. Den stoppede, hævede sig op lige foran mig og forvandlede sig til et menneske. Jeg vidste godt, at jeg var i et univers, hvor der var sket

mange mærkelige ting, alligevel forbavsedes jeg - gang på gang - over alt det forunderlige, der skete herinde. Dette syn syntes at slå dem alle. Jeg var ganske mundlam, stod bare og betragtede manden foran mig. Han var indianer og ret gammel. Da jeg igen fik styr på mig selv og huskede på mine gode manerer, skyndte jeg mig at række min hånd frem, for at hilse på ham og sagde:

”Hej – og tak fordi du viste dig for mig. Jeg formoder, at du er et lysvæsen og at jeg er her for at lære noget af dig.” Han tog min hånd og lagde den mellem sine, mens han så mig dybt i øjnene. Hans blik var så direkte, at jeg følte mig lidt utilpas, så jeg slog blikket ned. Han sagde:

”Velkommen, mit navn er Ildhjerter.” Jeg kiggede igen op og vidste bedre end at dømme ham for hans udseende. Alligevel kunne jeg ikke lade være med at tænke, at det nu var lidt en skam, at han ikke var af en yngre årgang.

Jeg ved ikke hvorfor, jeg tænkte sådan. Det var ikke sådan, jeg havde lyst til at være, men nogle gange havde mine tanker deres eget liv og jeg kunne ikke forhindre dem i at nå min bevidsthed.

Han smilede venligt til mig og sagde:

”Hvis du havde mødt mig, da jeg var ung, er jeg sikker på, at du ville have fundet mig ganske smuk og attraktiv, men dengang var jeg ikke særlig vis og havde ikke været til megen hjælp.” Jeg kastede et blik tilbage på min egen ungdom. Jeg smilede og rystede lidt på hovedet ved tanken om mig selv som ung. Mange betegnelser kunne man sætte på mig dengang, men vis, var ikke en af dem. Jeg var faktisk ikke engang sikker på, at jeg nu var særlig vis. Måske denne oplevelse kunne gøre mig klogere? Det kunne jeg virkelig godt tænke mig.

Den gamle indianer begyndte at gå mod bjergene og jeg fulgte med. Vi gik længe.

Han sagde ikke noget og det var måske okay, men jeg havde det ikke godt med denne stilhed. Jeg ville ønske, at han sagde noget til mig. Jeg blev utryg, når mennesker, jeg var sammen med, ikke sagde noget. Jeg prøvede at sige noget, men mine ord syntes pludselig alt for larmende. Hvad skete der her? Jeg følte meget stort ubehag. Jeg hadede virkelig denne stilhed, jeg ville så gerne sige noget til den gamle indianer, men noget bremsede mig.

I stilheden og uden mulighed for andet, tog mine tanker over. De førte mig vidt omkring og engang imellem var jeg langt væk i en slags tankeflod. Strømmen her var enorm og mine tanker kastedes hid og did. Jeg forsvandt ligesom helt ind i strømmen og var ikke til stede, der hvor jeg i virkeligheden var. Jeg ænsede ikke verdenen jeg gik i, hvilket betød, at jeg flere gange snublede over noget og et par gange faldt jeg. Ildhjerte vendte sig om, for at sikre sig at jeg kom på benene igen, men han sagde stadig ikke

noget. Det var voldsomt ubehageligt. Jeg tror faktisk aldrig, jeg havde følt mig så meget ude af kontrol og hvad værre var, jeg begyndte at mærke mig selv. Gamle følelser, der absolut ikke var velkomne, dukkede op. Da blev jeg nødt til at gøre noget, så jeg afbrød stilheden med et spørgsmål:

”Hvor er vi på vej hen?”

”Hvor vi er på vej hen eller målet, er ikke det vigtige her, det er til gengæld selve oplevelsen, selve rejsen.” svarede Ildhjerte. Sikke en omgang vrøvl, tænkte jeg. Selvfølgelig er målet da det vigtigste, det ved alle da. Hvor ville vi ikke være, hvis vi bare rejste os fra stolen derhjemme og begyndte at gå, uden at have et mål for øje? Ja, hvorfor skulle man overhovedet rejse sig fra stolen, hvis man ikke havde et mål forude?

Vi ved da alle, hvor vigtigt det er, at sætte sig mål i livet og at gøre alt, hvad der står i vores magt for at nå disse mål. Det har vi alle lært helt fra vi var små. Hvis man ikke når

sit mål, må det anses for værende en fiasko. Det ved jeg er rigtigt og det er vigtigt, at jeg har ret, ellers opløses det jeg tror på og lever efter. Jeg ville gerne holde fast i denne tro, men det var for sent, hans ord havde allerede haft en effekt og hele mit system syntes, at rette ind efter denne nye sandhed. Jeg brød mig overhovedet ikke om den drejning, denne tur var ved at tage. Jeg besluttede mig for at stoppe dette nonsens, ved at fastslå min egen overbevisning som den rigtige. Dette gjorde jeg med et nyt spørgsmål:

”Hvad skal vi lave, når vi engang når frem til målet?” Han svarede kort:

”Du vil få mulighed for at lave en visionssøgning.” Jeg ville have spurgt ham, hvad det betød, men han fortsatte med disse ord:

”Alting har sin egen tid og lige nu er det tid til at gå, ikke tale.”

Vi havde gået det meste af dagen, jeg var træt og sulten. Vi var nået frem til foden af

bjerget, der før var i det fjerne. Vi begyndte opstigningen og jeg fik hurtigt øje på nogle bær, der var rundt omkring os. Jeg ville stoppe op for at spise lidt af dem, men Ildherte rystede bare på hovedet og fortsatte fremad. Jeg var sulten, så jeg plukkede alligevel lidt bær. Herefter fortsatte turen atter i stilhed.

Vi kom forbi et lille kildefremspring og jeg stoppede op for at drikke. Igen rystede han på hovedet og gik videre. Igen gjorde jeg, som jeg fandt mest rigtigt. Jeg nåede ikke at drikke meget, for jeg var bange for at miste ham af syne. Jeg håbede bare, at vi snart gjorde holdt og helst ikke så langt herfra, for så ville jeg gå tilbage og drikke noget mere vand. Solen stod nu ret lavt på himlen og vi kom til en klippeafsats. Endelig gjorde han tegn til at stoppe. Han sagde kort:

”Lad os sætte os og nyde udsigten.”
Jeg havde i mellemtiden fået øje på nogle flere bær, så jeg svarede:

”Det gør du bare, jeg skal lige plukke lidt bær.” Da jeg var færdig med det, sad han stadig og så på solen, der nu var ved at gå ned. Jeg blev ærlig talt lidt irriteret, men sagde ikke noget. Jeg kunne mærke at jeg blev mere og mere sur: Hvorfor gør han ikke noget? Han sidder bare der og ser på den tåbelige solnedgang. Jeg var lige ved at begynde at græde, gid det var mig der kunne sidde og se på solnedgangen. Jeg ved ikke hvad der holdt mig tilbage, måske mit hoved der var fuld af bekymringer og kroppen der stressede. Uden at flytte sit blik fra horisonten, sagde han:

”Når du sidder stille og gør ingenting, kommer foråret og græsset gror af sig selv.”
Jeg tænkte meget irriteret, det er nemt for ham at sige, han sidder jo bare der, forventer han at alting bare kommer til ham? For det er ikke min erfaring med livet, men jeg sagde ikke noget, rejste mig bare og ledte efter noget blødt vi kunne sove på. Jeg ledte et stykke tid, men fandt ikke noget. Da jeg

kom tilbage, inviterede Ildhjerte mig endnu engang hen og sidde ved hans side. Jeg takkede nej og undskyldte mig med, at jeg var for træt. Han accepterede ikke mit nej og sagde:

”Kom og sæt dig, vi sover ikke nu. Nu sidder vi.”

”Hvorfor er det så vigtig for dig, at jeg tager mig tid til at sidde og se ud i luften?” sagde jeg tvært. Han klappede på pladsen ved siden af sig og jeg opgav modstanden og satte mig. Han svarede:

”Det er vigtigt at give vores opmærksomhed hen til nuet og det, vi foretager os. At være til stede her og nu.”

”Og hvad forventer du, at jeg skal få ud af at sidde på min bag og se ud i den tomme luft? Hvad er så vigtigt ved det?”

”Du kunne få et syn, eller finde svar på nogle af livets helt store spørgsmål,” svarede han. Jeg sagde træt:

”Jeg har kun et spørgsmål og det er, om jeg godt må gå hen og sove nu?” Han smilede

og pegede på pladsen bag sig selv og sagde:

”Jeg vil anbefale, at du redder op her bag ved mig.” Han rejste sig og gik hen efter en rygsæk og nogle ting, der stod inde under et lille klippeudspring lidt til højre for os. Det måtte have stået der hele tiden, men jeg havde ikke set det. Det kunne se ud til at Ildhjerte havde forberedt vores tur godt og at han havde været oppe med alle tingene, inden han hentede mig. Der var styr på alting og jeg havde ikke behøvet at bekymre mig. Han rakte mig nogle tæpper, noget vand og lidt mad. Jeg rejste mig, tog imod tingene og gik så hen for at sove. Til trods for at jeg nu havde fået lidt blødt at ligge på, kunne jeg stadig mærke klippegrunden, under mig.

Jeg sov ikke godt den nat. Jeg havde mareridt, drømte om alle de ting, jeg skulle nå og jeg skyndte mig mere og mere - men lige lidt hjalp det. Arbejdet hobede sig op foran mig og til sidst løb jeg så stærkt rundt for at nå det hele, at jeg overså en kant

og falder udover og ned – ned – ned. Jeg vågnede med et skrig og jeg var så tæt på at give mig til at græde. Jeg overvældedes af træthed. Det var som om, jeg havde løbet i lang tid og nu kunne jeg bare ikke mere. Det er der jo bare ikke noget, der hedder, altså, at man ikke kan mere - vel?

Alt det her afspejlede noget, der var sket for mig i min ydre verden. Det her var stress og jeg genkendte den, udmattelsen overmandede mig og jeg kunne ikke holde tårerne tilbage længere. Jeg krøb sammen og græd, til jeg faldt i søvn. Ildhjertes stemme nåede mig fra et fjernt sted, han kaldte på mig. Jeg satte mig op - udmattet og nærmest på autopilot. Det var meget tidlig morgen og jeg kunne ikke finde kræfterne til at komme op og stå. Vejret var tåget og alt, hvad jeg magtede, var at sidde her og stirre ind i alt det hvide. Dagen gik og blev til aften, vejret var stadig diset og en kulde var krøbet helt ind i knoglerne på mig.

Min krop gjorde ondt og i løbet af aftenen tog smerterne til, men der var intet, jeg kunne gøre. Jeg var fanget i denne tilstand, i dette smerte helvede og der var ikke noget at vende tilbage til, fortalte håbløsheden mig. Jeg sank ned i en depressiv tilstand. Jeg følte mig så forladt og alene. Jeg var som en levende død. Det var, som selve livet havde forladt mig, at det ikke havde mere tilbage at give mig, jeg følte ikke længere noget, jeg vidste bare, at jeg atter var fortabt. Der var ingen vej tilbage og ingen vej ud af denne tilstand. Jeg var fanget her.

Min indianerven lod mig være i fred, men sørgede for hele tiden at bringe mig mad og vand. Han tændte et bål for mig og lagde et tæppe om mine skuldre, men ingenting hjalp mod den isnende kulde, der kom indefra. Jeg lagde mig stille ned på jorden og bad til, at den måtte opsluge mig. Jeg havde det som om, jeg var faldet ned i en dyb brønd og der var ingen vej ud. Jeg vidste ikke, hvor

længe jeg havde ligget der. En dag skete dog pludselig noget. Jeg fik et syn:

Jeg gik ude på en frossen sø, lige meget hvor, eller hvor langt jeg gik, var der kun is og sne at se, så langt øjet rakte. Jeg ved ikke hvor længe, jeg var fanget her, men det føltes som år. Pludselig en dag tøde isen op under mig og lod mig trænge igennem overfladen. Jeg faldt ned gennem vandet, helt ned til bunden, hvor jorden åbnede sig. Netop som jeg troede, at nu var det ude med mig, blev jeg opmærksom på jordens kerne. Lige der, vågnede en erkendelse i mig: Dette er ikke jordens kerne, men kernen i mig selv. Der faldt pludselig ro på mig, en dyb indre ro og jeg så mig selv vandre rundt mellem brudstykker af mit liv. Det var en total syret oplevelse.

Her stoppede synet og jeg vendte tilbage til bjerget og Ildhjerte. Jeg tog en dyb indånding. Jeg følte mig så levende. Jeg var

vendt tilbage fra de dødes land. Jeg så op på Ildhjerte og han smilede venligt til mig, satte sig overfor mig og sagde:

”Velkommen tilbage til livet, min ven.”

Langsomt fortog kulden sig indeni mig og min krop smertede mindre og mindre for hver dag, der gik. En nat vågnede jeg og så lige op i den smukkeste stjernehimmel og jeg smilede. Følte en samhørighed med universet. Jeg satte mig stille op og forblev opmærksom, mens natten afløstes af solens første stråler. Jeg var som forandret. Noget var sket. Stilheden var blevet min ven og jeg kunne nu bruge timer og atter timer i mit eget selskab. Alt, hvad der skete her i den indre verden, afspejledes i min ydre, et mirakel var sket, men hvilket?

Ildhjerte syntes at fornemme jeg havde noget på hjerte, så han satte sig og spurgte:

”Er der noget, du gerne vil vide?”

Jeg mærkede efter og svarede:

”Jeg føler en tydelig forandring og den

kommer indefra, men jeg er lidt forvirret?”

Han kiggede på mig og sagde:

”Du har fundet den gamle vej. Den, der er glemt, af de som lever i dag. Vejen til Den Store Ånd, den vej, som går ind gennem mørket i dig selv og direkte ind til kilden, til ånden, til kernen i dig selv.” Jeg var stadig forvirret og spurgte:

”Okay - time out, Den Store Ånd? Hvad er det?” Ildhjerte smilede:

”Den Store Ånd er skaberen af din indre verden og alt, hvad der er dig. Mere kan jeg ikke sige, for det er op til dig at finde ud af, hvad det betyder for dig.” Jeg spurgte:

”Hvad skal jeg lære her?” Han svarede:

”Kan du huske, da vi gik hen over prærien på vej mod bjerget og du spurgte mig om målet for denne rejse? Og jeg svarede dig, at målet ikke var det vigtigste, men at det var selve rejsen? Forstår du nu, hvad jeg mente?”

”Ikke rigtig,” svarede jeg og rystede på hovedet.

”Jeg vidste, at du var her for at foretage rejsen ind igennem dig selv, at det var den, der var det vigtigste, men jeg havde ingen ide om, hvordan du skulle opleve det. Derfor, intet mål, hvis du forstår?” Jeg rejste mig og gik hen til klippekanten og så ud over den. Hvor var her smukt. Det var som at være en ørn og se alt oppefra, at se tingene for hvad, de er. Jeg hørte pludselig en stemme indeni:

”Det er på tide at flyve, som den ørn du er.” Jeg tog en dyb indånding og fyldte mine lunger med den friske bjergluft. Jeg fik en følelse af for første i livet, at trække vejret rigtigt.

”Hvad så nu, hvad sker der herfra?” spurgte jeg Ildhjerte. Han svarede mig ikke og for første gang siden jeg mødte ham, fik jeg en følelse af, at han ikke var i nuet men et sted langt herfra. Han opdagede det selv og smilede lidt bedrøvet til mig og sagde: ”Du minder mig så meget om min egen datter, Lille Ånd.” Jeg smilede tilbage, han fortsatte halvt spørgende:

”Det er ikke første gang, du er blevet sammenlignet med en andens datter, er det vel?”

”Nej, det er faktisk sket flere gange i mit liv.” Ildhjerte så på mig og sagde:

”Dit indianer navn skal være Lille Ånd som min datters, fordi du minder mig om hende og fordi andre oplever det ligesådan. Du er som ånden i vores døtre, det er dét, vi genkender i dig. Og så skal det være dit navn, fordi du i sandhed er Den Store Ånds datter. Jeg hørte ham kalde dig til sig, da du var faret vild i disen og tågen. Han har gang på gang sendt sine tjenere ud efter dig. Han er meget stærkt tilstede her hos dig nu, det mærker og ser jeg klart. Han har kaldt dig hjem, det er, hvad der er sket.” Han nikkede som en bekræftelse på sine egne ord og fortsatte:

”Nu må du lære at bruge dét i praksis, som du har lært herinde.” Jeg så lidt forvirret på ham.

”Øh, hvad er det, jeg har lært her inde

og hvordan lærer jeg at bruge det - ude?” Ildhjerte svarede:

”Du må øve dig, forstår du? Øve dig i at være tilstede, så du ikke går snublende gennem livet, som du gjorde gennem prærien, for så falder du. Du må lære, ikke at udtrætte dig selv på daglige gøremål, som du gjorde på turen op ad bjerget. Intet er vigtigere for dig end stilletid og det arbejde, du gør der.”

Hans ord ramte noget i mig:

”Hvilket arbejde gør jeg da i stilheden Ildhjerte?”

”Det vil Den Store Ånd selv fortælle dig, når tiden er inde til det. Men det er meget, meget vigtigt, at du bliver ved med at praktisere stilhed, forstår du det?” Jeg nikkede stille, vidste ikke helt, om jeg forstod, men jeg hørte, hvad han sagde. Han så tvivlen i mig og sagde:

”Det skal du ikke bekymre dig om, det skal du nok få lært, inden du tager herfra.” Jeg var i tvivl om, hvad han mente med

”tager herfra.” Mon han mente bjerget, eller her fra denne verden. Han sagde så:

”Du har fået med herfra, hvad du kom her for at opleve, det er tid til at gå ned ad bjerget.” Vi gik stille og roligt ned ad bjerget imens jeg øvede mig i at være tilstede, nærværende således at jeg ikke snublede og faldt. Det var sværere, end det lød, for jeg faldt ofte ind i en tankeverden langt fra denne. Det gjorde, at jeg snublede og en enkelt gang gled på en sten, der rullede under min fod - men vi nåede ned til foden af bjergets bagside uden de helt store problemer for mig. Da vi stod der, side om side, vendte Ildhjerte sig om mod mig, han tog begge mine hænder i sine og sagde kærligt:

”Farvel Lille Ånd, det har været mig en stor - stor glæde at møde dig.” Og jeg skyndte mig at sige:

”I lige måde og det er mig en stor - stor ære at bære navnet Lille Ånd.” Han trykkede mine hænder lidt mere og slap dem så. Han smilede atter kærligt til mig. Jeg var i tvivl

om, hvorvidt det var mig, han sendte det smil til, eller om han igen så et glimt af sin datter i mig, jeg troede mest på det sidste. Måske burde jeg have spurgt ind til hans datter, men det sørgmodige i hans blik, da han nævnte hende på bjerget, gjorde, at jeg undlod det. Hvis han ville fortælle om hende, skulle det være ham selv, der tog den tråd op. Jeg rettede igen min opmærksomhed mod ham og nåede lige at se ham forvandle sig til den slangeskikkelse, han havde, da jeg mødte ham. Han bugtede sig stille væk.

Jeg stod et øjeblik og kom i tanke om, at alle indianeres navne betød noget og jeg ville gerne vide, hvad Ildhjerte betød. Knap havde tanken forladt min hjerne, før jeg hørte hans stemme højt og tydeligt - om det var inde i mig eller fra naturen omkring mig, vidste jeg ikke:

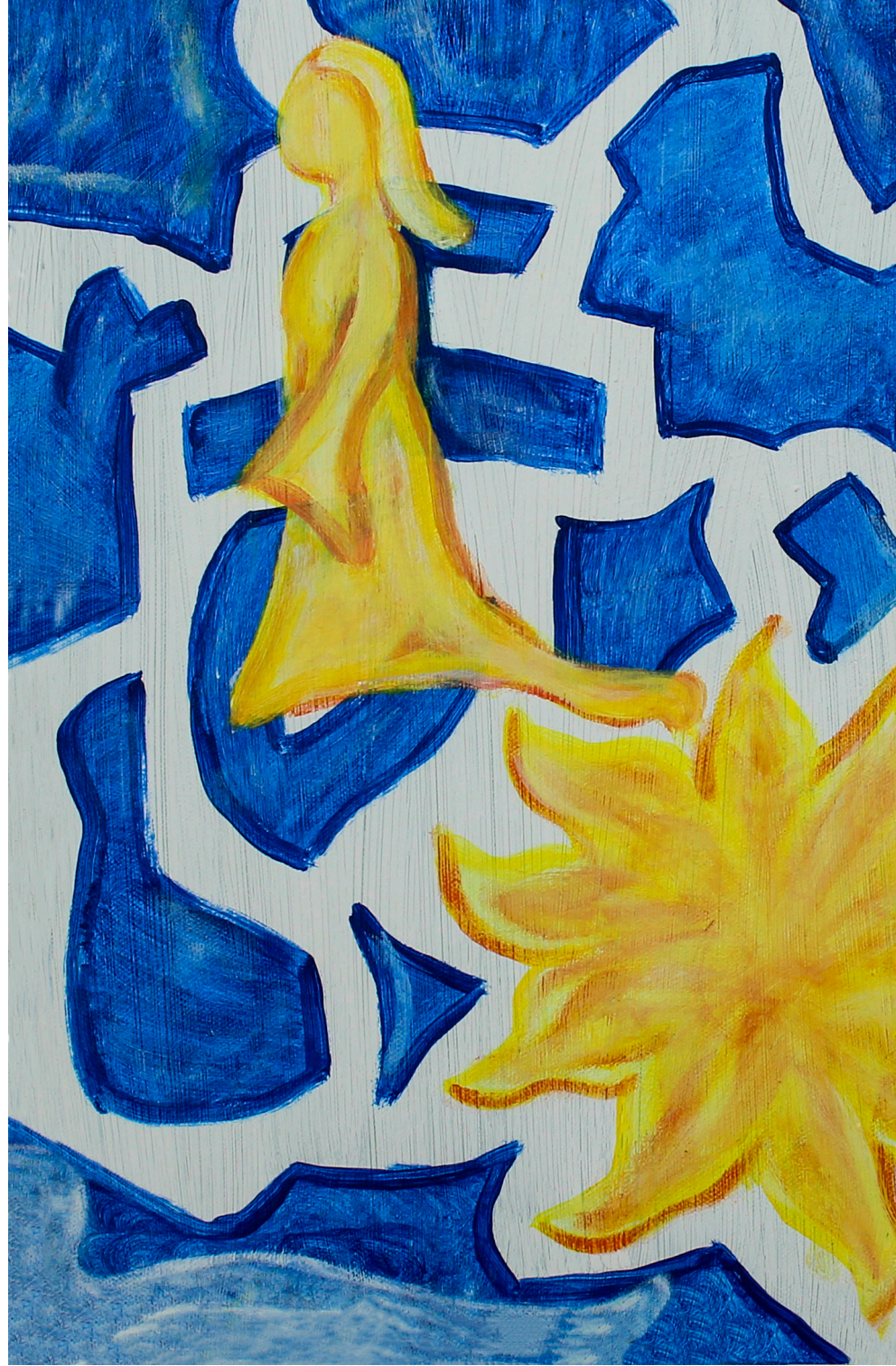
”Mit navn blev givet mig af mine forfædre, da de så ind i mit hjerte og så en ild dér. De sagde, at ilden dér brændte for de

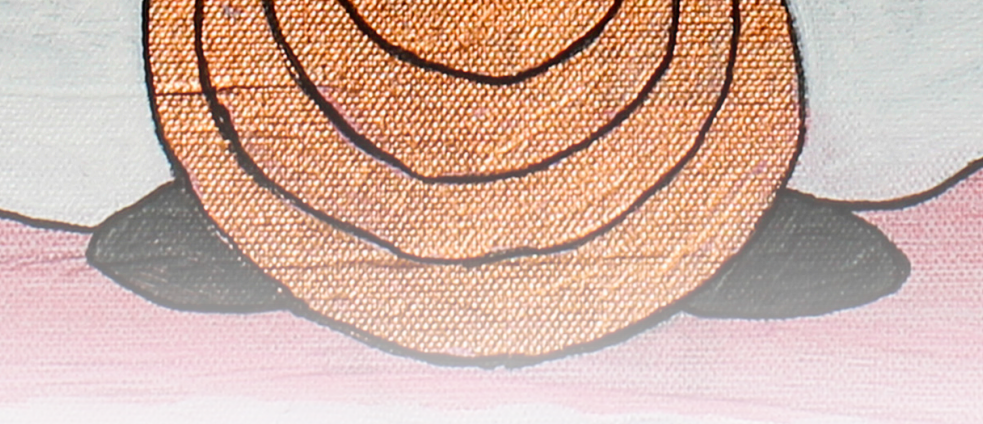
fortabte sjæle, der var faret vild.” Jeg smilede, Ildhjerter brændte for at hjælpe fortabte sjæle som mig. Ja, hans navn gav så meget mening.

En dør kom til syne foran mig og den åbnede sig, jeg vidste, den var her for at bringe mig videre på vejen frem. Jeg var så klar til flere oplevelser, til mere visdom. Jeg stod et øjeblik og tænkte på alt det, Ildhjerter fortalte mig og på stemmen, der talte til mig på bjerget:

”Det er på tide, at flyve som den ørn, du er.” Hvad betød det?

Jeg forstod det ikke, men jeg havde på fornemmelsen, at det var vigtigt som alt det andet, jeg var blevet fortalt og havde set, hørt og oplevet herinde. Døren til den næste del af denne verden åbnede sig for mig og jeg trådte ind i den smukkeste have.

MEDITATION

Haven var smuk og fredfyldt. Her var ikke nogen at se, så jeg blev stående lidt og så mig omkring. Jeg lukkede øjnene og nød solen, der skinnede fra en skyfri himmel. Jeg blev opmærksom på en lyd og åbnede mine øjne. Lige foran mig svævede en lille bitte fe, som var meget feminin og iført en smuk, lille kjole. Hun smilede til mig og sagde:

”Velkommen til min del af denne verden. Her vil du få mulighed for at lære at

meditere, men først synes jeg, at du skal gå en tur rundt i haven og bare nyde livet. Du har været så meget igennem både herinde og i den fysiske verden. De oplevelser har taget hårdt på din psyke og på din krop. Det er derfor, du er kommet hertil. Du skal lære, hvordan du lader sindet hvile, det vil gavne både psyke og krop. Men gå du nu en tur her i haven imens vil jeg hente dig noget at spise.” Jeg mærkede pludselig, at jeg faktisk var sulten. Jeg havde heller ikke spist andet end nogle enkelte bær på bjerget. Jeg tænkte kort tilbage, men rystede hurtigt tankerne af mig igen, for lige nu ville jeg bare gerne nyde stedet her, - dets skønhed og varmen fra solen.

Den her rejse havde været ret overvældende og min hjerne kørte på højtryk for at rumme alt det, jeg havde oplevet. Jeg havde ikke rigtig haft tid til at tænke det hele igennem. Al den nye viden, jeg var blevet givet, havde ikke rigtig nået at bundfælde sig endnu.

Måske fik jeg her en chance, for at reflektere over alt det jeg havde oplevet?

Jeg var kommet et stykke ind i haven, men havde gået i mine egne tanker, så jeg havde ikke rigtig set, hvad haven egentlig bød på. Jeg vendte mig om og for første gang, så jeg alt det smukke. Her var så mange bede og et hav af blomster, alle lige smukke, men meget forskellige. Mellem bedene snoede sig et tæppe af det dejligste bløde græs. Jeg tog mine sko og strømper af og gik stille videre med skoene i den ene hånd. Strømperne havde jeg rullet sammen og lagt godt langt ind i skoene, så de ikke faldt ud, når jeg gik. Det var så dejligt at gå med bare tæer og mærke græsset.

Jeg var kommet til en lille bæk og besluttede mig at følge den, imens jeg lyttede til dens stille rislen. En lille fugl gav sig til at fløjte og ret hurtig var der andre fugle, der fulgte dens eksempel. Inden længe lød det som

et helt kor af fuglestemmer. Jeg kom til en syrenbusk, der netop stod i blomst. Jeg elsker syrener, de er så smukke og deres duft er helt fantastisk. Et par humlebier fløj fra blomst til blomst for at samle nektar, det var ren idyl. Jeg besluttede mig for at blive der lidt. Jeg stillede mine sko fra mig og satte mig i skyggen ved syrenbusken. Her nød jeg lyden af fuglene, duften af syrener, varmen fra solen og græsset under mine fødder.

Jeg vidste ikke, hvornår jeg sidst havde følt mig så lykkelig, tanken sendte mig direkte ned i en følelse af depression. Det gik op for mig, hvor mange år det var siden, jeg sidst havde taget mig tid til at mærke livet omkring mig. Hvor længe siden det var, jeg havde følt glæde, pludselig kunne jeg ikke høre fuglene eller bækken. Jeg mærkede ikke solen på min kind, ej heller græsset under mine fødder. Ikke at noget havde ændret sig her, nej, det var mig. Det er, hvad en depression gør ved et menneske. Man ser

og hører ikke det smukke i livet, alt der kan bringe lykke forsvinder. Livet er sort, uden farver. Man mærker intet.

Den lille fe vendte tilbage med et æble i hånden og hendes ankomst skubbede på mystisk vis depressionsfølelsen i baggrunden. Den forsvandt og jeg kunne igen nyde stedet. Jeg smilede taknemmeligt til hende og tog imod det æble, hun rakte til mig. Min mave gav sig straks til at knurre og mindede mig om, hvor sulten jeg rent faktisk var. Dette æble kunne umuligt gøre mig mæt. Selvfølgelig læste hun mine tanker lige så let som de andre lysvæsner, jeg havde mødt og hun sagde:

”Kan du spise mere, henter jeg gerne flere til dig. Prøv nu lige en enkelt bid, jeg tror du vil blive overrasket. Dette er et mæthedsæble, det vil sige, at efter en mundfuld eller to, vil du ikke længere føle sult.” Jeg så lidt skeptisk på hende, men bestemte mig for at prøve udsagnet af. Jeg

tog en kæmpe bid. Æblet smagte så godt. Det havde en fantastisk sprødhed over sig og det smagte så sødt og var så saftigt, at det løb ned ad hagen på mig. Jeg tørrede det væk med hånden, imens jeg forsøgte at sige noget, men det var ikke let med munden fuld af mad. Og rent faktisk føltes det, som om den bid, jeg tog, voksede, for hver gang jeg tyggede. Den syntes på mærkelig vis ikke at blive mindre, selv om jeg tyggede og tyggede. Det lykkedes mig dog til sidst at få det hele sunket, men i små portioner ad gangen og nu var jeg så mæt, at jeg havde helt ondt i maven. Den lille fe havde ret, jeg var blevet mæt af en enkelt mundfuld. Det var altså ret vildt! Hun smilede til mig og spurgte så:

”Hvad ved du om meditation?” Jeg sagde det, som det var, at jeg ikke vidste ret meget om emnet:

”Det er noget med, at man skal tro på Buddha eller sådan et eller andet. Så ved jeg, at man skal sidde på gulvet i en mærkelig

stilling, hvorefter man siger en masse underlige lyde.” Hun smilede sødt til mig og sagde:

”Ikke dårligt, men du behøver ikke, at sidde i en mærkelig stilling. Det vil jeg faktisk fraråde, hvis du ikke normalt sidder sådan. Derudover behøver du ikke sige lyde. Men hvis du vil bruge den metode, vil jeg stærkt anbefale, at du finder dig en læremester, så du siger de rigtige lyde.”

Hun fortsatte:

”Ved du hvad formålet med meditation er?” Jeg spekulerede lidt:

”Er det ikke noget med, at man skal komme i en form for trance?” Hun kiggede på mig og sagde:

”Formålet er at tømme hovedet for alle de mange dagligdags tanker.” Jeg svarede hurtigt:

”Åh nej, det er jeg altså ikke ret god til.” Hun smilede til mig og sagde:

”Prøv det. Luk øjnene og se så, hvad der sker.” Jeg gjorde et forsøg, men som jeg

forventede, lykkedes det mig ikke - end ikke et sekund. Jo mere jeg tænkte på, ikke at måtte tænke - jo flere tanker opstod der bare. Jeg sukkede opgivende og åbnede mine øjne. Den lille fe grinede lidt og sagde så:

”Ja, sådan er det, jo mere vi prøver på ikke at tænke, jo flere tanker opstår der.” Jeg så flovt ned i jorden, tænkte, at jeg måtte være den dårligste ”elev,” hun nogen sinde har haft. Hun smilede bare til mig og sagde:

”Det skal du slet ikke tænke på. Alle oplever nøjagtig det samme som dig, første gang de prøver.” Hun fortsatte:

”Lad os lave et lille eksperiment. Nu beder jeg dig om, *ikke* at tænke på en lyserød elefant. Du må tænke på alt andet - bare ikke på en lyserød elefant.” Hun var stille et lille øjeblik og spurgte mig så:

”Hvad tænkte du så på?” og jeg svarede flovt:

”En lyserød elefant.” Igen grinede hun, men ikke fordi hun gjorde nar af mig. Nej, det var en befriende latter, som om alt var,

lige som det skulle være. Hun sagde:

”Super godt.” Jeg kiggede hurtigt op igen. Var det godt? Jamen, hun sagde da lige, at jeg ikke måtte... Mere nåede jeg ikke at tænke, før hun afbrød mig og sagde:

”Godt at du var ærlig, for enhver, der siger, at de ikke tænkte på en lyserød elefant, ville nemlig lyve.” Jeg så lidt forvirret på hende, men hun smilede bare til mig og fortsatte:

”Fidusen er ikke at forsøge at bremse tankerne eller forsøge at stoppe tankerne, det er nemlig helt umuligt. Du skal i stedet prøve at være ligeglad med dine tanker. Lad dem bare flyde forbi, men giv dem ikke opmærksomhed. Giv din opmærksomhed til noget andet, f.eks. dit åndedræt. Der findes mange forskellige måder til meditation. Den metode, jeg vil lære dig, er en meditation, der hedder: Åndedrætsmetoden. Sæt dig i en stol eller hvis det føles rart, så sæt dig på gulvet, men måske op ad noget. Det, der er vigtigt her, er ikke, hvordan du sidder, men

at du sidder godt, så du kan slappe helt af i kroppen. Lad skuldrene falde godt ned, luk øjnene og tag en dyb indånding. Vend nu al din opmærksomhed mod dit åndedræt og lad så tankerne flyde. Træk vejret dybt ned i maven, stille, roligt og helt naturligt, lad din vejrtrækning køre over på automatik. I starten vil tankerne sikkert komme væltende, men det er okay, lad dem bare komme. Forsøg ikke at forfølge en tanke, lad den opstå og lad den passere. Man siger, at i meditation opstår der en pause mellem to tanker og det er dét øjeblik, hvor alt står stille. Lige dér er man bare til. Man oplever bare at være, alt andet er ligegyldigt, tiden går og dog ikke. Til at begynde med vil du komme til, at følge dine tanker, det er okay, bliv ikke frustreret eller vred på dig selv. I stedet fører du bare opmærksomheden tilbage til din vejrtrækning.”

Hun holdte en lille pause og forstatte:

”Hvis du øver dette hver dag, vil det en

dag lykkedes dig, at opnå stilhed. Jo mere du øver det, jo længere vil du være i stand til at blive der, du lærer at forlænge tilstanden. Når du afslutter din meditation, er det vigtigt, at du vender tilbage stille og roligt. Giv dig selv et par minutter til lige at sidde lidt og måske at strække dig, inden du vender tilbage til dagligdagen og dens gøremål.”

Jeg spurgte:

”Er det dét? Er der ikke nogen større mening med meditation, end at sidde og ikke tænke?” Jeg var lidt skuffet. Den lille fe så undrende på mig og sagde så:

”I en meditation er det muligt at møde selvet, dit højere jeg. De fleste oplever en eller anden form for spiritualitet igennem deres meditation, men du behøver som sagt ikke tro på nogen form for Gud, for at meditere.” Jeg spurgte:

”Er det muligt at møde Den Store Ånd?” Hun smilede, virkede lidt overrasket og spurgte mig så:

”Vil du gerne det?” Jeg nikkede og

hun svarede:

”Undskyld min nysgerrighed, men hvorfor vil du gerne møde Den Store Ånd?” Jeg stod lige et øjeblik, inden jeg vidste, hvad jeg skulle svare, for helt ærligt kom mit spørgsmål også bag på mig selv. Jeg forsøgte at svare så godt, som jeg kunne:

”Jo, altså ser du, jeg er opvokset i et hjem, hvor den ene af mine forældre var meget religiøs. Jeg har hørt meget om Biblen, Gud og om alle de love, der hører ind under denne form for tro. Som ung besluttede jeg mig for, at denne Gud og jeg absolut intet havde til fælles. Det er ikke en Gud, jeg ønskede at følge på nogen måde. Jeg ville faktisk ønske, at jeg ikke troede på Gud, men det er som om, Gud er i mit DNA. Gud er for mig ikke en tro, men en viden. Jeg ved, at Gud er til og det irriterer mig enormt, for jeg kan ikke lide Gud! Da jeg sad sammen med Ildhjerte på bjerget, vækkede det noget i mig, et ønske om at skifte Gud ud med Den Store Ånd.” Hun så

meget alvorligt på mig og sagde:

”Gud er den samme, uanset hvad du kalder ham. Indianerne kalder ham for Den Store Ånd. Den kristne kirke kalder ham for Gud.” Jeg sad stille lidt. Jeg var så skuffet. Tænk at Gud og Den Store Ånd virkelig var den samme, øv øv øv! Hun sagde:

”Jeg vil afslutte det, jeg har til dig omkring meditation, så kan vi vende tilbage til det med Gud. Meditation opleves meget forskelligt. Ingen kan sige, hvordan du vil opleve det helt nøjagtigt og ingen kan sige, at sådan er det altid. Det er forskelligt fra person til person, ja, fra gang til gang. Når du har lært formen at kende, vil du måske opleve en dag, at dine tanker bliver ved med at forlange din opmærksomhed. Så er det måske fordi, der er en vigtig besked til dig deri. Måske er det din underbevidsthed, der taler til dig. Andre gange vil du hurtigt nå til stilheden og bare have en oplevelse af at være til. Men en ting ved jeg: øvelse gør mester. Men formålet er ikke at sidde der i

en slags trance hele tiden. Meningen er, at blive bedre til at forstå og følge sit indre. Føler du dig en dag særlig taknemlig - så sig under din meditation ”tak.” Og skulle der en dag være et menneske, du tænker specielt meget på - så velsign dette menneske under din meditation. Der findes ingen grænser for, hvad du kan bruge denne tilstand til. Du kan også meditere ude i naturen. Der finder de fleste mennesker det meget let at tømme hovedet og bare være til. Der kan du fokusere på de smukke ting omkring dig, hvis du åbner dine øjne under meditationen. Men prøv dig frem og find selv ud af, hvad der fungerer for dig, men gør det hver dag lige som du hver dag børster dine tænder, tager et bad og sover. Ved du, hvorfor jeg fortæller dig dette? Hvorfor det er vigtig for dig at lære at meditere?”

”Ja,” svarede jeg.

”Fordi jeg er kørt ned af stress, er faldet og har pådraget mig et hovedtraume, har jeg brug for ro. Mit helbred og min krop har

brug for stilheden. Men også fordi det er en måde for mig at komme i kontakt med mig selv og muligvis noget spirituelt. Jeg har alt for længe levet et ydre liv og kun et ydre liv. Jeg holder fast i min første indskydelse, jeg ønsker at møde Den Store Ånd.” Hun sagde:

”Okay, men må jeg spørge, hvordan den store ånd ser ud for dig? Hvad er han for en slags Gud?” Jeg var meget overrasket over hendes spørgsmål.

Det lød som om, hun troede på, at Gud var en, man selv kunne forme og selv bestemme i hvilken form, man bedst kunne tro på ham. Det havde jeg da aldrig hørt om før, men jeg bliver grebet lidt af idéen og besluttede mig for at lege med. Jeg sagde derfor:

”Hvis jeg skulle tro på Gud, skulle han rumme kærlighed og visdom og intet andet. Hans verden ville være fuld af magi, som var han en troldmand. Jeg kunne se ham for mig i traditionelle troldmandsklæder, med genkendelig høj spids hat, kappe og stav. Han

ville være den skabende kraft i verden. Han ville repræsentere alt, hvad der var godt i begge verdener, både den indre og den ydre. Faktisk ville jeg vælge at tro, at jeg kunne møde ham lige her.” Jeg smilede ved tanken.

Vi stod lidt i stilhed og jeg var så taknemmelig for alt det, den lille fe havde vist mig og fortalt mig. Men mest af alt var jeg glad for, at hun havde sået en ny version af Gud indeni mig, for sådan føles det. Jeg fornemmede, at denne audiens var ved at være ovre. Jeg ønskede at takke hende for alt hendes hjælp og de informationer hun havde været så sød at give mig. Jeg rejste mig op og bukkede dybt for den lille fe og takkede hende for det, hun havde givet mig.

Jeg var stolt af mig selv, for denne gang dømte jeg ikke et lysvæsen for dets ydre og det var jeg glad for, for hvem skulle have troet ved første øjekast, at et så lille væsen bar på så stor viden? Og en gave så stor i

form af en ny mulighed for Gud og mig, hvis jeg vil det. Hun smilede og sagde:

”Nu er du virkelig ved at lære det. Døm ikke budbringeren på det ydre, men tag blot imod og tak for det. Tag det, jeg har lært dig her. Tag visdom med dig ud i din ydre verden og du vil blive forbavset over, hvilken forskel den kan gøre. En sidste ting jeg vil give dig med, er denne visdom: noget af det vigtigste, du kan give til andre, er at lytte. Og her mener jeg virkelig at lytte. Ikke blot at være fysisk stille mens en anden taler, men give en anden din fulde opmærksomhed.”

Jeg tænkte på, hvordan det var, jeg selv lyttede. Jeg var nok stille mens andre talte, men jeg kom let til at sidde og tænke på, hvad jeg ville sige, når det igen bliver min tur til at tale. Hun fortsatte:

”Kvaliteten af din opmærksomhed er af stor betydning for, hvad du går derfra med. Det er til stor gavn for dig selv også at

lytte godt efter. Det kunne let være, at der er et budskab til dig, i det de andre siger. Det hører du kun, hvis du er ordentlig tilstede. Her kan dine meditationsevner komme til stor gavn. Hvis du kan lære, at tage den tilstand af væren med dig ud i livet, så er du så godt på vej.” Med den bemærkning fløj hun sin vej.

Så blev her stille og havde det været i gammel tid, så var jeg nok nærmest blevet grebet af panik. Stilhed, uden noget at lave, kunne virkelig fremkalde ubehag på den helt store skala.

Nu lagde jeg mig bare stille ned, nød alene-tiden. Ja, hvem skulle have troet det? Her var helt stille og ingenting at lave. Det var fantastisk. Jeg lå og så op i skyerne. Huskede den gamle leg, fra da jeg var barn, at finde skyer der lignede noget, man kendte fra den fysiske verden. En af skyerne lignede en isvaffel, en anden sky mindede

om en hat og en tredje forestillede hovedet af en troldmand. Jo mere jeg så på den, jo mere lignede den rent faktisk en troldmand. Knap havde jeg nået at tænke dette, før skyen åbnede sin mund og jeg hørte en stemme sige:

”Forstyrrer jeg?” Hold nu op, hvor blev jeg forskrækket. Jeg fór sammen og så mig omkring. Hvor kom stemmen fra?

”Undskyld, hvis jeg skræmte dig, men jeg havde forstået, at du helst ville møde mig i form af en mægtig troldmand.” Jeg kiggede op og konstaterede, at det var skyen der talte til mig. Lettere chokeret fik jeg svaret skyen:

”Øh jo, men jeg havde nok mere forestillet mig en troldmand i menneskeskikkelse. I grå klæder med en slidt kappe over skulderne og stav i hånden. Han ville møde mig i fysisk form her i haven.” Knap havde jeg udtalt ordene, før troldmanden forsvandt fra himlen og skyen lignede nu en almindelig sky.

Kunne det virkelig passe vi blot skulle mødes ganske kort? Jeg rejste mig op for at lede efter ham, min søgen føltes uendelig og jeg blev kun mere frustreret jo længere tid der gik. Haven virkede uendelig stor og i min ensomhed blev jeg bange for, at vi aldrig skulle mødes igen. Min søgen førte mig til en område af haven, som var mere rodet og vildt. Midt i det hele lå en lille sø og ovre på den anden side var der en kæmpe eg. Der sad Gud stille og roligt og ventede på mig under træet.

Han vinkede mig hen til sig, jeg gik hen og satte mig overfor ham. Glad og lettet sad jeg med et fjollet smil, ramt af en ubeskrivelig lykkefølelse. Al lykke i hele verden havde samlet sig lige her. Jeg havde aldrig prøvet noget lignende. Alt var bare såre godt. Alt var lige, som det skulle være. Al sorg og fortvivlelse var borte, ja selv depressionen måtte vige ved hans blotte nærvær.

Hvis du spurgte mig lige her og nu, hvad Gud var, ville jeg sige et nærvær, en bevidsthed, der havde taget fysisk form for at møde mig. Det fik mig til at tænke: Hvis dette er sandt, hvis det, jeg oplever her, er rigtigt, at Gud kommer til mig i lige netop den form, jeg kan forstå, så er han så meget større og mægtigere end noget menneske nogensinde kan forestille sig. Så er det os, der begrænser ham. Gud du er uden grænser, du er alting. Du er alfa og omega, begyndelsen og enden og vi har intet begreb om din storhed. Uanset hvordan vi vil beskrive dig, vil vi altid komme til at begrænse dig, ved vores blotte forsøg.

Pludseligt ramtes jeg af flovhed og sænkede blikket. Han tog sin hånd under min hage, løftede forsigtigt mit hoved op og jeg så lige ind i hans øjne. Han sagde:

”Så langt du er kommet, så meget har du lært og så villigt går du den vej, der er din. Jeg er så stolt af dig min datter.” Han

så mig, ja - han så mig, som jeg aldrig var blevet set af nogen andre før. Han spurgte:

”Er der noget, du vil spørge mig om?”
Jeg kunne ikke andet end blot at ryste på hovedet.

Jeg var helt tom for andet end hans nærvær og ethvert spørgsmål jeg forsøgte at danne i mit hoved, syntes at blive til ingenting. Vi endte med at sidde sammen i flere timer, sagde ikke så meget, var bare sammen i stilhed.

Indeni mig syntes der dog at ske en masse, alting faldt på plads. Jeg blev mere og mere den, jeg var født til at være. Flere gange fik jeg tårer i øjnene. Det her var så stort og så fantastisk, jeg kunne slet ikke beskrive det godt nok, jeg manglede ord der var dækkende for oplevelsen. Var det mon sådan, det var, at være i nærværet med Gud? At man oplever sig selv mere og mere autentisk og alt syntes at opløses: bekymring, sorg, angst og vrede?

Endda mit eget mindreværd synede
langsomt bort. Jeg så mere og mere tingene,
for hvad de var, for til sidst at smelte
sammen med alt. Var det det, Guds kraft
kunne gøre? Jeg vidste det ikke, for jeg
havde aldrig oplevet noget lignende. Efter
noget tid fornemmede jeg, at dette møde
med Gud var ved at nå til ende. Stilheden
blev afbrudt af Gud, der sagde:

”Du har nu mødt flere af mine
lysvæsner og de har hver især givet dig
noget med, som du kan bruge i dit ydre liv.
Nu er det min tur til at give dig noget, du
kan bruge, når du igen vender tilbage dertil.”
Panisk svarede jeg:

”Nej! Jeg vil ikke tilbage dertil. Jeg
vil bare sidde her sammen med dig, resten
af mit liv.” Han smilede venligt til mig og
sagde:

”Du er nødt til at leve, som det hele
menneske du er. Det ydre liv og dine
daglige gøremål er også vigtige. Men mens
jeg har dig her, er der noget jeg gerne vil

snakke med dig om. Jeg vil bede dig rejse
til verdens ende, her skal du tage en snak
med de mennesker du møder. Men inden
du drager videre, lovede jeg at give dig
noget, som du kan bruge i din verden, når
du vender tilbage. Det, jeg har til dig, er:
tre vigtige ord. Det første er kærlighed, det
næste er omsorg og det sidste er forståelse.”
Jeg sagde, halvt konstaterende og halvt
spørgende:

”Fordi jeg skal være god ved mine
medmennesker?” Han svarede:

”Disse ord er til dig, min datter. Jeg vil
have, at du bruger dem på dig selv, vil du
love mig det?” Ramt af hans ubeskrivelige
store kærlighed til mig, nikkede jeg med
tårer i øjnene. Jeg kunne slet ikke fatte det
her - det var for stort på en eller anden måde.

Gud rejste sig for at gå, men vendte sig mod
mig og sagde:

”Betina, jeg vil altid være at finde i
stilheden. Dette nærvær, du har oplevet

i dag, kan du opleve igen og igen. Find stedet indeni dig selv, hvor vi er.” Jeg sagde helt forfærdet:

”Jamen Gud, jeg ved ikke hvor jeg skal lede, for indeni mig er der bare et stort rod. Jeg er bange for, at jeg aldrig vil finde dig.” Da sagde Gud:

”Søg og du skal finde. Gå os i møde og vi vil løfte dig op.” Og med de ord syntes han blot at forsvinde. Netop da dukkede den lille fe op igen. Da jeg så hende, kunne jeg ikke længere holde tårerne tilbage.

Jeg vidste ikke helt, hvorfor jeg græd, men jeg var helt opløst af tårer og knækkede bare sammen. Alting var så fantastisk, men samtidig så forfærdeligt.

Jeg ville ønske, at jeg kunne forklare det ordentlig for dig, men her kommer jeg til at mangle ord, for hvad jeg følte.

Den lille fe sagde da trøstende:

”Så, så, så - nu ikke så ked af det, alting skal nok gå. Husk på, at du trods alt er kommet rigtigt langt. Du fandt din indre verden og du har fået meget visdom herfra. Når du vender tilbage til din ydre verden, står du så meget bedre stillet.” Jeg tørrede mine øjne og snøftede:

”Gør jeg?”

”Ja, da.” Sagde hun, og fortsatte:

”Du skal bare huske på alt det, du har lært herinde. Tag alle ordene med dig i dit hjerte og så husk at praktisere stilheden. Meditation kan hjælpe dig med det. Men fortæl mig nu, mødte du Den Store Ånd?” Jeg nikkede.

”Og var han så alt det, du ønskede, at han måtte være?” Spurgte hun mig.

”Ja, og så meget mere” svarede jeg. Hun kiggede på mig og sagde:

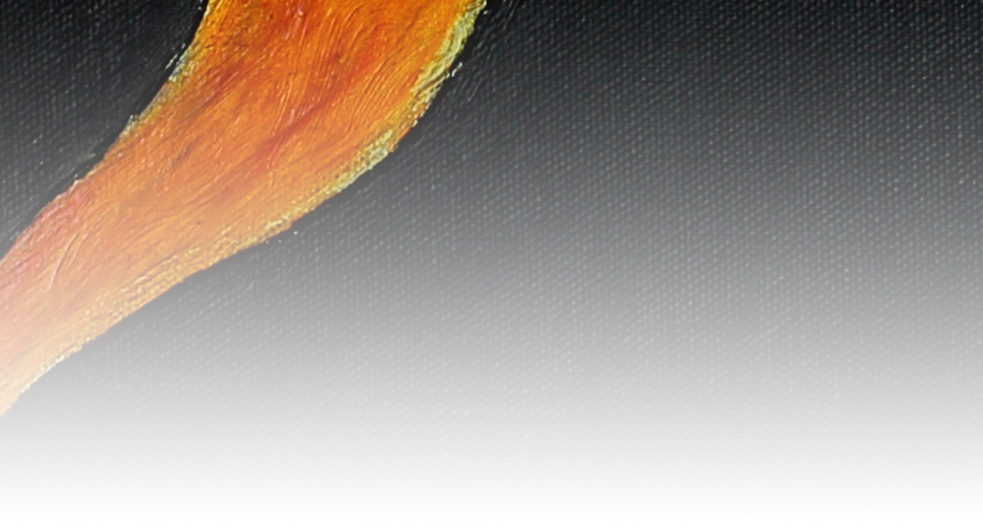
”Det glæder mig at høre og nu ved du, at ingen andres forestillinger om Gud skal holde dig fra at danne dit eget billede af, hvad Gud er for dig.” Idet hun sagde det,

gik en dør op ind til en helt ny del af denne verden og jeg spurgte den lille fe:

”Hvad er det for et sted?” Hun smilede og sagde:

”Det sted kalder vi for Verdens ende.”

VED VERDENS ENDE

Jeg gik igennem døråbningen og straks nåede lyden af havet mig. Jeg elsker den lyd. Henover mit hoved fløj to måger. Solen stod højt på himlen og skinnede ned på mig, fra en skyfri himmel. Jeg så op, skærmede for solens stærke lys med min ene hånd og kneb øjnene lidt sammen. Da jeg så ned igen, var det som om mine øjne stadig så ind i solen. Dog var

dette lys noget blødere og noget syntes at træde frem fra lyset. Var det min fantasi som legede med mig eller var det omridset af en engel, jeg kunne se? Langsomt trådte det tydeligere og tydeligere frem for mig, til det stod mig klart, at det ikke var min fantasi, der spillede mig et puds. Dette væsen var virkeligt og det stod lige foran mig. Jeg smilede og hørte mig selv sige:

”Dig kender jeg. Jeg ved, hvem du er.”
Jeg huskede ikke nogensinde at have set det før og alligevel var der noget indeni mig, der genkendte dette væsen. Det var en ånd, først tænkte jeg, at det var en engel, for i det stærke lys kunne det godt se sådan ud - men tættere på så skikkelsen meget anderledes ud, end de engle jeg havde set afbilledet. Denne var meget langlemmet og tynd. Dens hud var nærmest gennemsigtig, uden helt at være det alligevel. Den havde intet hår og et ansigt, der var svært at beskrive. Mere en slags form end et ansigt. Ud fra den hørtes en lyd, som en sang fra svundne tider. Ånden uden ansigt

smilede til mig. Det vil sige, jeg fornemmede det, uden at kunne se det. Den smilede og nikkede.

”Jeg kommer fra verdenen bag verdnerne.” Jeg slappede af, følte mig fredfyldt og utroligt godt tilpas. Jeg modtog pludseligt billeder, der viste sig som minder inde i mig. Det var fra tidligere liv, eller måske tiden mellem liv. Det var derfra, jeg kendte denne ånd og dens verden. Ånden var fulgt med mig derfra, jeg så den stå ved min side, den dag jeg blev født. Det var en meget surrealistisk oplevelse, men helt igennem fantastisk.

Jeg havde ingen idé om, hvorfra alle disse billeder inde i mit hoved kom og jeg var også ligeglad, stod bare der og smilede fjoget. Vi stod helt stille og så på hinanden. Jeg smilede mens en tåre løb ned over min kind. Jeg var så rørt, glad og tryk. Jeg sagde:

”Du har været der hele mit liv. Du har altid været der, har du ikke?” Jeg hørte åndens

svar som en stemme, en genklang i mig selv og ikke som direkte ord.

”Jo, jeg har altid været der og vil altid være der. Og engang, når du er blevet gammel og din sidste dag gryr, vil du igen se mig og høre sangen, der kommer fra mig. Du vil følge sangen, som en stemme, der kalder dig hjem.” Jeg spurtge, som for at fuldføre og være sikker på, at jeg forstod, dens sætning:

”Hjem til verdenen bag verdenerne?”
Ånden nikkede.

Vi stod igen i stilhed og så på hinanden. Selv om jeg nød stilheden og følte mig så forbundet med dette væsen, havde jeg på fornemmelsen, at det ikke var det, jeg var her for at opleve. Eller måske nærmere, at det ikke var det *eneste*, jeg var her for at opleve. Jeg spurgte ånden:

”Ved du, hvorfor jeg er kommet til dette sted?”

Ånden svarede:

”Ja, det er fordi, der er nogle mennesker,

du har brug for at snakke med og de har brug for at snakke med dig. Det er her ved verdens ende, du har muligheden for at samle din fortid, din nutid og din fremtid, kan man sige.” Jeg stivnede ved ordet fortid. Jeg havde ikke lyst til at snakke med nogen om min fortid. Det var nok, at jeg levede der dagligt gennem minder og flashbacks. Jeg sagde derfor til Ånden:

”Kan du ikke bare snakke med dem, jeg er ikke god til det med mennesker?” Mine tanker kørte tilbage i tiden, som for at bekræfte det, jeg allerede vidste: Jeg syntes ikke at have noget at byde på, som andre fandt værdifuldt. Jeg var for anderledes. Jeg blev hurtigt meget utryk i andre menneskers selskab. Ånden læste mine tanker og hørte mine ord og svarede kærligt:

”Du må lære igen at se dit eget værd. Du skal ikke måle dig med de andre og deres kvaliteter. Alt, alt for længe har du levet i skyggen af andre og forsøgt at tillære dig deres kvaliteter. Den tid er ovre. Du må

genfinde dine egne værdier og leve, som den du er.”

Jeg stod lidt og mine tanker gik igen tilbage i tiden. Jeg så, hvor anderledes jeg var i forhold til mine skolekammerater og til mine søskende. Hvor alene jeg altid var, fordi jeg var så forkert i forhold til alle de andre. Jeg var et mærkeligt barn og selv om jeg virkelig prøvede at ligne dem omkring mig, lykkedes det mig aldrig. Nu stod jeg så her, foran en ånd fra tiden før tiden, den fortalte mig, at jeg var værdifuld og at jeg ikke skulle leve i de andres skygge. Det var lidt meget at tage ind og alligevel slugte jeg hvert et ord, som var de det reneste vand og jeg ved at dø af tørst.

Ånden lod mig stå lidt med mine egne tanker, før den trådte til side og rakte armen ud mod havet. Foran mig på stranden var fire betonplatforme. Derpå stod tre mennesker og så ud over havet. De stod på hver sin platform, med ca. tyve meter mellem sig. På

den første stod der et barn, en pige omkring fem - seks år gammel. På den næste en ung pige, i en alder af seksten år, ville jeg tro. Den tredje platform var tom og på den sidste stod en gammel dame.

Jeg genkendte dem alle som værende mig. Mig som barn - mig som ung og sådan som jeg forestillede mig, at jeg ville se ud som gammel. Ånden ledte mig først hen til mit barne-jeg. Jeg satte mig ned i sandet foran hende. Først ænsede hun mig slet ikke. Hun stod bare der og så ud over havet, så alene, så lille og så ulykkelig. Hendes blik skiftede fokus og så blev hun opmærksom på mig. Jeg forsøgte med et lille smil. Spurgte hende så, om hun ikke ville sidde ned sammen med mig lidt. Hun nikkede og satte sig overfor mig, stadig på sin platform. Jeg spurgte, selvom jeg godt kendte svaret:

”Hvad hedder du?” Hun svarede, lidt fraværende:

”Betina, - Jeg hedder Betina.”

”Nej, hvor sjovt, det gør jeg også,” svarede jeg. Hun så pludselig på mig med stor interesse. Jeg spurgte hende:

”Er der noget, jeg kan gøre for dig?”

”Det ved jeg ikke,” svarede hun, men fortsatte kort tid efter:

”Jeg er så alene og så ensom. Det er som om, jeg ikke hører til her, at jeg er forkert. Jeg forstår det ikke, for indeni er der noget som fortæller mig, at jeg er en prinsesse. Jeg bliver ved med at fortælle det til alle, men ingen tror på mig. Jeg ved, at det er sandt, jeg ved det så sikkert. Jeg kan mærke, inde i mig selv, at jeg ikke hører til i den familie, jeg er født i. Ingen her ønsker mig. Jeg er altid i vejen og synes at indeholde alt det forkerte. Det, jeg kom til verden med, er total ubrugeligt her. Det føles som om, jeg blot samler mere og mere uvilje op - mod den jeg er, jo længere tid jeg er her.”

Jeg lukkede mine øjne et øjeblik og huskede tilbage. Med ét mindedes jeg igen min stærke tro på, at jeg var en prinsesse. Jeg huskede,

hvordan jeg fortalte alle, at min rigtige far og mor en dag ville hente mig, hvilket jo selvfølgelig aldrig skete. Med tiden måtte jeg give slip på barnetroen og forholde mig til de ydre fakta. En følelse af at være blevet efterladt, fulgte mig altid herefter.

Jeg vidste, hvordan pigen havde det. Jeg vidste nøjagtigt, hvad hun følte. Det var overraskende, men på samme tid befriende, at stå ansigt til ansigt med følelsen og nu vide, hvori den havde sin rod.

Jeg rakte ud efter hende - mit barne-jeg, hun kravlede straks op til mig og puttede sig ind til mig. Jeg lukkede mine arme forsigtigt omkring hende, vuggede hende blidt, mens jeg lagde min pande ind mod hendes hoved. Jeg holdt hende tæt ind til mig og så kom hendes tårer. Først stille, men så tog gråden til og hendes lille krop rystede, mens jeg holdt hende tæt ind til mig og fortsatte med at vugge hende. Jeg græd sammen med hende. Det lille

barn som aldrig fik den ubetingede kærlighed, jeg syntes burde være ethvert barns ret. Efter noget tid forstummede hendes gråd og til sidst snøftede hun bare lidt, mens hun sagde:

”Jeg er så ensom, kan du hjælpe mig?”
Jeg vidste, hun trængte allermest til kærlighed, omsorg og forståelse for den hun var. Jeg vidste også, at det var der ikke, hvor hun voksede op. Hun så op på mig med sit lille forgrædte ansigt og jeg smilede til hende, mens jeg sagde:

”Du er unik, du er speciel og du er noget helt særligt, for du kan noget, som ingen andre kan.” Hun så op på mig med store øjne og jeg fortsatte:

”Du kan se usynlige mennesker og jeg kan se ind i din fremtid. Jeg ser, at du får en usynlig veninde, der hedder Marianne. Ingen andre kan se hende, kun dig fordi du er så unik og jeg kan fortælle dig, at hun er på vej til dig i dette øjeblik. Luk dine øjne og fortæl mig så, om du kan se hende for dig.” Hun gjorde, som jeg bad hende om og efter et kort øjeblik

smilede hun og sagde opstemt:

”Jo, jo - jeg kan se Marianne, hun er på min alder, har brune øjne og langt hår med fletninger. Hun har en rød bluse på, rød er min ynglingsfarve.” Mit barne-jeg sad stadig med sine øjne lukkede og fortsatte:

”Marianne har cowboybukser på, fordi hun, lige som jeg, hader at have kjole på, kjole er for tøser.”

”Okay” sagde jeg og afbrød hendes talestrøm:

”Prøv nu at åbne dine øjne og fortæl mig så, om du ser usynlige Marianne et sted her på stranden?” Hun åbnede øjnene og kiggede sig hurtigt omkring. Jeg bad virkelig om, at det måtte være nu, usynlige Marianne ville vise sig i lille Betinas liv. Jeg var lige ved at fortryde mit latterlige forsøg, da jeg så hendes lille barneansigt lyse op. Hun udbrød imens hun pegede til højre for sig:

”Dér er hun! Se Betina, der er hun - kan du se hende?” Jeg så hende, Marianne, min redning i livet, min eneste ven i mange,

mange år. Men inden jeg nåede at svare, sagde mit barne-jeg:

”Nå nej, for jeg er jo den eneste, der kan se hende.” Det var ikke gået op for hende, at jeg var hende og hun var mig, men det behøvede hun heller ikke at vide. Jeg smilede bare til hende. Hun smilede tilbage og spurgte med utålmodighed i stemmen:

”Må jeg godt løbe ud og lege med hende nu?” Et usynligt bånd bandt barne-Betina til denne platform, men jeg vidste, at det var en af grundende til, at jeg var her, for at befri hende fra det, der holdt hende fanget. Jeg havde på fornemmelsen, at det på en eller anden måde var mig, der skulle sætte hende fri. Derfor tillod jeg mig at bøje mig ned og løsne lænken om hendes ankel. I samme sekund svandt lænken ind og opløstes for øjnene af mig. Dette syn gav mig en utrolig styrke. Pludselig følte jeg mig sikker og tryk, jeg rettede mig op og sagde med utrolig sikkerhed i stemmen:

”Ja, løb du bare ud og leg.” Straks løb

hun i retningen af Marianne, der kom gående på stranden lidt længere fremme. De to piger kastede sig i armene på hinanden. Jeg vidste, at Marianne var usynlig for alle andre end Betina og mig. Jeg vidste også, at hun ville blive Betinas bedste og eneste ven i årene frem. Hun ville være et lys i mørket og der ville være meget mørke i årene frem mod voksenlivet.

Jeg vendte nu min opmærksomhed mod det unge menneske på stranden. Hun stod der på sin betonplatform og kastede sten ud mod havet. Hun var klædt i en slidt cowboyjakke, hendes bukser var hullede og overalt på dem havde hun skrevet med kuglepen. Hendes hår var halvlangt og pandehåret gik ned og dækkede det meste af ansigtet, dog havde hun skubbet håret lidt til side, så man kunne se det ene øje.

Jeg smilede, da jeg for mit indre øje så Umulige Ulla og ligheden mellem hende og

jeg, da jeg var ung. Jeg gik over og stillede mig ved siden af den unge Betina. Jeg stod bare der i stilhed og så ud over vandet sammen med hende. Snart faldt jeg i staver og opfattede derfor ikke, at mit unge jeg havde fået øje på mig og prøvede at få øjenkontakt, så jeg følte mig lidt overrumplet, da hun pludselig lidt irriteret og ret højt sagde:

”HVAD?!” Jeg troede, det betød noget i retningen af: Hvad vil du, eller hvad er du her for? Hvad forventer du af mig?

Jeg forsøgte mig med nogenlunde samme fremgangsmåde som med mit barne-jeg.

”Jeg ville bare hilse på og høre, om du har noget, du gerne vil spørge mig om eller fortælle mig.” Hun kiggede på mig, som var jeg fra en anden planet og sagde:

”Hvorfor i alverden skulle jeg have lyst til det?” Jeg tænkte, at vi kom skævt ind på hinanden, så jeg ville forsøge mig med en anden fremgangsmåde. Hun var jo noget ældre end barnet og jeg troede godt, at hun kunne

håndtere sandheden, om hvem jeg virkelig var, så derfor rakte jeg min hånd frem og sagde:

”Hej, mit navn er Betina.” Hun kvitterede med et hårdt:

”OG?”

”Jo, altså vi to kender hinanden.” Hun afbrød mig:

”Nej, jeg kender ikke dig.” Jeg svarede:

”Det er korrekt og alligevel ikke, for jeg er dig og du er mig. Sagt med andre ord, jeg er dig som voksen.” Hun stod som stivnet med åben mund, som ville hun sige noget.

Der kom ikke et ord ud, den eneste lyd var bølgerne fra havet, jeg ventede lidt med at sige mere. Besluttede mig for at give hende lidt tid til at fordøje den information. Hendes næste sætning kom bag på mig. Hun sagde stille, som smagte hun på hvert et ord, der kom ud af hendes mund:

”Overlever jeg virkelig? Bliver jeg voksen?”

Åh, jeg havde lige glemt den sorg, der var

fulgt med hele vejen op. Smerten, der gang på gang, drev mig til kanten af selvmord. Da jeg ikke lige svarede hende med det samme, blev hendes ansigt hårdt og hun sagde:

”Skrid, jeg har ikke brug for dig eller dine ubrugelige svar. Jeg ved godt, hvem du er og hvorfor du er kommet her. Du er bare én af de der skide voksne, som tror, at I er så kloge, bare fordi du er ældre end mig. Men jeg vil da pisse på dig og dine ord. Dem kan jeg ikke bruge til en skid så - bare pis af med dig.”

Jeg overvældedes af hendes vrede og af alt det, der pludselig kom tilbage til mig. Jeg huskede pludselig hadet og mærkede vreden, der var i mig, da jeg var ung. Vreden som jeg gavmildt hældte ud af til alt og alle, der ikke delte mine synspunkter. Til dem, der sårede mig eller dem, som jeg blot følte, var imod mig. Jeg var ikke let at holde af og havde ingen tillid til nogen, følte at ingen forstod mig og at jeg var min egen ø. Og til dem, der havde forvoldt mig skade, eller havde såret

mig, havde jeg intet ud over hadet og vreden. Den totale ukontrollerede vrede, som særlig kom til udtryk, når jeg drak, hvilket jeg gjorde tit og meget. Lige pludselig kunne jeg huske alt det, jeg havde glemt og jeg stod nu ansigt til ansigt med det, i form af en såret og vred ung pige, der var mig.

Jeg ville sige noget, men var så overvældet af alt det, der var kommet tilbage til mig. Jeg ville gøre et forsøg og sagde prøvende:

”Jeg ved, hvor ulykkelig du er, jeg kender til alle dine mørke hemmeligheder og jeg lover at de bliver mellem os. Jeg er selv slået lidt ud over alt det, jeg mærker igen efter alle disse år, specielt al hadet og vreden mod hele verden. Jeg forstår den, det gør jeg virkelig, men jeg har brug for, at du ikke vender den mod mig lige nu, er det okay?”

Jeg fortsatte:

”Jeg er her for at hjælpe dig, for at befri dig fra hadet og vreden, ved at være den, der påtager mig det hele, men til det har jeg brug

for din hjælp. Så jeg spørger dig igen, om der er noget, du gerne vil spørge mig om?” Hun stod lidt og så på mig, så formildedes det hårde udtryk i hendes ansigt og hun sagde:

”Jeg er meget overrasket over at se mig selv som voksen, forstår du? I mange år har jeg ønsket at dø. Mine tanker tager mig tit med over i selvmordstanker. Jeg prøver at beslutte mig for, hvordan jeg vil herfra. Sådan har jeg det indimellem, andre gange bliver jeg bare så vred og siger til livet: Hvis du kan være hård, så kan jeg også være det. Det har i flere år føltes som en kamp mellem liv og død. Nu står du så her, hvilket må betyde, at livet vandt. Ikke sandt? Jeg overlever.” Jeg smilede til hende, vidste ikke hvad jeg skulle sige. Hvad vidste jeg om livet og om døden og om det, at jeg stod her nu. Betød det, at livet vandt? Jeg vidste det virkelig ikke. Så jeg svarede bare:

”Hvis du gerne vil leve, ja, så gør du det, men vil du hellere dø – ja, så gør du nok det.” Hun så mærkeligt på mig og jeg skyndte mig at forsvare mig og sagde:

”Ja, det er et mærkeligt svar, det ved jeg godt, men hvad ville du svare, hvis det var dig, der var mig lige nu?” Hun så bare undrende på mig og sagde:

”Jeg kan da ikke vælge døden, nu når jeg kan se, at du står her. Forstår du da slet ikke det? Jeg ønsker at leve, det forstår jeg nu. Jeg var bange for at mine selvmordstanker en dag skulle vinde over mig.” Jeg smilede sødt til hende og sagde:

”Ja, så var det nok derfor, jeg kom til dig.” Vi så på hinanden et øjeblik og så brød vi begge sammen i latter. Jeg vidste ikke hvorfor, men det var så befriende og jeg så ned på kæden, der sad om den unge Betinas ankel, den løsnedes og forsvandt. Jeg spurgte den unge Betina:

”Hvor gammel er du?”

”Seksten år.”

”Hvad drømmer du om?” spurgte jeg videre og hun fortalte mig om fremtidsdrømmen, der hed; mand og børn, hund, hest og et dejligt lille hus. Jeg havde

så meget lyst til at give hende det hele her og nu. Ikke mindst at fortælle hende om hendes fremtid, der jo var min nutid og at jeg havde oplevet alt det, hun drømte om. Noget holdt mig tilbage og jeg følte sorg, for jeg vidste, at den mørkeste tid i hendes liv endnu ikke havde udspillet sig. Skulle jeg give hende et praj?

Netop da rørte ånden min skulder og jeg vidste, at jeg ikke skulle sige noget til hende om hendes fremtid. Jeg var her kun for at give hende livshåbet tilbage, det følte jeg var lykkedes. Vi fornemmede begge at dette møde var ved at være ovre. Hun rakte mig hånden. Jeg tog imod den og sagde:

”Det var en fornøjelse at møde dig.” Hun svarede:

”I lige måde” og trådte ned af platformen og gik tættere på havet. Jeg vendte mig om og gik med ånden.

Jeg begyndte at forstå, hvad jeg skulle her. Jeg

troede, de begge havde brug for noget, som kun jeg kunne give dem, for at de igen skulle kunne tro på livet, der var blevet dem givet. Jeg vendte mig om mod havet og så mit barnejeg og den unge Betina, nærme sig hinanden. Jeg troede de gik ind i hinanden, men da de var helt tæt, løb lille Betina lige igennem den unge Betina, som var de begge spøgelse. Jeg gav et helt hop af forskrækkelse. Hvad skete der lige? Ånden sagde:

”De to kan ikke se, høre eller mærke hinanden. De lever her i hver sin tid.” Jeg stod og betragtede dem begge og prøvede at rumme de mange minder, der dukkede op. Jeg blev afbrudt i mine minder og mine tankers rejse tilbage i tiden, da Ånden rakte mig et tæppe og spurgte, om jeg ikke ville være sød at gå over til den gamle Betina med det.

Solen var ved at gå ned og her var ved at blive lidt køligt. Jeg tog tæppet og gik hen til den gamle dame.

”Hej,” sagde jeg stille for ikke at

skræmme hende. Hun så op på mig og smilede det dejligste smil og hendes øjne udstrålede så meget varme og visdom.

”Jeg har et tæppe med til dig,” sagde jeg og bredte tæppet ud i luften og smilede til hende, idet jeg lagde det over hendes skuldre. Hun trak det sammen foran sig, så det nu dannede en slags kappe rundt om hende. Vi stod lidt ved siden af hinanden og så på solnedgangen, så spurgte hun:

”Hvad hedder du?”

”Jeg hedder Betina,” svarede jeg.

”Sjovt nok,” sagde hun, det gør jeg også.” Jeg kunne ikke lade være med at le.

”Det ved jeg,” sagde jeg. Hun vendte sig om og så på mig lidt forbavset, så kneb hun øjnene lidt sammen og så genkendte hun mig.

”Åh ja, selvfølgelig ved du det, for du er jo mig og jeg er dig.” Hun vendte sig igen om mod havet og solnedgangen.

”Det er smukt, ikke sandt?” siger hun.

”Jo,” svarede jeg, velvidende, at det var havet og solnedgangen, hun talte om.

Jeg kunne godt lide at stå der sammen med den gamle Betina. Vi stod side om side, uden at sige noget. Her føltes stilheden helt naturlig. Der var en ro og en fred, som jeg sjældent havde oplevet. Det var som om, den strømmede fra hende og fyldte alt her omkring. Vi stod og var til, i et nærvær med alt.

Efter noget tid i stilhed vendte hun sig om mod mig og spurgte mig:

”Ved du hvad dine depressioner handler om?” Jeg blev forbavset over hendes spørgsmål og kunne mærke mørket komme krybende. Jeg havde ikke lyst til at snakke om mine depressioner. Jeg så op på hende og vores øjne mødtes, med det samme forsvandt mørket og jeg mærkede igen roen og freden sænke sig over mig. Her var det trygt at snakke om mørket og alt det svære. Jeg stod lidt og lod tankerne tage mig med derhen, hvor svaret måske var.

Jeg havde i mange år, siden min skade,

vandret rundt i ruinerne af det, der engang var mit liv. Jeg var på skift i depression og fanget af flashbacks fra min fortid. Jeg troede først, at jeg ingenting følte, indtil det gik op mig, at jeg følte noget. Men at det, der fyldte mig, var én eneste følelse, men til gengæld så stor, at der ikke var plads til andet end mig.

De tanker gav mig en vished og jeg svarede hende:

”Sorg. Mine depressioner handler om sorg” Der var en kæmpe sorg indeni mig, der fyldte det hele. En sorg over alt det jeg mistede, da jeg kom til skade og på en eller anden måde hang den sammen med den sorg, jeg bar med mig fra min barndom. De to sorger løb som to parallelle floder igennem mig. Den gamle nikkede og sagde:

”Vi kalder den for: Den Store Sorg.” Jeg gentog, som for at smage på ordene

”Den store sorg.” Åh ja, det føltes så rigtigt. Noget faldt på plads indeni mig. Jeg var og er, bærer af den store sorg. Jeg vidste

ikke hvorfor, men af en eller anden grund fik det mig til at smile. Jeg følte lettelse. Hun smilede og spurgte mig:

”Har du fundet ud af, hvad dette sted er?”

”Det tror jeg nok. Det er et sted inden i mig. En anden verden, som dog synes mindst så virkelig, som den ydre verden.”

”Ja,” sagde hun og nikkede. Så spurgte hun videre:

”Hvad ved du mere om stedet her?” Jeg stod lidt, inden jeg svarede:

”Det føles som et helligt sted og et sted med meget stor visdom.” Hun nikkede og opfordrede mig til at forsætte. Og netop da rantes jeg af en indsigt og overvældedes af dets omfang:

”Jeg tror kun lige, jeg er ved at fatte lidt af det. Det jeg løser herinde, det jeg tager mig af herinde, har en effekt i min ydre verden. Jeg har nu rejst rundt herinde i lang tid og stedet synes hele tiden at vokse. Jeg har aldrig følt mig så tæt på, alt hvad der er mig. Jeg er ved at genopdage mit

sande jeg, oplever ting som er uforklarlige, vidunderlige og fantastiske. Noget har grebet mig og jeg falder ikke længere. Jeg var en levende død - men nu for første gang trækker jeg vejret mere levende end nogensinde før. Jeg er så taknemmelig for alt den hjælp, jeg har fået herinde og...” sagde jeg, før jeg gik i stå. Jeg vidste ikke hvorfor, men pludselig overvældedes jeg af alle mine følelser. De flokkedes om, at komme til udtryk. Jeg følte mig åben og sårbar, men på samme tid, så utrolig taknemmelig og pludselig græd jeg af sorg - af glæde. Noget større var netop blevet vækket i mig. Jeg var alt for overvældet til at kunne sige noget, så jeg stillede mig igen til at se ud over havet, som efterhånden var ved at glide ind i nattens mørke.

Jeg vendte mig om mod den gamle og jeg var så rørt over alt det, der netop havde åbnet sig indeni mig. Sandheden om dette hellige sted og om ånden i mig. Jeg ville ønske, jeg kunne forklare, men det var alt

for enormt, forunderligt og magisk til at det lod sig udtrykke med ord, så min stemme knækkede over, da jeg forsøgte at sige noget til den gamle. I stedet lagde hun sin arm rundt om mig og lagde sit hoved på min skulder og sagde:

”Jeg ved det, min pige - jeg ved det. Det er alt for overvældende lige nu og det vil tage lang tid, inden det hele bundfælder sig. Der er så meget mere at opleve, så mange flere steder at rejse hen og så mange flere historier at fortælle, fra nu af vil dit syn på livet forandre sig. Fra den dag du kom hertil, forandrede verden og den vil forsætte med at forandre sig, gennem dig, som du igennem den.” Jeg følte mig helt overfyldt af visdom og helt ærligt - lidt rundt på gulvet. Den gamle syntes at have set det og sagde nærmest undskyldende:

”Nå, nok om det for nu.” Jeg så ned af den gamle og først da blev jeg opmærksom på, at hun kunne bevæge sig frit omkring - der var ingen lænke om hendes ankel. Ikke noget der holdt hende fanget til den platform,

hun stod på. Jeg påpegede det for hende og hun smilede:

”Jeg er her frivilligt, ligesom du. Faktisk stod jeg kun og ventede på, at du skulle indtage din platform,” sagde hun og pegede over på den tredje platform. Den havde jeg helt glemt. Jeg så den godt, da jeg kom ind. Den stod tom og jeg undrede mig over, hvem eller hvad den var til. Jeg gik hen og stillede mig på min plads og så den unge og barnet Betina indtage deres platforme.

Som vi stod der, frivilligt side om side på hver vores platform, opløstes betonen. De to unge skikkelser tonede stille ud, for til sidst at forsvinde helt, imens natten sænkede sig over stedet her. Jeg var endelig klar til at tage ansvaret for det, der var mit. Jeg havde sat dem fri, ved at påtage mig det, der var mit. Barnet i mig, den unge indeni mig, min fortid, min sorg, min vrede, det hele - alt, hvad der var mit og jeg følte mig så ufattelig fri. Trætheden ramte mig, lige så pludselig som

kulden, nu da solen var borte. Jeg vendte mig om og så ånden fra verden bag verdenerne stå ved et bål. Jeg besluttede mig for at gå derhen, da jeg hørte en stemme i mit hoved. Jeg hørte gamle Betinas stemme, den nåede mig her i mørket. Jeg kunne ikke lade være med at smile af hendes ord:

”Betina, det er et godt liv.” Jeg vidste, hvad hun mente, for tanken jeg netop havde tænkt, handlede om min fremtid. Jeg havde tænkt på, om hun mon ville svare mig, hvis jeg spurgte til min fremtid, men hvad ønskedes jeg egentligt at vide?

Ved du, hvad jeg kom frem til? Jeg kom frem til, at jeg ikke ønskede at vide noget om min fremtid. Jeg tog hendes ord til mig og gemte dem i mit hjerte: ”Betina, det er et godt liv.” På en eller anden måde, føltes det pludselig som om hun ikke bare talte om min fremtid, men også om nuet.

Jeg gik hen til bålet og satte mig ned.

Ånden sagde:

”Det vil ikke gavne dig noget, at få informationer om fremtiden. For du kan kun forstå på det bevidsthedsplan, hvor du bevæger dig netop nu. Vi vil hele tiden sørge for, at du får mere visdom, hvis det er det, du i sandhed ønsker. Lad mig fortælle dig forskellen på viden og visdom. Viden kan være noget, du bliver fortalt uden at have erfaret det selv. Visdom er det, du får ved at gå vejen selv. Du har valgt den sande visdom og den vej er barsk. Du fandt modet i dit indre og gik ind i mørket, dette mørke omfavnede du og gjorde til din ven. Vejen ind, til dit eget indre, det er den vej, de fleste mennesker frygter. De er bange for, hvad de finder i de mørke afkroge af sig selv, men du ville dette. Du brændte og brænder stadig for det og din rejse ender på ingen måde her.”

En ro og en fred fyldte mig, jeg rullede om på siden med ansigtet mod bålet og lagde mig til at sove. En usynlig hånd blev stille lagt på min

skulder. Jeg løftede hovedet og kiggede over min skulder mod den gamle Betina. Jeg kunne se omridset af hende i månens lys. Hun stod stadig og kiggede ud over havet, som om hun ventede på nogen eller noget. Stod bare der stille, rolig og smuk, som hun var. Jeg skulle lige til at vende mig om igen, da jeg så en dør gå op ved siden af hende og lyden af åndens sang nåede mit øre.

Denne nat trådte den gamle Betina ind igennem den sidste dør i dette liv, ånden kaldte hende hjem. Døren lukkede sig efter hende og jeg forstod pludselig, hvorfor dette sted blev kaldt for: Ved verdens ende. Smilende lagde jeg mig ned og faldt i søvn med billeder af den gamle i mine tanker og hendes sidste ord lød for mine ører:

”Det er et godt liv, Betina - det er et godt liv.”

JEG ER ÉT MED UNIVERSET

Næste dag skinnede solen fra en skyfri himmel. Bålet der havde holdt mig varm i løbet af natten, var brændt ud. Ånden var ikke at se nogen steder. Jeg var her helt alene. Jeg blev liggende lidt og gav mig god tid til at vågne. Jeg lod tankerne flyve og prøvede ikke at tvinge dem i nogen bestemt retning. Jeg blev opmærksom på mit åndedræt og

fik en fornemmelse af, at jeg befandt mig et sted imellem søvnen og den vågne tilstand. Det var som at flyve. Jeg var en ørn højt oppe og herfra kunne jeg se alting. Jeg var den observerende. Herfra så jeg tingene, som de var. Intet stod i vejen, hverken mine følelser, fastlåste holdninger, kultur eller overbevisninger. Jeg var fri, vidunderligt fri. Hold da op, hvor var det vildt og fantastisk. Jeg havde aldrig prøvet noget lignende.

Jeg vidste ikke hvorfor, men det fik mig til at tænke på meditation. Noget sagde mig, at det var lige nu, jeg skulle forsøge mig med min første meditation.

Jeg troede noget kaldte på mig og den eneste måde, hvorpå jeg kunne nå det, var gennem meditation. Jeg gik stille og roligt ned til havet og satte mig i sandet, tog et par dybe indåndinger og lukkede så mine øjne. Jeg kunne høre havet, bølgerne der rullede ind mod stranden. Jeg mærkede vinden, der

kærtegnede mit ansigt. Jeg vendte al min opmærksomhed indad. Jeg sansede alt på en helt ny måde. Noget var vågnet indeni mig, en ild – et lys, en helt ny måde at opleve det kendte på. Jeg mærkede mig selv, men ikke som jeg plejede. Mere som en forstærket følelse, det var så mærkeligt og så utrolig en følelse.

Jeg observerede mig selv, men hvem var det jeg, som iagttog mig? Var det selvet, som jeg havde hørt så tit beskrevet? Eller var det ørnen, som pludselig var en del af mig? Var det mig, der fløj - som den ørn jeg var? Var det dét, stemmen mente, da den sagde, at jeg måtte flyve, som den ørn jeg var? Der var flere spørgsmål end der syntes at være svar. Jeg prøvede at slippe tankerne og alle spørgsmålene og jeg vendte min opmærksomhed mod åndedrættet og vejen ind. Jeg fornemmede så stærkt, at jeg for første gang i mit liv var på rette vej. Jeg anstrengte mig for at holde fokus på at bevæge mig ind.

Jeg så et svagt glimt af noget, men problemet var at holde fokus længe nok. Jeg forsøgte flere gange og pludselig lykkedes det mig. Jeg så helt klart, hvad det var. Det var en ild – et lys, der var vågnet i mig og deri så jeg min sjæl. Den trådte ud af ilden, ud af lyset og jeg så den helt klart. Jeg var en ånd - forbundet med Den Store Ånd. Med ét så jeg også alle lysvæsnerne, jeg havde mødt på min vej og flokken syntes hele tiden at vokse. Jeg blev ramt af så meget omsorg, kærlighed og forståelse fra dem alle på en gang.

Jeg faldt til jorden i ydmyghed, i taknemmelighed og græd stille. Det hele var så overvældende og fantastisk, jeg var kommet hjem. Vejen var fundet og her hørte jeg til. Prinsessen i mig må have kendt dette sted, for jeg mærkede så klart, at det var her, hun kom fra - dette var hendes hjem og nu også mit, vi var begge kommet hjem.

Ånden var og havde altid været en del af mig.

Jeg var en treenighed; krop, sind og Ånd. Med et mærkede jeg igen sandheden, denne verden var lige så virkelig som den ydre. Alt det jeg havde oplevet her, var sandt.

Som jeg sad der, blev jeg opmærksom på en anden side af mig selv. Jeg følte skam, for jeg så den del af mig, der var fuld af mistillid, vrede, misundelse og had. Jeg skammede mig og følte mig forkert. Disse følelser fik mig til at tænke: Jeg burde ikke være her, i denne fantastiske verden. Måske hørte jeg slet ikke til her i prinsessens verden. Med sænket hoved vendte jeg mig om for at gå. Jeg ville vende tilbage til havet og derfra drage tilbage til den verden, hvor jeg kom fra. Tilbage til den ydre verden, hvor tomheden, angsten og sorgen ventede på mig. For jeg havde indset, at det var der, jeg hørte til.

Jeg kom ikke langt, før alle lysvæsnerne samlede sig omkring mig. De så, hvad jeg så og læste mine tanker. De følte min skam og

alligevel var de her for mig. De sendte deres lys og varme mod mig og jeg blev ramt af deres kærlighed, omsorg og forståelse.

De viste mig, at jeg måtte rumme alt i mig også de negative sider. Jeg måtte udvise kærlighed, omsorg og forståelse for disse sider. Ingen her dømte mig, kun mig selv. De fortalte mig uden ord, at jeg hørte til her.

Jeg så op og mit blik mødtes af de mest fantastiske, smukke og blå øjne. De udstrålede ubetinget kærlighed, ærlighed og renhed. Personen bag øjnene var sløret, men jeg fornemmede at skikkelsen kom fra den reneste kilde, udsprunget af det guddommelige. Nærværet gjorde, at jeg pludselig kunne rumme alt hvad der var i mig - også det forkerte, hvis det da var forkert?

Jeg havde stået længe og set ind i disse øjne uden at blinke, så mine øjne løb pludselig i vand. Jeg sænkede blikket et øjeblik og

blinkede et par gange. Da jeg så op var 'han' væk. Hvis du bad mig beskrive, hvordan han så ud, måtte jeg melde pas. Jeg vidste bare, at det var en maskulin energi og øjnene var blå, dybblå.

Jeg prøvede at se tilbage og se om noget i mig havde opfanget mere end de smukke øjne, men resten af dette væsen ville ikke manifestere sig for mig. Det oplevedes som en farve, der konstant skiftede, hver gang jeg var lige ved at have den og tænkte, det var vist en gul farve, så skiftede den over i grøn, så blå, så rød. Fælles for farverne var, at de næsten var usynlige for det blotte øje og var alle bærere af et gyldent lys. Dette væsen var svært at se, men jeg mærkede essensen af ham og hørte hans stemme:

”Vis mig ærligt og ægte hvem du er og hvad du gemmer i dybet. Hvorfor ønsker du at gemme det?” Han så det hele og intet af det ændrede hans kærlighed til mig. I min bevidsthed vendte jeg tilbage til lyden af havet

og jeg gav mine tanker opmærksomheden et øjeblik.

Jeg spurgte mig selv:

”Hvad var det, jeg ønskede at gemme for omverdenen?” Jeg kom til at tænke på bussen med alle personlighederne. Jeg koncentrerede mig og vendte tilbage dertil. Fysisk sad jeg på stranden, mens ånden foretog rejsen. Det var mærkeligt at opleve alt dette, men også helt vidunderligt.

Jeg rejste tilbage til den gamle og gule bus, en stemme nåede mig fra dybet:

”Personerne er fanget her, men du kan sætte dem fri, som du gjorde med barnet og den unge på platformene.” Jeg så, at de var fanget her, på grund af mig og mine fordomme. Min mistillid til mennesker og mine omgivelser gav mig følelsen af at være i fare, hvis nogen kom for tæt på. Men var dette en sandhed, eller var det en mur af forsvar, som jeg havde bygget op, omkring

mig, i årene der var gået?

Mit syn skiftede til fugleperspektiv. Jeg så den gamle bus ude,- og oppefra. Jeg så, hvor gammel og nedslidt den var, så rusten, der var ved at tære den op. Det var tid til at tage den ud af sin rute, tid til at sætte den fri.

Knap havde jeg tænkt det, før jeg igen var inde i bussen og denne gang var det som om, jeg var her med krop og sjæl. Jeg så på hvert enkelt individ og kaldte dem op til mig én efter én. Jeg takkede for alt det, de havde gjort for mig, omfavnede hver eneste og fortalte dem, at de nu var fri. Jeg bad dem træde ud af bussen og opleve livet på egen hånd. Jeg så, hvordan de gik rundt som frie mennesker, frie til at være dem, de valgte at være. Frie til at tænke og mene hvad de ville. Jeg havde ikke brug for dem eller bussen mere. Én efter én var de trådt ud af bussen og ud i livet. Til sidst var bussen tom og jeg vendte mig om for at sige farvel til alt det, jeg havde sluppet.

Stor var min overraskelse, da jeg så at bussens gamle chauffør stadig var her. Jeg troede, at han ville være væk nu, da bussen havde tjent sit formål. Jeg så på ham og spurgte:

”Hvad hedder du egentlig?”

”Carl,” sagde han. Jeg spurgte ham:

”Carl, hvorfor er du her stadig?” Jeg fik en fornemmelse af, at der var mere for mig at gøre her, så jeg fortsatte:

”Er der noget du gerne vil, at jeg skal gøre?” Han svarede:

”Der er noget, jeg gerne vil have, at du skal vide. Engang var denne verden ikke opdelt af døre og mure. Vi kunne alle færdes frit. Vi var et, vi var en enhed. Sådan var det her, dengang du blev undfanget, men som du voksede op og lærte at dele alting op i sort og hvidt, rigtig og forkert, blev også denne verden opdelt. De oplevelser du havde i den ydre verden, gjorde at du, for at beskytte dig, byggede mure omkring dig. Jeg siger ikke, at disse mure var unødvendige. Jeg siger bare, at du ikke er et barn længere. Måske er det tid til

at ånde frit igen og lade murene falde?”

Jeg ønskede det så meget. Men var jeg klar til det? Hvis ja, hvordan gjorde jeg det så? Jeg fornemmede, at min tid her var ved at være ovre. Jeg smilede til Carl, tog hans hænder i mine og takkede ham. Så vendte jeg mit fokus mod lyden af havet. Jeg gjorde mig klar til at vende tilbage fra min meditation, men netop da hørte jeg en stemme indefra:

”Din ydre og din indre verden er forbundet, hvad du løsner i himlen, har du også løsnet på jorden, jeg er dig og du er mig.” I det øjeblik følte jeg, at alting smeltede sammen og jeg var en del af det.

Da førtes jeg med stor fart ud i universet. Jeg mærkede det så stærkt: jeg var ét med universet. Jeg så, hvordan alle dørene i min indre verden åbnede sig og et stærkt lys strålede igennem. Lyset gennemstrømmede alle murene, så de rystede i deres grundvold og faldt til jorden. Jeg så hvordan Gnom,

Ildhjerte, Den lille fe, Carl og alle de andre, igen kunne færdes frit.

Langsomt blev jeg bragt tilbage til stranden hvor jeg igen blev opmærksom på havets lyde, på sandet under mig og vinden, der syntes at kærtegne mit ansigt. Jeg åbnede mine øjne og strakte mig. Da jeg rejste mig, fik jeg øje på en lille gul legetøjsbus i sandet foran mig. Jeg samlede den op og så nøje på den. Den var rusten og så meget slidt ud.

Var dette virkelighed, var bussen med alle personlighederne nu blevet til en legetøjsbus. Hvad var meningen med dette? Pludselig kunne jeg se humoren i det hele og så kom latteren, dejlig og befriende, dybt indefra. Jeg kunne på ingen måde styre den og det havde jeg heller ikke lyst til. Jeg bare grinede og grinede. Det var så befriende, jeg kunne ikke huske, hvornår jeg sidst havde følt glæden i mit liv. Da latteren til sidst døde hen, mærkede jeg mit åndedræt og følte, at jeg levede igen.

Jeg stod en tid og så ud over havet og mærkede, at det var tid til at vende hjem, hvad det ord så end betød for mig nu. Alt var så forandret indeni mig og jeg elskede den person, jeg var blevet til. Rejsen her havde været en kæmpe oplevelse og jeg havde ikke lyst til at tage hjem - men jeg mærkede så tydeligt, at det var det, jeg skulle.

Nu da alle murene var væk, gik jeg let og uhindret tilbage ad samme vej, som jeg var kommet. Jeg gik fra stranden ind til den smukke have og derfra til bjerget med den lille prærie, til skoven hvor disen og tågen havde været. Det var efterhånden blevet aften og jeg var træt, så jeg lagde mig ned for at sove. Søvn kom ikke let, så jeg vendte mig om for at kigge på himlen, hvor der efterhånden var kommet mange stjerner til. Pludselig blev jeg løftet af en hvirvelvind, op til stjernerne. Jeg kunne ikke lade være med at smile og le af glæde, jeg var vendt tilbage til stedet i ruinerne, hvor der engang var den

bedste dør af dem alle, jeg var igen blandt mine elskede stjerner!

Her fik jeg lov til at være lidt tid, før jeg igen blev sat ned. Jeg trådte hen til den velkendte dør og åbnede den, men trådte så et skridt tilbage af forbløffelse, gangen med de mange døre var ikke længere en bunke ruiner, men det så heller ikke ud, som stedet jeg før havde besøgt. Det lignede et hospital, et behandlingssted med hvide vægge og hvide lofter med lysstofrør. Her var meget klinisk og intet for mig at hente længere. Jeg gik stille ned af gangen, hen til stedet hvor den gamle egetræsdør engang havde været. Den gamle dør var erstattet af det kliniske hvide. Jeg åbnede den og gik ud. Her så alting anderledes ud end forventet, for det var her, jeg plejede at vende tilbage til den ydre verden. Jeg befandt mig dog stadig i den indre verden. Det jeg var trådt ud i var et vildnis. Jeg stod i skjul af slyngplanterne og så mig lidt omkring. Lige foran mig var en overdækket gang. Min

nysgerrighed var blevet vakt, for længere nede ad gangen fik jeg øje på en dør, der var bevogtet af en soldat. Jeg vidste, at det måtte betyde: Ingen adgang. Men et eller andet indeni mig sagde, at det var nøjagtig der, jeg skulle hen.

Jeg stod længe i skjul bag beplantningen og stirrede på soldaten. Efter noget tid, dukkede endnu en soldat op. Der var vagtskifte og de to faldt i snak. De stod begge med ryggen til mig og jeg vidste, at dette var min chance. Jeg sneg mig helt til døren, åbnede den stille og listede ind. I det øjeblik jeg trådte ind, forsvandt soldaterne bag mig. Det fik mig til at tro, at de havde beskyttet denne dør for min skyld og at der nu ikke længere var brug for vagter. Jeg smilede, jeg havde slet ikke behøvet snige mig forbi dem. Jeg var kommet hjem, ikke hjem som i min ydre verden, nej - men som kernen i mig selv. Stedet her lignede lidt en park, uden helt alligevel at være det. Her var åbne

vidder og højt til ”loftet.” Der stod en lille hvid bæk som jeg gik hen og satte mig på. Knap havde jeg sat mig, før jeg mærkede hans nærvær, ham med de dybblå øjne. Jeg vendte mig ikke for at se på ham, men ud af øjenkrogen opfattede jeg ham, som en blå energi. Han satte sig ned på bænken ved siden af mig og sagde:

”Velkommen hjem.”

”Tak,” sagde jeg og smilede. Et kraftfelt kom til syne foran os. Det der før havde været usynlig for mig, var nu synligt. Det var som om et slør, var ved at blive trukket til side og jeg blev budt indenfor, men jeg var endnu ikke helt klar. Jeg hørte stemmer fra den anden side, en af dem sagde:

”Hun er ret unik, i hendes nærvær bliver sløret pludselig meget tyndt. Skal vi lade hende passere, Herre?” En stemme svarede højt og klart:

”JA.” Jeg smilede lykkeligt over at vide, at jeg endelig efter mange års søgen, havde fundet det, jeg søgte så desperat efter: Det

var ikke at finde for mig i den ydre verden,
men i mit eget indre.

Idet jeg skrev dette, gik det op for mig, at det
lød så simpelt og let, men det var det ikke.
Vejen ind var svær at finde, så derfor valgte
jeg at skrive denne bog. Mit håb var, at den
med sine fortællinger og historie, kunne lette
vejen for dig. At den kunne bruges som et
slags kort, en guide eller en ledetråd for andre
søgende. Min vej gik indad, måske din gør det
samme?

Der kommer dagligt nye historier og
fortællinger til mig. Måske jeg en dag vil
skrive om dem. Det ved jeg endnu ikke, men
lige nu vil jeg bare sidde her i nærværet og
nyde følelsen af at være kommet hjem. Tak
fordi du tog med mig på rejsen.

